

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ νὰ σᾶς συμβῇ σ' ἕνα ἔτος

Οἱ πιθανότητες νὰ γίνετε σύζυγοι,
πατέρας, δολοφόνος ἢ... μακαρίτης

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν, ὡς γνωστόν, τὴ μανία τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν στατιστικῶν. Ἰδίως οἱ ἀμερικανικὲς ἀσφαλιστικὲς ἐταιρεῖες υπολογίζουν ἐπὶ τὴς πιθανότητας τῶν διαφόρων γεγονότων τῆς καθημερινῆς ζωῆς μέσα σὲ ἕνα ἔτος, γιὰ τοὺς ἀριθμοὶ αὐτοὶ τοὺς χρειάζονται ἀπορριπτικῶς γιὰ τὴ δουλειὰ τους. Ἀν λοιπὸν συμβουλευθούμε τὴς στατιστικῆς τῶν ἐταιρειῶν αὐτῶν, μπορούμε νὰ βροῦμε ποίες πιθανότητες ἔχουμε νὰ μᾶς συμβῇ τὸ Α ἢ τὸ Β περισσότερο. Οἱ ἀριθμοὶ ἀφορροῦν τοὺς Ἀμερικανούς, ἀλλὰ μπορούν οὐ ὅλες σκεδόν τὴς περιπτώσεις νὰ ἐφαρμοσθῶν καὶ σὲ ἄλλες χώρες. Ἐπειναζόμενοι ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ προφητείες περὶ τοῦ τί θὰ μᾶς συμβῇ πρὸ οὐρανῶν, ἀλλὰ γιὰ τὴς πιθανότητες πού ἀντιμετωπίζουμε ὡς μὲν ὁ ἕνας τῆς κοινῆς νύκτας.

Ἄν λοιπὸν ἔχετε περάσει πᾶν τὴν παιδικὴ καὶ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία καὶ θέλετε νὰ παντρευτῆτε, ὑπάρχουν 7 πιθανότητες ἀπέναντι 1 ὅτι θάσαστε ἀκόμη ἀνυπαντρητοὶ μετὰ 12 μῆνες. Ἄν πάλι εἰσθε παντρεμένοι καὶ δὲν σκοπεύετε ν' ἀλλάξετε αὐτὴ τὴν κατάσταση σας, ἄς σᾶς παρηγορήσῃ ὁ σκέψις ὅτι ὑπάρχουν 113 πιθανότητες ἐναντί 1 νὰ ἐξακολουθήτε ν' ἀποτελεῖτε ταιριασμένο ζευγάρι μετὰ τὴ γυναικα σας ἐπειτα ἀπὸ ἕνα ἔτος.

Οἱ πιθανότητες ν' ἀποκτήσετε ἕνα ἠμερομηνίον μπερμπῆ νὰ περνεῖτε εἰς ὁλὸς 1 σὲ 10, καὶ 1 σὲ 860 νὰ γίνετε πατέρας διδύμων. Ἄν ὅμως φιλοδοξεῖτε ν' ἀποκτήσετε πεντάδυμα, δὲν ἔχετε παρὰ 1 μόνον ἐλπίδα σὲ 490 ἑκατομμύρια γιὰ τὸ προσέχες ἔτος καὶ 1 σὲ 25 ἑκατομμύρια γιὰ ὁλόκληρο τὸ διάστημα τῆς ζωῆς σας.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε τί ἀτυχήματα μπορεῖ νὰ σᾶς συμβοῦν στοὺς ἐπόμενους 12 μῆνες; Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πολυανησυχῆτε, γιὰ ἔχετε 13 πιθανότητες ἐναντί 1 νὰ μὴν πάθετε τίποτε σοβαρό, περισσότερο ὁλικά ἀπὸ ἀπλὲς μικρογραφῶνιες, τοιμὲς ἢ ἐγκλήματα ἀτύχημα. Ἀλλὰ ὁ κίνδυνος νᾶναι θανατηφόρο τὸ ἀτύχημα αὐτό, περιορίζεται μόνον σὲ 1 πρὸς 4.800. Προσεχέτε λοιπὸν στὰ σταυροδρόμια, γιὰ νὰ μὴν αὐξήσετε τὴ 1 πιθανότητα σὲ 10 νὰ πάτε αὐτὸ τὸ χρόνο σὸ νοσοκομεῖο γιὰ ἐγκρίρησι, ἀρρώστεια ἢ δυστυχία.

Ἄν ἐξετάσουμε ἀνελαττικώτερον τὴς διαφορῆς περιπτώσεων δυστυχημάτων, βρίσκουμε ὅτι ἔχετε 1 κίνδυνο σὲ 1.000.000 νὰ σκοτωθῆτε ταξιδεύοντας μετὰ τρένου, 1 σὲ 4.800 μετὰ αὐτοκίνητου καὶ 1 σὲ 2.700.000 μετὰ ἀεροπλάνου. Πρέπει ὁλικά νὰ συμπεράνουμε ὅτι τὸ ἀεροπλάνο εἶναι οὐκ ἐπὶ οὐρανῶν, ἀλλὰ ὁ ἀεροπλάνο εἶναι οὐκ ἐπὶ οὐρανῶν, ἀλλὰ ὁ ἀεροπλάνο εἶναι οὐκ ἐπὶ οὐρανῶν, ἀλλὰ ὁ ἀεροπλάνο εἶναι οὐκ ἐπὶ οὐρανῶν.

Οἱ πιθανότητες νὰ πεθάνετε, ἀπὸ ὁποιαδήποτε αἰτία γενικῶς, εἶναι κατὰ μέσον ὅρον γιὰ ὅλες τὴς ἡλικίας 1 σὲ 93. Ὅσο γιὰ αὐτοκτονία, περιορίζεται μόνον σὲ 1 σὲ 10.000.

Ἄν δὲν ἀντικεῖται στὸν περιορισμένο ἀριθμὸ τῶν ἀσφαλιστικῶν παρεχόμενων τοῦ νόμου, ἔχετε τελείως ἀσφαλιστικὴν πιθανότητα νὰ κλεισθῇ στὴ φυλακὴ κατὰ τὸ προσέχες ἔτος. Ἐπίσης πηδαλμὸς εἶναι ὁ κίνδυνος νὰ συλληφθῆτε.

Ἄλλὰ, κ' ἂν ἀκόμη ληφθῶν ὑπ' ὄψιν στὸ λογαριασμὸ τῶν πιθανοτήτων σας ὅλοι οἱ ἀπατεῶνες λυποῦντες, κακοποιοὶ, κλπ., καὶ πάλι μπορούμε νὰ πῶμε κατὰ 66 ἐναντί 1 ὅτι δὲν θὰ κάμετε καμμία παράβασι, κατὰ 166 ἐναντί 1 ὅτι δὲν θὰ συλληφθῆτε, κατὰ 1.500 ἐναντί 1 ὅτι δὲν θὰ καταδικασθῆτε γιὰ ἕνα ἁδικημά καὶ κατὰ 1.800 ἐναντί 1 ὅτι δὲν θὰ τιμωρηθῆτε μετὰ φυλακίσι ἀπὸ 12 μῆνες καὶ πάνω. Γιὰ τὴς γυναικὲς, οἱ πιθανότητες ὅτι δὲν θὰ φυλακισθῶν εἶναι 15.000 ἐναντί 1.

Τὸ μόνον ἐγκλημα πού πρέπει νὰ φοβᾶσθε πραγματικῶς, εἶναι ὁ φόνος. Ὅχι γιὰ ἔχετε πραγματικὰ τὴν πρόθεσιν νὰ βῆτε τὴ χερί σας μετὰ αἵμα — ὁ κίνδυνος αὐτὸς περιορίζεται σὲ 1 πρὸς 15.000 — ἀλλὰ γιὰ, ἐνῷ οἱ κλοπὲς κ' οἱ ληστείες γίνονται συνήθως ἀπὸ «ἐπαγγελματίες» κακοποιούς, τὰ 75% τῶν φόνων διαπράττονται ἀπὸ κοινούς ἀνθρώπους, συνήθως πᾶν σὲ βρασιὸ ψυχῆς.

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΙΑ ΤΗΣ «ΑΛΛΕΡΓΙΑΣ»

Ἐνῷ ἐτρυνε γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα φαγητὸ καμμένο ἀπὸ ὠρεωμένο δημητριακόν, ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ἔπαθε ἐξαιρετικὰ ἀσθμὰ πρὸς λαίμου, πρὶν ἀκόμη λαί του πρὸς ἀσθμὰ, ἐνῶν διπλάσια, κ' ἔχασε τὴς ἀναπνοῆς γιὰ νὰ συνέλθῃ. Οἱ γιατροὶ πού τὸ ἐξέτασαν τότε, βροῖκαν ὅτι ἕνα συστατικὸ τοῦ φαγητοῦ τοῦ εἶχε προκαλέσει τὸ ἐξέτασεν αὐτὸ καὶ κεραυνόλα συμπτώματα («ἀλλεργία»). Ἄν μάλιστα δὲν βαίνει πιθανώτατα ὅτι τὸν μὴ τὸ συστατικόν, θὰ πᾶν τοῦ συστατικοῦ αὐτοῦ τὸν ὁργανισμὸν πού.

Τὰ γεράματα τῆς Ζακελίν

Πρωτότυπο διήγημα

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Ζακελίν εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς χωρὶς νὰ τὴν περιμένῃ. Μπήκε ξαφνικὰ στὸ ἀτελεῖ του — ἦταν ζωγράφος. Καὶ πρόσεξε ὅτι, μόλις τὴν εἶδε, ἔσπευσε νὰ κρύψῃ στὸ συρτάρι του ἕνα χαρτί πού κρατοῦσε στὸ χεῖρ του. Ὅσο γρήγορ κ' ἂν ἦταν αὐτὴ ἡ κίνησις του, δὲν μπορούσε νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' τὸ μάτι τῆς ἐρωτευμένης κ' ἐπομένως Ζακελίν. Ἡ κοπέλλα πρόλαβε ἀκόμη νὰ εἶδῃ ὅτι τὸ χαρτί ἐκείνο ἦταν μιά γυναικεία φωτογραφία!

Τὴ θὰ κάνατε σείς στὴ θέσι τῆς, ἀγαπητῆς μου ἀναγνώστρε; Στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ δείχνατε πῶς ἀντιληφθήκατε τίποτε, θὰ ἐξακολουθούσατε νὰ χαμογελάτε καὶ νὰ φλυαροῦτε. Ἐπειτα θὰ βρίσκατε μιά πρόφασι, γιὰ νὰ κάμετε τὸ νέο νὰ βῇ γιὰ λίγο ἀπ' τὸ δωμάτιο. Καί, μόλις μένατε μόνες, θ' ἀνοίγατε γρήγορα τὸ συρτάρι... Ἐ λοιπόν, τὸ ἴδιο ἔκαμε κ' ἡ Ζακελίν.

Ἀμέσως ὅμως ἐβγαλε μιά φωνὴ ἐκπληξῆως κ' ἀγανακτισῶς. Γιὰ τὴ φωτογραφία ἐκείνη ἦταν ἡ δική της — μεγάλου ἐνὸς πορτραίτου τῆς πού εἶχε δώσει στὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς — ἀλλὰ ρετσοσαρσμένῃ μ' ἕνα τρόπο ἀπίστευτον...

Ὅτ' ἀσκεφθῆτε ἴσως: «Βέβαια, εἶχε δίκην πού θυμάσε ἡ Ζακελίν! Δὲν τὴν εὗρεκε λοιπὸν ἀρκετὰ ὁμορφὴ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς, ἔτσι ὅπως ἦταν...» Ὡ, ἂν ἦταν αὐτὸ μόνον!... Μὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάτι πολὺ πρὸ ἀντικειμένου, πολὺ πρὸ ἀκατανόητο κ' ἐξωφρενικόν!

Ἀδύνατον νὰ τὸ φαντασθῆτε! Ὁ ζωγράφος εἶχε ρετουσάρει τὴ φωτογραφία τῆς ὁμορφῆς καὶ γλυκεῖας Ζακελίν, ἔτσι πού νὰ τὴν ἀσχημίσῃ, νὰ τὴν γεράνῃ, νὰ τὴν γελοιοποιή!

Καὶ δὲν ὑπῆρχε μιά μόνον φωτογραφία μέσα στὸ συρτάρι. Ὑπῆρχαν δέκα, εἰκοσι, ὁλόκληρο πακέτο...

Στὴ μιά, ἡ Ζακελίν εἶχε τὸ μὲτωπό τῆς ρυτιδωμένον ὡς τὴν ἀμμο τῆς ἀκρογιαλίας, σακούλες κατὰ τὰ μάτια καὶ διπλοσάγονο. Στὴν ἄλλη φοροῦσε περρούκα. Σ' ἄλλη φαίνονταν ὡς νᾶχε βῇ ἀπὸ χαρὲμι ἀνατολῆς, μετὰ τὸ πελῶριον στήθος τῆς, τὴς χοντρές γάμπες τῆς καὶ τοὺς ἀνοικτοκνημῆτες γοφούς τῆς. Σὲ ἄλλῃ θάλεγε κανεὶς πῶς εἶχε στᾶσι ἀπ' τὴν Ἀγγλίαν, μ' ἕνα μπαστούνι στὸ χεῖρ καὶ μ' ἕνα σῶμα ὅχι παχύτερον ἀπ' αὐτὸ τὸ μπαστούνι...

Τὴ στιγμὴν ἐκείνη γύρισε στὸ ἀτελεῖ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς. Κοκκίνισε ἀπ' τὴν ταραχὴν του, βλέποντας τὴν μετὰ τὴς φωτογραφίας στὸ χεῖρ. — Τὴ σημαίνει αὐτό, Ρολάν; τὸν ὥρτησε ἡ Ζακελίν.

Τώρα δὲν ἦταν κἄν ἀναγκασμένη. Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ... Ἀναρωτιόταν μήπως ἦταν ἀρρωστος στὸ μυαλὸ του, τύπος παθολογικός, ὁ ἀνθρώπος πού ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ... Ἀλλοίως, γιὰ νὰ καταστρέφῃ ἔτσι τὴν ὁμορφὴ τῆς; Γιὰ τὴν ἀναζητῇ χίλιους τρόπους γιὰ νὰ τὴν ἀσχημίσῃ;

Ἐκείνης ἐπέχειρεσε νὰ πῇ ἕνα ψέμμα, δὲν τὸ βρήκε κ' ἀποφάσισε ἐπὶ τέλους νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν:

— Τὸ ἔκανα γιὰτί... γιὰτί εἶσαι ὁρφανὴ, ἀγαπῶν μου... τῆς εἶπε.

— Πᾶς!...

— Σοὺ φαίνομαι τρελλός... μὰ θὰ με καταλάβῃς ἀμέσως... Εἶναι μιά ἰδέα πού μοῖ ἤρθε πρὸ ἡμερῶν, καθὼς ἐβλέπα μιά κυρία καὶ τὴν κόρη τῆς. Ἡ κόρη ἦταν γοητευτικὴ, ἡ ὑπερία φρικτὴ... κ' ὅμως ἐμοίαν ἔκανα μεταξὺ τους! Ἡ ὑπερία ἦταν ὅπως θὰ εἶνε ἀργότερα ἡ κόρη. Φοβήθηκα τότε, Ζακελίν. Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου: «Πῶς θὰ γίνῃ ἄραγε ἡ Ζακελίν ὅταν γεράσῃ».

» Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ παντρευθῇ γιὰ ἐξῆ μῆνες μόνον, ἀλλὰ γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ. Θέλω νάμαι εὐχарιστημένος ὅλα τὰ χρόνια, τόσο τὰ πρῶτα ὅσο καὶ τὰ τελευταία... Θέλω μιά γυναίκα πού, ὅταν γεράσῃ, θὰ μπορῶ ἀκόμη νὰ τὴν ἀγαπῶ ἔτσι ὅπως θάναί... Ἐσὺ δὲν ἔχεις ὑπερία, γιὰ νὰ τὴν κυτᾶω καὶ νὰ συμπεράνω πῶς θὰ γίνῃ. Πῶρα λοιπὸν αὐτὲς τὴς φωτογραφίες σου καὶ φαντάσθηκα πᾶν τοὺς τὴς ἀλλαγῆς πού μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃς στὰ γεράτια σου...

— Λοιπόν;... ῥώτησε ἡ Ζακελίν μετὰ φωνὴν τρεμουλιαστή.

— Λοιπὸν δὲν μετ' ἀποφάσισα κατὰ τὸν ὅλον! Σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σ' ἀγαποῦσα ἀκόμη κ' ἔτσι!... κ' ἔτσι!... κ' ἔτσι!...

Κ' ὁ Ρολάν τῆς ἔδεξε τὴς φωτογραφίας μία-μια. Ἡ Ζακελίν εἶπε στὴν ἀγκαλίαν του κ' ἄλλαξαν τὸ γλυκύτερο φιλὶ τους...

Δέκα χρόνια ἀργότερα, πῆραν δι-αλύγιον. Ἡ Ζακελίν μούδριζε ἕνα βράδυ τὴς ρετουσαρισμένους φωτογραφίες τῆς, πού τὴς εἶχε φυλάξει. καὶ μού εἶπε θλιμμένη:

— Μοῦ εἶχε ὀρκισθῇ πῶς θὰ μ' ἀγαποῦσε κ' ἔτσι... κ' ἔτσι... κ' ἔτσι... Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀκόμη οὔτε μιά ρυτίδα. Κ' ὅμως αὐτὸς ἐφυγε, φωνάζοντας πῶς δὲν μπορούσε πιά νὰ με βλέπῃ!

Τὸν θεωροῦσε ἄσπαστο, προδότη, ψεύτη. Μὰ ἔκανε λάθος: Ὁ Ρολάν ἦταν ἀπλῶς ἐλίκρινος... Εἶχε σκεφθῇ ἄλλοτε τὴς ἀλλαγῆς πού θὰ παρουσιάσῃ τὸ σῶμα τῆς, ἀλλὰ δὲν εἶχε προβλέψῃ τίποτε γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς. Τὰ χρόνια δὲν εἶχαν ἀσχημίσῃ τὴν ψυχὴν Ζακελίν! Εἶχε γεράσει ἄσχημα ἡ ψυχὴ τῆς. Καὶ χωρίσαν γιὰ τὴν γεράσει τῆς ψυχῆς εἶνε ὁλοκλήρως, πρὸς ὅλην, πρὸς ὅλην ἀπὸ τὰ γεράτια τὸ σῶμα τῆς.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΛ

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τὰ καυτοσυκένια ἀντικείμενα πρέπει νὰ διατηροῦνται μακριὰ ἀπὸ κάθε λιπαρὰ οὐσία, ἡ ὁποία τὰ καταστρέφει ἀνεπανόρθωτα.

Γιὰ νὰ διατηρήσετε ἐπὶ πολὺν καιρὸ τὸ λάδι χωρὶς νὰ σαπύγῃ, τοῦ προσθέτετε λίγο ἀλάτι.

Ἡ μυρωδιά τοῦ νεοτίου κρατᾶ μακριὰ τοὺς ψύλλους. Ἐστὶν λοιπὸν, μετὰ τὸ γυμνάσιον τῶν παρθε-των μετὰ παρκετίνην, δὲν πλησιάζουν οἱ ψύλλοι.

Τὰ λεπτὰ ἐσώρρουχα ἀπὸ λινὸ ἢ βαμβάκερὸ ὕφασμα καθαρίζουν ἀριστὰ ἀν μεταχειρισθῇ, ἀντὶ τοῦ πουνιού, πατάτες βρασμένες καὶ σαφλουδισμένες, μετὰ τὴς ὁποίας τρίβετε τὰ ρούχα, δίχως βούρτσας.

Μερικὲς φοῦτες ἀπὸ φρέσκα φύλλα καρυδίας μέσα στὴ φωλιὰ τοῦ σκυλιοῦ διώχνουν τοὺς ψύλλους, τὰ τσιμπουρία καὶ τὰ ἄλλα παράσιτα.

Γιὰ νὰ ἀσπρίνῃ τὸ ξύδι ἀπὸ κόκκινον κρασί, τὸ ἀφίνει στὸν ἥλιο ἐπὶ ἕνα χρονικὸ διάστημα, ὡς ὅτου δηλαδὴ ἀποχρωματισθῇ.

Τὸ δένειν διατηρεῖται πολὺ καλὰ ἐπὶ 2-3 μῆνες, ἂν τοῦ προσθε-σετε ἕνα γραμμάριον ναφθαλίνην στὸ κιλό.

Γιὰ νὰ μὴ ξεθάψουν τὰ χρωμα-τιστὰ ὑφάσματα, καὶ μάλιστα γιὰ νὰ στερεωθοῦν τὰ χρώματα τους, τὰ βουτᾶτε γρήγορα, πρὶν τὰ πλύνετε, σὲ διάλυσι βόρκακος, κ' ἀμέσως κατόπιν τὰ ξεπλένετε μέσα σὲ νερὸ πού περιέχει λίγο ἄσπρο εὐδί.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτήσις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135 — 29-961 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 700

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η «ΑΓΙΑ ἀπαγωγή»

Ἡ ἀκοῦμε κάπου-κάπου καὶ τὴ φωνὴ τῆς ἐπαρχίας. Δὲν εἶναι μόνον ἡ Ἀθήνα Ἑλλάδα. Ὑπάρχει καὶ ἡ ἐπαρχία μετὰ τὰ προβλήματα καὶ τοὺς καυμούς τῆς. Ἄν τ' ἀγνοήσουμε, ἀγνοοῦμε τὴ σημαντικώτερη ἀρτηρία τῆς ἐλληνικῆς ζωῆς.

Γιὰ ἐνα ἀπὸ τὰ μεγάλα βάσανα πού τυραννοῦν τὴν ἐπαρχία, μᾶς γράφει ἕνας ἀναγνώστης τοῦ «Θησαυροῦ», ἀνθρώπος ἐπιστήμιαν, πού εἶναι καὶ ὁ ἴδιος ὅμα μερικῶν προ-ληψιών.

«Μισῶ, θεοδίωνει, κάθε τι πού ἐρχεται σὲ σύγκρουσι μετὰ τὴν ἐλ-ληνικὴν ἀρετὴν. Μισῶ τὴς χειραφετη-μένες, τὴς μισοπαρθένας, τὸν ἐ-λευθερὸ ἔρωτα».

Ὁ συντηρητισμὸς τοῦ ὅμως αὐ-τὸς δὲν φθάνει καὶ στὴν ἀρτηριο-σκληρῶσι. Συντηρητικὸς ἐκεῖ πού πρέπει, ἐξαιρέτως ὅταν βρίσκεται ἐμπρὸς σὲ φαινόμενα ὅπως αὐτὸ τῆς αὐθαίρετης ἐξουσίας πού ἄσκει ὁ πατέρας τῆς ἐπαρχίας εἰς βάρος τοῦ κοινοῦ τοῦ πατρὸς.

Νὰ καὶ πού τὸν ἀναστατώνει καὶ πού δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀνεχθῇ. «Ὁ πατέρας αὐτὸς εἶναι ὁ ἀμέσως ἐν-διαφερόμενος. ὅμα ὁ ἴδιος τῆς πα-τρικῆς δικτατορίας, φωνάζει μετὰ ὁ δὲν τῶρα πού ἡ ἀρνησις τοῦ πα-τέρος κλίνει τὸ δρόμὸ τῆς χαρᾶς. Τοῦ πατέρα τῆς κόρης, φυσικά. Πλοῦσιος ὁ μὲ τὸ πορτοφύλι γεμάτο, εἶπε τὸ ὅχι του. Ὅχι, κ' ἐὰν ἀγα-πῶνται τρελλὰ οἱ δύο νεοί. Ὅχι κ' ἂς εἶναι τὸ παλληκάρει ἐπιστήμιαν μετὰ λαμπρῆς σπουδῆς. Ὁ παρὰ τῆ-τὸν παρὰ.

Χρειάζεται τίποτα περισσότερο ἀπ' αὐτὸ γιὰ νὰ ἐξασπρῇ τὸ δρό-μο; Τὸ δρόμα αὐτὸ σὲ ποικίλες τοὺς μορφῆς περιγράφει ὁ νέος ἐπι-στήμιαν ὡς ἀποκρουστικὸς μνηστῆ-ρας. Ἀναφέρει σειρά κοινωνικῶν ναυαγίων πού ὀφείλονται στὴ βᾶ-ναυσι ἀσκήσι τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸν πατέρα. Ἀναφέρει ἀνθρώπινες ὑ-πάρξεις πού μαρμαρίζουν γιὰτί εἶται τὸ πᾶσι ὁ ναυπηγὸς.

Δράματα καθαρῶς ἐλληνικῆς μορ-φῆς. Δὲν θὰ τὰ συναντήσετε ἀλλοῦ. Ἀμφιβάλλω ἂν ἐκδηλωνόμεθα καὶ σὲ βαλκανικὲς χώρες ἀκόμα. Σ' ἕνα αἶμα πού ἡ μία ὑστερα ἀπὸ τὴν ἄ-λλη σπάζουν ὅλες οἱ αἰσίδες οἱ ὁ-ποῖες κρατοῦσαν δεμένη τὴν γυναι-κα, νὰ ὑπάρχουν πατέρες πού ὡ-θοῦν τὴν ἐξουσία τους σὲ σημείον ὥστε νὰ πνίγουν κ' αὐτὴ τὴ φωνὴ τῆς καρδίας τῶν παιδιῶν τους, κ' αὐτὴ τὴν ἐλευθερίαν τῆς διαθεσίως τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος τους, φθάνει γιὰ ἐναντὶ ἐξουσία τὸ ὅριον τοῦ ἀπαιθάνου. Οὗτε σὲ μεσογίαν νὰ βρισκόμαστε. Ὁ πατέρας πού ἐκλέ-γει τὸν ἄνδρα μετὰ τὸν ὁποῖο θὰ πε-ράσῃ ὅλη τῆς τῆς ζωῆς ἡ κόρη του... ὁδοὶ καὶ νὰ τὸ σκεφθῇ κανεὶς.

Μὰς ἀπασχολοῦν καὶ ἄλλες φορὲς τὸ θέμα. Δὲν ἔσφα ὅμως κανεὶς μετὰ τὴν πρώτη καὶ τὴ δεύτερη, με-θέματα τέτοιους σοβαρότητας. Θὰ τὰ λέμε καὶ θὰ τὰ ἐξαλείψω ὅσο μᾶς παρουσιάζεται ευκαιρία.

Κανένας δὲν ἀμφισβητεῖ στὸν πατέρα τὸ δικαίωμά νὰ ρυμολκῇ τὴν κόρη του στὴν ἐρωτικὴ τῆς πο-ρεία. Καὶ παραπάνω ἀπὸ δικαίω-μα: Καθόν. Ἡ ρυμολκῆσις ὅμως νὰ γίνεταί μετὰ κάθε δυνατὴ διακρι-τικότητα. Ἡ πατρικὴ γνῶμη νὰ μὴν ἐξευθενῇ ἀπὸ τὸν συμβουλευτικὸν τῆς χαρακτῆρα. Ὅλη ἡ στοργὴ καὶ ὅλη ἡ πεῖρα τοῦ σπὶ διαθεσι τῆς κόρης τοῦ. Θὰ καταναλώσῃ ὅλη τὴν τὴν

πειθὴ γιὰ νὰ τὴ φέρῃ στὸ δρόμο πού ὁ ἴδιος θεωρεῖ τὸν καλλίτερο. Ἡ τελευταία ὅμως λέξις δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι δική του. Στὴν κόρη ἀνήκει ἡ τελευταία λέξις ὅταν πρόκειται νὰ ἐκλεξῇ τὸ συνοδοιπόρο τοῦ βίου τῆς.

Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ κανὼνας στὴν ἐλληνικὴ ἐπαρχία. Ἀκόμα καὶ στὴν πρωτεύουσα, σὲ πολλὰς περιπτώ-σεις, ὁ πατέρας διατηρεῖ τὸ βέτο. Ὅσο δὲ πρὸς πλοῦσιος, τόσο τὸ κακὸ εἶναι μεγαλύτερο. Οἱ πτωχοί, μετὰ τὸν τρόπο μῆπως, ἀπρὸς κατὰ εἶναι, μὲν ἀξίτητοι τὸ παιδί τους, δὲν εἶναι πολὺ δύσκολοι νὰ δώσουν τὴν συγκατάθεσιν τοὺς ὅταν παρουσια-σθῇ ὁ νυμφίος. Οἱ πλοῦσιοι ὅμως; Σὰ νὰ πρόκειται νὰ κάνουν καταθέσι τῶν λεπτῶν τους. Βλέπουν τὸ γα-μπρὸ τους σὲ ἕνα εἶδος Τραπε-ζῆς καὶ δὲν ἐμπιστεύονται τὴν πε-ριοῖσίαν τους — τὸ κορίτσι τους εἶναι ἡ λεπτομέρεια — παρὰ σ' ἐκείνον πού ἐξασφαλίζει τὴς μεγαλύτερες ἐγγυήσεις καὶ ὑπόσχετα τὸν ἄν-ωτερο τόκο.

Συνδέσμοι, αἰσθήματα, ἡλικία, μάρφωσις, κλίσιας, ἐρωτας, δὲν λο-γοριάζονται.

Ἐνάντιον τῆς βερβαρότητας αὐ-τῆς ἐξαιρέτως ὁ ἀναγνώστης καὶ ζητεῖ — τὴ νομίζετε; — νὰ διαδοθῇ καὶ νὰ προπαγανδισθῇ ὁ θεσμὸς τῆς ἀπαγωγῆς. Σημειώσω τὴ λέξι μετὰ κεφαλαία. Τὴν ὀνομάζει ἁγία. Τὴ θεωρεῖ σὲ τὸ μόνον μέσο πού θὰ σώσῃ τοὺς νέους ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν καταστροφῇ.

Τὴν ἀπαγωγὴ συνιστᾷ ὅταν ὁ πα-τέρας εἶναι πλοῦσιος καὶ ἀρνιέται νὰ δώσῃ τὴν κόρη του στὸ πτωχόν καὶ φιλότιμο νέο. Τὴν ἀπαγωγή, ὅ-ταν δὲ στερῇ στὸ γάμο γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ — ἀλλὰ πληγὴ αὐτὴ — τὴ σειρά πού ἔχουν οἱ πρεσβύτεροι ἀ-δερφεῖς στὸ προβάδιον γιὰ τὸν ὡ-μέναιο. Τὴν ἀπαγωγή, ὅταν ἀπὸ κά-ποιο τζάκι ὁ πατέρας δὲν δίνει τὴν κόρη του στὸ παλληκάρει πού προ-έρχεται ἀπὸ τίμια ἀλλ' ἀσχημὸν οἰ-κογένεια.

Ἐκτὸς τῆς θεῆς αὐτῆς λέξις σὲ ὅλες τὴς γλώσσας τοῦ κόσμου. Αὐ-τὴ θὰ σώσῃ τὸν ἀριστοτέλη ἀνδρὸς τῆς ἀνθρώπινος ζωῆς, τὸ αἶσθημα τοῦ ἀνθρώπου πού περιφρονεῖ τὴν προικὰ τῆς λίρας, τὰ χωρία καὶ ἀκολουθοῦν τὴ φωνὴ τῆς καρδίας τους. Αὐτὴ θὰ σώσῃ ἀπὸ τὸ μαρ-σὸ τὸν ἔρωτα, πού εἶναι ἡ πηλὴ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου. Αὐτὴ θὰ λυτρώσῃ τὴν νέαν τὴν ἐπαρχίαν ἀπὸ τὴν τυραννίαν καὶ θὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν λεωφόρον τῆς ἀρετῆς.

Ἐκτὸς τῆς πνευματικῆς ψυχῆς, πού δὲν σταματᾷ στὴς υπερβολὰς. Καὶ ὅταν μιλᾷ γιὰ ὑπερβολὰς δὲν ἐν-νοῶ τὴν ἀναγκαστικὴν πού προκαλεῖ ἡ πατρικὴ τυραννία. Ἐννοῶ τὰ μέ-σα πού προτείνονται γιὰ τὴν ἀντι-μετωπίαν τῆς. Εὐκόλο νὰ γράφῃ κανεὶς μιά συνταγὴν μετὰ λέξι «ἀπα-γωγή καὶ νὰ τὴν στέλνῃ στ

Ταξιδιώματα της καρδιάς

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!...

Ο Στέφανος έβγαλε με-
σα στο διάδρομο του βαγο-
νιού να ξαναδιαβάσει το
γράμμα της Σουζάννας.

«Στη βέσι που βρίσκομαι,
αγαπητέ μου, τού έγραφε,
δεν μπορώ να καθύπνω.
Αν είχα τη δύναμη να σου
να από την ανάρτησή μου
τα τρία χρόνια που περάσα-
με μαζί, σου αρκίζομαι πως
θα τόκωνα με μεγάλη μου
ευχαρίστηση για να ηουκά-
σω.

Μου είχες πη κάποτε ότι
χάρην της μελλοντικής σου
ευτυχίας δεν πρέπει να συ-
μμετέχεις στην οικογένειά
σου που θέλει να σε παν-
τρέψουν. Αυτό το ήξερα, γιατί
τέτοια είναι η ζωή. Γι' αυτό
λοιπόν έφυγα, χωρίς να σε
ειδοποιήσω, νομίζοντας ότι
ο πόνος σου θα γιναι πάλι
με τον καιρό, αλλά αν
και πέρασε μόνον περιπου
από την ημέρα που ήρθα
να ταφώ εδώ κάτω ζωντανή
δεν είδα καμμία καλλιτέ-
ρευσι.

Νά, λοιπόν, τι σου έφω
για τελευταία χάρη. Αφού
είσαι μόνος σου στο Παρί-
σι, κ' έχεις λίγες βδομάδες
ελευθερίας ακόμα έλα να
με δεις στο Βασέν. Έλα, μ-
νο για δυο βδομάδες, έστω
και για μια, να νάρθεις, ο-
ρισμένως. Σε περιμένω α-
νυπόμονα. Λαχταρώ να ζή-
σουμε λίγο ακόμα μαζί. Ο-
ταν αποφασίσεις νάρθεις να
μου τηλεγραφήσεις. Δεν ζή-
τώ μ' αυτό να σου εμποδίσω
τον γάμο σου, αλλά σου γυ-
ρεύω απλώς μια μικρή ανα-
βολή. Σε περιμένω για να
παίζουμε μαζί την τελευ-
ταία πράξη της κωμωδίας
που αρχίσαμε τόσο όμορ-
φα).

Ο Στέφανος είχε συγκι-
νηση πολύ με το διάβασμα
του γράμματος και χωρίς να
διατάσει ξεκίνησε να πάν

να τη βρει. Χωρίς να σκε-
φθί τις συνέπειες του τα-
ξιδιού αυτού πήρε την α-
πόφαση αμέσως. Κι' ενώ έ-
φευγε το τραίνο ο Στέφα-
νος έφερνε στο νου του
την αγαπημένη του Σουζάν-
να που με λαχτάρα θα την
εσφιγγε πάλι στην αγκαλιά
του.

Σε λίγο το τραίνο σταμά-
τησε κι' ο νέος κατεβαίνον-
τας στο σταθμό αντίκρισε
τη φίλη του που τον περιμέ-
νε εκεί.

Τον έπιασε σφιχτά από το
χέρι και τον ώδηγισε στο
μεγάλο γκρεμό αυτοκινήτου
της, που αγαπούσε να το
οδηγεί μόνη της.

Αφού πέρασαν στην άρ-
χή απ' τη μικρή πόλη, που
έλαμπε χαρούμενη κάτω α-
πό τον ήλιο, πήραν ύστερα
το δρόμο του βουνού. Ένώ
το αυτοκίνητο έτρεχε ο
Στέφανος κύτταζε σιωπη-
λά το χαριτωμένο της πρό-
σωπο, το κατακόκκινο φλο-
γερό της στόμα. Ποτέ δεν
του είχε φανη τόσο ζωήρη
και τόσο λαχταριστή.

Αφού δίστασαν ακόμα
μερικά χιλιόμετρα άρχισαν
να προχωρούν ανεβαίνον-
τας πλάι σ' έναν ξεροπατί-
μο, ακολουθώντας την όχθη
του.

Περνούσαν από άγνωστα
μέρη για τον Στέφανο που
τα έβλεπε για πρώτη φορά
και απολαύσαν νάρθης να
μου τηλεγραφήσεις. Δεν ζή-
τώ μ' αυτό να σου εμποδίσω
τον γάμο σου, αλλά σου γυ-
ρεύω απλώς μια μικρή ανα-
βολή. Σε περιμένω για να
παίζουμε μαζί την τελευ-
ταία πράξη της κωμωδίας
που αρχίσαμε τόσο όμορ-
φα).

Επί τέλους έφτάσαν στο
Βασέν, ος ύψος χιλίων δια-
κοσίων μέτρων που έμοιαζε
μ' έρημη φωνά αετού κι'
εγκραταστάθηκαν στο όπι-
κι της Σουζάννας, όπου άρ-
χισαν να περνούν μια α-
φροντιστή ζωή, έναν και-
νον γιορτή μήνα του μέλιτος.
Είχαν λησμονήσει κάθε τι
που τους ανησυχούσε ως

τότε κι' ήσαν βυθισμένοι
στη γλυκειά τους ευτυχία.
Η Σουζάννα γελάσε με το
παραιτικό, τραγουδούσε,
ή ευθύμια της ήταν μεγα-
λη. Ο Στέφανος όμως δεν
μπορούσε να λείψει από τη
Παρίσι περισσότερο από 3
βδομάδες. Η πρώτη είχε
περάσει σαν όνειρο, ή δεύ-
τερη όμως κυλούσε με μια
κουφή ανησυχία που τη με-
γάλωνε ή σκέψι του χωρι-
σμού.

Κι' δας περνούσαν οι η-
μέρες τόσο τα φίλια τους
γινόντανε πιο φλογερά και
τ' αγκαλιάσματα τους πιο
παθητικά μέσα στη μοναχι-
κή βίλλα.

Η Σουζάννα δεν έπαυε
να του λέει:

— Μ' αγαπάς, Στέφανε;
Δεν είν' αλήθεια;

Η τελευταία βδομάδα
τους έπλεξε τα στήθη σαν
ταφοπέτρα!

Η Σουζάννα όλες τις η-
μέρες αυτές δεν είχε πα-
ραπονήθι στο φίλο της για
τη σκληρή απόφαση του γά-
μου του.

Ένα βράδυ όμως ο Στέ-
φανος ανοίγοντας ξαφνικά
τη πόρτα της καμινάδας της
την είδε με το κεφάλι χω-
μένο στα μαξιλάρια να
κλαίει.

Μόλις τον αντίκρισε πε-
ταχθηκε ολόκληρη κραυγάζον-
τας:

— Όχι, Στέφανε, δεν μπο-
ρείς να φύγεις. Η ευτυχία
σου είναι εδώ πέρα. Καμμία
γυναίκα δεν θα σε αγαπήσει
όπως εγώ. Μείνε μαζί μου
και θα γίνω σκλάβος σου.

Εκείνος στενοχωρήθηκε.
Κι' η Σουζάννα βλέποντας
τη δυσφορία του δεν έπε-
μεινε περισσότερο. Την πα-
ραμονή της αναχωρήσεως
του της είχε βασανίζονταν
από ένα κακό προαίσθημα:

— Όρκισό μου, Σουζάν-
να, ότι δεν θα κάνεις τρέλ-
λες όταν χωρισθούμε.

Κι' εκείνη τον ώρκισθηκε
πως θα είναι φρόνιμη.

Συμφώνησαν να τον συ-
νοδεύσει ως το σταθμό. Σε-
κίνησαν μόλις άρχισε να
βραδυάζει και σε λίγο το
αυτοκίνητό τους κατέβαινε
αργά πλάι στο γκρεμό, α-
πό τον οποίο εκχωρίζονταν
ο δρόμος μ' ένα στενό σύρ-
μα που συχνά διακόπτετο.

Σε μια στροφή του δρό-
μου είδαν να ξεπροβάλλει
το φεγγάρι χλωμό και θαμ-
πό. Η Σουζάννα σήκωσε το
κεφάλι της και είπτε:

— Τό τέλος της σεληνης
του μέλιτος!

— Πρόσεχε το τιμόνι, τη
διακοψε ο Στέφανος.

Εκείνη δεν του απάντη-
σε, άλλ' ουχίσε τη ταχύ-
τητα του αυτοκινήτου.

Αξάρνα το φεγγάρι σκε-
πάστηκε από σύννεφα και
βαθύ σκοτάδι τους τριγύρι-
σε καθώς περνούσαν από
μια απότομη στροφή.

— Σταμάτα! κραυγάζει με
τρόμο ο Στέφανος.

— Σε κρατά κοντά μου για
πάντα!... του απάντησε η
Σουζάννα, γιά πάντα!...

Ο Στέφανος θελήσει να
πη κάτι μα δεν πρόφτασε.
Ενοίωσε να τον τραβή-
ναι τον καταπλην ή άβυσσος.

Το αυτοκίνητο, γονυό σαν
βέλος, έφτασε στην άκρη
του δρόμου και καταράλη-
σε στο γκρεμό!...

Ψηλά στον ουρανό το
φεγγάρι χλωμό, νεκρικό
κύτταζε βουβό, θλιμένο
την καταστροφή.

ΖΑΚ ΝΕΡΒΑΛ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

— Στην έκτακτον παράστασιν που έ-
δόθη από την Γαλλική Προεδρεία στο
«Ρεξ» την περασμένη εβδομάδα, προς
τιμήν της Έντιθ Πιάφ, έσημείωσε εξαι-
ρετική επιτυχία ένα θαυμάσιο «χορευτι-
κό», «Το απόγευμα ενός φανύου», που
εξετελέσθη από το ταιριαστό χορευτικό
ζευγάρι Φλερύ — Λίντα Άλμα.

Τό ώραίο αυτό «χορευτικό», έχει μια
πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία. Έξετελέσθη
για πρώτη φορά στο Παρίσι τό 1918,
από τον περίφημο Ρώσο χορευτή Νι-
λίνσκι, ο οποίος, όπως είνε γνωστό,
τρέλλαθηκε άργότερα.

Τόση ήταν τότε ή επιτυχία της εκ-
τελέσεως, ώστε ο μεγάλος γλύπτης Ρο-
ντέν, έδημοσίευσε γι' αυτήν ένα μεγάλο
ένθουσιώδες άρθρο στην εφημερίδα «Φιγ-
καρώ». Παρά τη μεγάλη του όμως επι-
τυχία, την τρίτη ημέρα της εκτελέσεως,
το χορευτικό του «Φανύου» απαγορεύ-
θηκε από την αστυνομία. Λόγω των τολ-
μηρών σκηνών του κι' ή απαγόρευσις
διήρκεσε αρκετά χρόνια.

— Δυό νεαροί συγγραφείς οι κ. κ.
Φατσεάς και Έλευθερίου κατέριψαν έ-
φέτος το καλοκαίρι τα ρεκόρ της παρα-
γωγής με 18 προγράμματα (πλέον από
100 νούμερα), που έδωσαν στα «Βαριε-
τέ» Ζαππείου «Οάσις» και «Πευκα».

Μόνο για «προσστά» ή «Εταιρία Θε-
ατρικών Συγγραφέων» εισέπραξε από
τους δυό αυτούς συγγραφείς πλέον από
1½ εκατομμύριο, από ευαρέσκεια δε
τους έκαμε τακτικά της μέλη, αν και
έχουν γράψει ένα μόνο ολόκληρο έργο,
την επιθεώρησι «Προεκλογική».

— Η «Μικρή Μαμά», το γνωστό μυ-
θιστόρημα του κ. Χαϊροπούλου, θα έχη
φαίνεται μεγάλες περιπέτειες.

Τό διεκδικούν πεισματωδώς για να
το «γυρίσουν» σε φιλμ δυό κινηματογρα-
φικές εταιρίες, ή «Φίλιος Φίλμ» και ή
«Νόβακ», κατά πάσαν πιθανότητα δε ή
υπόθεσις θα καταλήξη στα δικαστήρια.

— Η συμπαθής χορεύτρια Λιλή
Μπερδε υπέγραψε για το χειμώνα συμ-
μεγαλύτερο μισθό που έχει δοθή, έως
σήμερα σε Έλληνίδα χορεύτρια και θα
έμφανισθί ως «σόλο» και ως «ντουέττο»,
με τον Άλμπιναρέζ.

— Ας σημειωθί ότι ή Λιλή Μπερδε είνε
μοναδική προστάτις, πταχώς οικογε-
νείας. Έσημείωσε τεραστία εξέλιξι από
την πρώτη της εμφάνισιν στην «Λυρική
Σκηνή», πριν από 4 μόνο χρόνια, χωρίς
στο εξαιρετικό της ταλέντο και την με-
γάλη της επιμονή.

— Η μικρούλα Νινί Ζαχά σημειώνει
επιτυχίες στον Λίβανο, «λανάρεσι» δε
ώρα εκεί και δικά της νέα ελληνικά
τραγουδία με μουσική του πατέρα της,
που είνε μαέστρος.

— Ο χορευτής- ακροβάτης Ζάν Γου-
άλλας, και ή «παρτενιάδ» του Έλβιρα,
ανεχώρησαν γιά τη Βιρτού με τέμα
του ταξιδιού των την Άμερική.

— Τό γνωστό χορευτικό ζευγάρι
Χριστιάνο - Αντζέλλα, έπειτα από τη
μεγάλη επιτυχία που είχε στην Σουία,
έκλεισε ένα ευνοϊκό συμβόλαιο γιά την
Κωνσταντινούπολη.

— Με τίτλο «Έλα να πάμε στη Χο-
νολουλού» ο συνθέτης κ. Χρ. Χαϊροπού-
λος, έγραψε, για πρώτη φορά μια πολύ
έπικαιρη ρομπέρτα, αφιερωμένη στον συμ-
παθή τραγουδιστή μας Σίτσο Σιδηρο-
πούλο, ο οποίος και θα την λανάρει.

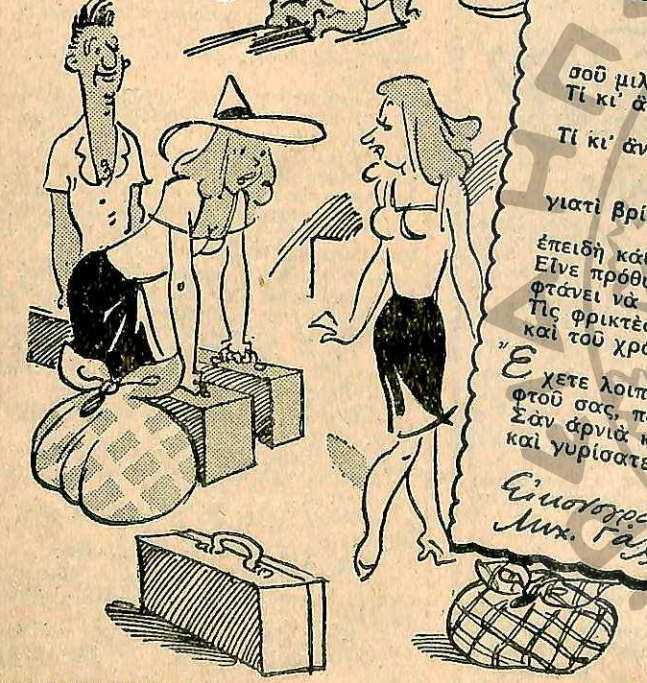
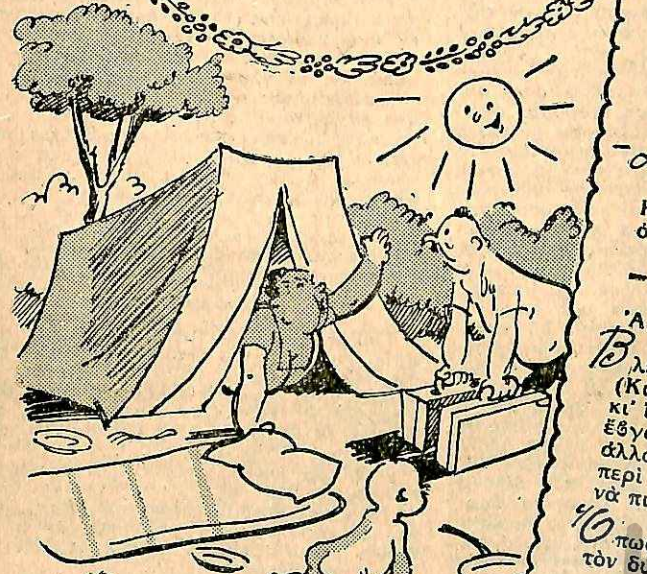
— Τον χειμώνα, ή «Αρζεντίνα» θα
παρουσιάσθι την πρώτη «αεροδυναμική»
δραχίστρα με μαέστρο τον Βιρτουόζο του
σαξοφώνου Μπάμπη Μπερεκέτη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Επιότροφή ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΞΟΧΕΣ

Εφτασαν λοιπόν τα πρώτα
του φθινόπωρου τα ρίγη
και κατά τα ειωθότα
— πριν το καλοκαίρι φύγνι
και χαθή όριστικός —
σημειούται πανικός
φθοερός και γενικός
από τον μαλλον κατηφείς
μας όλοι μάλλον επιστροφής.
Τον δυσάρεστο τό δρόμο παίρνουν οι βροχές
και οι παραθερισται οι ψυχρες και οι πρώτες οι βροχές

Τους επρόμαξαν οι ψυχρες και οι πρώτες οι βροχές
και από τις εξοχές
καταφθάνει στην Άθήνα
πολυθόρυβο λεφοδοι
κ' άδειασε πιά ή Ραφίνα,
τό Καθούρι, τό Μαρούσι,
άδειασε κι' ή Κηφισία
άδειασε κι' ή καυμένη
δέχεται αυτό τ' ασκέρι
και προθύμως του προσφέρει
θαλπωρή και ζεστασία

Οι παραθερισται μας καταπλέουν φορτωμένοι
με βαλίτσες και με μπόγους
και ακούμε εξαφινάσμενοι
κάτι τέτοιους διαλόγους:
— Καλώς ώρισε, Μαρίκα!
— Καίτη μου, καλώς σε βρήκα!
— Πώς τά πέρασες; — Καλά.

Και να ξέρης — σου τό λέω μεταξύ μας φυσικά —
αν δεν πήγαινα βαρκάδες με τον Τάκη τακτικά —
Μπράβο σου, Μαρίκα, μπράβο! Κι' έχεις κάνει ένα σώμα
— Α προπό... Πού είχες πάει; — Πού άλλου; Στην Αιδηφό!

Βλέπεις ή μαμά μου, Καίτη, άλλη έξοχη δεν θέλει.
(Κι' όμως ή Μαρίκα είχε πάει στην Πεντέλη
κι' ίσως γιά να μην χαλάσει της «μαμάς» της τό κατήρι
έδωσε τό καλοκαίρι σαν τσιγγάνα στο τσαντήρι
αλλά, γιά να μην περάσουν τον «μπαμπά» της γιά πατήρι,
περι Αιδηφού μιλάει κι' έτσι καταφέρνει έν τέλει
να πιστέψη και ή ίδια πως δεν ήταν στην Πεντέλη)

Πως σάς τό ξαναείπα όλοι μάλλον κατηφείς
τον δυσάρεστο τό δρόμο παίρνουν της επιστροφής
«Ερχονται μπαλιντισμένοι
και παραθερισται
κι' όμως μ' ένθουσιασμό
σου μιλάνε τα θηρία γιά τον παραθερισμό.
Τι κι' αν τό φρικτό λιπούρι τους χτυπούσε στα μηλίγγια
κι' είχαν γίνει σαν χαζοί;
Τι κι' αν είχαν έντομα μαζί;
γιατί βρίσκανε τσιγγάρα δύσκολα, να σάς χαρώ;
Τι κι' αν είχαν καρκανιάσει
έπειδή κάθε βδομάδα μοναχά πίναν νερό;
Είνε πρόθυμοι να πάθουν και τό πάθη του Χριστού
εφάνει να εξασφαλίσουν τίτλο «παραθεριστού».
Τις φρικτές ταλαιπωρίες και τό βάσανα ξεγνώσε
και τό χρόνο — βρέ κουράγιο! — ασφαλώς θα ξαναπανε.

Εχετε λοιπόν γενναία και άτρόμητη ψυχή,
φτού σας, παραθερισται μου, να μην σάς ματιάσω, φτού σας!
Σαν άρνιά καλοθερεμένα σήγατε στην έξοχη
και γυρίσατε στην πόλι σαν σκιές του έαυτού σας!

Εισοχράφους
Λυκ. Γαλίας
ο Λοιπός

I. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

8ον

«Ο Τέλης έχοταν κάθε Κυριακή, με τα χέρια γεμάτα. Τους έλεγε να μη κάνουν οικόνομοι, και μάντευε τις ανάγκες τους πριν μιλήσουν αυτές.

Καθόταν πολλή ώρα, όλο το πρωί σχεδόν. Το μεσημέρι, πολλές φορές, φαινόταν πως περίμενε να του πούνε να καθήσει να φάνε μαζί. Μά η Σοφία δεν αποφάσισε να το κάνει αυτό. Δεν της χωρούσε στο μυαλό της αυτή η σχέση. Φίλος της κόρης της με την κακή σημασία, δεν ήταν. Άρραδωνιαστικός δεν ήταν; Τί άκριβός ήταν; Ποιός σύνδεσμος υπήρχε μ' αυτό τον ξένο άνθρωπο;

Τουλάχιστον να ήξεραν τίποτε για τη ζωή του. Μά ο Τέλης απόφευγε συστηματικά να μιλήσει για τον εαυτό του. Ούτε για το παρελθόν του, ούτε για το παρόν. Πού εύρισκε τόσα χρήματα, τη στιγμή που ο περισσότερος κόσμος δυστυχούσε; Δεν ταλούμουν να τον ρωτήσουν. Κι' ο καιρός περνούσε γεμάτος φόβους μ' α' έλπίδες. Καμιά φορά οι τρεις γυναίκες κάθονταν κι' έπλαθον όνειρα.

Φαντάσου, λέει, να είνε κανένας εκατομμυριούχος! Κι' όταν τελειώσει ο πόλεμος ή και πριν τελειώσει, να σε έζητηση να γίνης γυναίκα του!...

Αυτό δεν θα γίνη, αποκρινόταν η Ίσμηνη μελαγχολικά. Μου το δήλωσε πως δε θέλει να παντρευτή.

Τότε τί σκοπούς έχει; Έλεγε η υπέρας της. Ο Θεός να μ' εφάλη...

Και καθιστούσε την κόρη της προσεκτική, τη συμβούλευε να είνε δύσπιστη.

Το δαχτυλίδι

Πέρασαν έτσι πολλές βδομάδες. Η υπέρας της Ίσμηνης σηκώθηκε από το κρεβάτι. Η καλοπέραση θανατοურήγνε. Κι' ο γιατρός που την είδε, για τελευταία φορά δήλωσε πως είνε τελείως καλά.

Μιά Κυριακή, ο Τέλης είπε κουφά της Ίσμηνης:

—Θάδελα να σου μιλήσω. Να είσαι μόνη. Θέλεις νάρθης μαζί μου έναν περίπατο τ' απόγευμα;

—Πού θα πάμε; ρώτησε η κοπέλλα με κάποιο φόβο.

Αυτός γέλασε.

—Με φοβάσαι βλέπω ακόμα. Μά στο πιά ακίνδυνο μέρος. Θέλεις στο Βασιλικό Κήπο;

Δέχτηκε η Ίσμηνη, και τ' απόγευμα πήγε στο μέρος όπου είχαν συμφωνήσει.

Την έπιασε ο Τέλης έλαφρά από το μπράτσο και της είπε:

—Πάμε σε κανένα απόκεντρο μέρος να τα πούμε ήσυχα.

Ηύραν ένα παγκάκι μοναχικό, και κάθισαν. Ο Τέλης την κύτταξε κάμψηση ώρα βουβός. Ήταν διαμφορ η Ίσμηνη τώρα, ο-λανθισμένη μυγαλίσια, μ' όλο της το φτωγικό ντύσιμο. Τα μάγουλά της είχαν στρουγγυλέψει, είχαν πάρει το φυσικό τους ρόδινο χρώμα, και τα μάτια της φάνταζαν σαν γαλάζια πετράδια. Τό κορμί της είχε πάρει ξανά τις ώρες καμπύλες του και καταλάβαινε στο δρόμο τα βλέμματα των διαβωτών να πέφτουν πάνω της με θαυμασμό.

—Ίσμηνη, άρχισε ο Τέλης, σ' έφερα εδώ, σ' αυτή την ήσυχα, για να σου πω μερικά πράγματα. Μά πριν μιλήσουμε, να, πάρε αυτό το δαχτυλίδι και φόρεσέ το, να ιδώ πως σου πάει.

Εθώγαε από την τσέπη του ένα μικρό, βελούδινο κουτί. Τό άνοιξε, κι' η Ίσμηνη δεν μπόρεσε να πνίξη ένα επίφωνμα θαυμασμού. Αντίκρουσε ένα θουμάσιο μονόπετρο δαχτυλίδι από αυτά που και στον παλιό καιρό θα στοίχιζαν μια δόκκληρη περυσία.

—Για μένα είνε αυτό; τραύλισε.

—Ναί, για σένα, αποκρίθηκε γελαστός ο Τέλης και της τό πέρασε στο δάκτυλο.

Για μία στιγμή η κοπέλλα έμεινε θαυπωμένη. Έπειτα, με μία κίνηση τρουαγμένη τόβγαλε από το δάκτυλό της.

—Οχι, είπε με συγκίνηση. Αυτό δε μπορώ να το δεχτώ, αδύνατον.

—Γιατί; έκανε αυτός χαμογελώντας.

—Κύριε Τέλη, αποκρίθηκε η μικρή, άλλο είνε τα τρόφιμα. Πρόκειται για τη ζωή μας. Μά αυτό δεν μου ταιριάζει... δεν ταιριάζει και στην εποχή που ζούμε. Οχι, οχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχτώ.

Ο τόνος της ήταν κατηγορηματικός. Της έπιασε ο Τέλης το χέρι.

—Ίσμηνη, της είπε, δεν με παραξενεύει η άρνησή σου, την περίεμενα. Και γι' αυτό ήθελα να μιλήσωφ. Άκουσε λοιπόν, αγαπνη μου γλυκεία.

Είπε τα τελευταία λόγια αθόρυμτα, τρυφερά.

—Από την πρώτη στιγμή που σε είδα σ' αγάπησα. Βέβαια, έντελώς διαφορετικά απ' ό,τι σ' αγαπώ τώρα. Τότε σ' έβλεπα σαν κούκλα, τώρα σε βλέπω σαν γυναίκα αγαπημένη. Πάλεψα πολύ μέσα μου, στο λέω. Στιγμές-στιγμές σε μισούσα, άκριβώς έπειδι μ' έκανες να ξεχνάω μ' έσένα την αρχή μου, πως η γυναίκα δεν αξίζει για τίποτε άλλο παρά για μιάς στιγμής χαρά.

Ο,τι και νάκανα όμως, κάτι με άναγκαζε να σε θυμάμαι πάντα. Και κάθε φορά που σε θυμάμουν, έννοιωθα ένα παράξενο σφίξιμο στο λαιμό, ένα βούρκωμα στα μάτια.

Όταν άρνηθήκες να γίνης δική μου εκείνη τη νύχτα, ήμουν σαν τρελλός. Θά μπορούσα να σε σκοτώσω, έπειδι μού φαινόταν πως παίζεις, πως προσποιείσαι. Σ' άφησα όμως κι' έφυγες, γιατί μέσα μου έπιθυμούσα να γίνης δική μου από αγάπη. Δεν ήθελα να σε κατακτήσω με τη βία.

Στην άλλη μέρα που ήρθες, σ' άφησα να φύγης πάλι ανέγγιχτη. Ήμουν εύχαριστήμένος με τον εαυτό μου την πρώτη στιγμή μ' η. Σε λίγο όμως τό μετάνιωσα πάλι, και μ' όρκιζόμουν στον εαυτό μου πως δεν θα την ξαναπαθαίνα. Δεν σε ξαναείδα όμως τότε. Μονάχα, εκείνη την ήμερα στην αγορά, που σε τριγύριζε τό πλήθος, κου αούρι-...

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

...το δαχτυλίδι

Η Μαρία Λερού, παρά τα 85 χρόνια της, εξακολουθεί πάντα να κλέβη τους διαβάτες των δρόμων.

Ο Άντρου φάτ, παλμός συγγραφέας στα νεύατά του, βασιλεύς των πορτοφολάδων σήμερα.

Η Λουκία Μπορσιούν, αθηνική βαρώνη, μία από τις μεγαλύτερες λωποδύτριες του Παρισιού.

'Ο «βασιλεύς τών πορτοφολάδων»

Είκοσι πορτοφολία μέσα σε μία ώρα!

Η παρισινή αστυνομία έκαμε τελευταία μία εύρεία εκκαθαριστική επ'χειρησι για ν' απαλλάξη την πρωτεύουσα και τα προάστεια από μερικούς επικινδύνους λωποδύτας, που, για πολλούς απ' αυτούς, η κλοπή δεν ήταν μόνο ένα βιοποριστικό επάγγελμα, αλλά και ένα είδος σπόρ, ή καλύτερα αθέρπευτο πάθος.

Ο «έπιφανέστερος» ανάμεσα σ' αυτούς ήταν ο «βασιλεύς τών πορτοφολάδων».

Θά φανταζόσαστε ίσως πως πρόκειται για κανένα ευπαρουσίαστο και κομψό νέο. Κάθε άλλο. Ο Έρρίκος Φάυτ, που διατηρεί από είκοσι πέντε χρόνια αυτό τον τίτλο, πλησιάζει σήμερα τα 80. Και είνε ένας διανοούμενος!

Η ιστορία του είνε πολύ περιεργή. Πριν από τον πόλεμο του 1914, ο Φάυτ ήταν ένας γνωστότατος συγγραφέας. Είχε δημοσιεύσει έξη μυθιστορήματα και διάφορα κριτικά δοκίμια και τα θεατρικά έργα του έκαναν κρότο άλλους στο Παρί-Καζινό.

Άλλά, στο τέλος, βαρέθηκε τό νότον επάγγελμα του συγγραφέως και βρήκε ένα ξεχωριστό θέλητρο στο επάγγελμα του λωποδύτου.

—Τά βέλια μου, είπε επιγραμματικά, όταν τον έπιασαν για πρώτη φορά, διασκεδάζαν τους άλλους. Ήταν καιρός να διασκεδάσω κι' εγώ εις βάρος τών άλλων και τίποτε δεν μ' ένθουιάζει περισσότερο από τη σκέψη ότι ανάμεσα στα θύματά μου θά πρέπει να συμποσούνται σε 379 χρόνια! Άλλά πολλές από τις ποινές της τις εξαγόρασε, άλλες συγχωρήθηκαν και για άλλες πήρε χάρι. Έτσι, στην πραγματικότητα, έμεινε μόνο 26 χρόνια στη φυλακή.

Πριν από τον πόλεμο είχε ιδρύσει... σχολή. Μερικοί από τους μαθητάς και τις μαθητρίες της έβγηκαν άσοι. Ένας απ' αυτούς, ο Λεκόκ, της έκλεψε κάποτε ένα πορτοφολί γεμάτο χαρτονομίσματα μέσα από την τσάντα της. Μετάνιωσε, όμως, και την άλλη μέρα της τό έπέστρεψε, ζητώντας να τον συγχωρήση.

Η Λερούα γέλασε για τό πάθημά της και δέχθηκε την αίτηση της συγγνώμης του. Άλλά όταν ο Λεκόκ άπομακρύνθηκε, είδε πως του έλειπαν τό πορτοφολί του, ένας χρυσός άναπτήρας και τό στυλό του. Γύρισε τότε στην κα-

—Κύριε διευθυντά, δεν με πιστεύει ότι δεν είσοτε εδώ! Δεν του τό λέτε μόνος σας;...

βρίσκονται και πολλοί από τους άγνοητούς αναγνώστας μου».

Γιατί, ο Φάυτ δεν ρίχθηκε στην κλοπή από ανάγκη, άλλ' από μία νοσηρή αγάπη προς τό άπρόοπτο και την περιπέτεια. Έκείνο που τον συγκινούσε περισσότερο δεν ήταν τό περιεχόμενο ενός πορτοφολιού, όσο τό να μπορέση ν' άρπάξη αυτό τό πορτοφολί μέσα από την τσέπη ενός ανυπόπτου διαβάτου, χρησιμοποιώντας για μοναδικά «έργαλεία» τόν άντιχειρα και τό δείκτη του χεριού του.

Στό «εξάφρισμα» αυτό, ο Φάυτ άναδείχθηκε πολύ γρήγορα άριστοτέλης. Τό 1934, «εξάφρισε» από έναν άστυφύλακα που τον είχε συλλάβει τό πορτοφολί, το στυλό και τό ρολόγι του, χωρίς εκείνος ν' άντιληφθή τό παραμικρό. Κατά την τελευταία σύλληψη του, έπίσης, οι άστυνομικοί που τον παρακολουθούσαν βρήκαν μέσα στο βαλιτσάκι που κρατούσε στα χέρια του είκοσι πορτοφολία! Τά είχε «εξαφρίσει» σε διάστημα μιάς ώρας μόνο, κάνοντας βόλτες έμπρός στο δικαστικό μέγαρο!

Μαζί με τον Φάυτ συνελήφθη έπίσης ή «βασιλεύσα τών λωποδυτριών» Μαρία Λερούα, ήλικίας 85 έτών, ιδιοκτήτρια ενός προτύπου άγροκτήματος στην Μπρί και δύο πολυκατοικιών στο Παρίσι.

Η Λερούα είχαν άρχισει τό επάγγελμα της σε ήλικία 17 έτών και στο διάστημα αυτό καταδικάσθηκε έκατόν είκοσι τρεις φορές. Οι καταδικές της συμποσούνται σε 379 χρόνια! Άλλά πολλές από τις ποινές της τις εξαγόρασε, άλλες συγχωρήθηκαν και για άλλες πήρε χάρι. Έτσι, στην πραγματικότητα, έμεινε μόνο 26 χρόνια στη φυλακή.

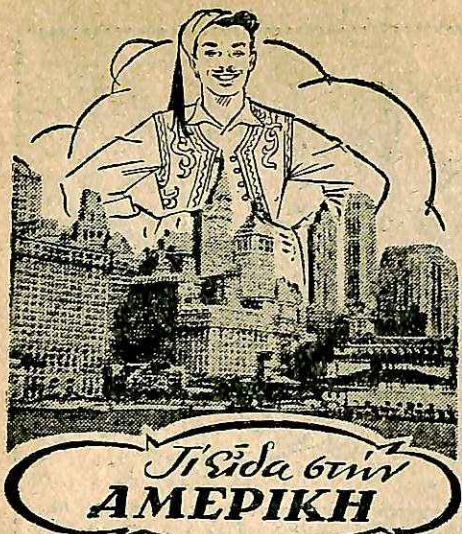
Πριν από τον πόλεμο είχε ιδρύσει... σχολή. Μερικοί από τους μαθητάς και τις μαθητρίες της έβγηκαν άσοι. Ένας απ' αυτούς, ο Λεκόκ, της έκλεψε κάποτε ένα πορτοφολί γεμάτο χαρτονομίσματα μέσα από την τσάντα της. Μετάνιωσε, όμως, και την άλλη μέρα της τό έπέστρεψε, ζητώντας να τον συγχωρήση.

Η Λερούα γέλασε για τό πάθημά της και δέχθηκε την αίτηση της συγγνώμης του. Άλλά όταν ο Λεκόκ άπομακρύνθηκε, είδε πως του έλειπαν τό πορτοφολί του, ένας χρυσός άναπτήρας και τό στυλό του. Γύρισε τότε στην κα-

Αμερικανικές παρελάσεις

Του έγκνευθόντος έκλε-
πτού συνεργάτου μας κ.
ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Κάθε λίγο και λιγάκι γιορτάζεται στην Αμερική και μία «έθνική ημέρα». Η ημέρα του στρατού. Η ημέρα του ναυτικού. Της αεροπορίας. Τού πατέρα. Της μητέρας. Τού υπέμνη. Η ημέρα «είμαι Αμερικανός». Η ημέρα των νεκρών. Η ημέρα των νέων καπέλλων. Η ημέρα της εργασίας. Η ημέρα του Κολόμβου. Η ημέρα των Εθνών. Δεν έχουν τελειωμό οι εορταζόμενες «ημέρες», μερικές από τις οποίες εκτός από την δωρεάν ψυχολογία που προσφέρουν στα χαζεύοντα πλήθη, περιέχουν και αρκετό πνεύμα εμπορικής διαφήμισης.

Η πιο ενδιαφέρουσα από τις «ημέρες» που είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω στη Νέα Υόρκη ήταν του στρατού. Ένα Κυριακάτικο μεσημέρι παρήλασαν από την άπειρη 5η Λεωφόρο τιμήματα από τις εκλεκτότερες μονάδες του αμερικανικού στρατού. Ήλιοκαμένα αμερικανικά που είχαν πολεμήσει σκληρά στην Ιαπωνία, στη Νορμανδία, στην Ιταλία και στην Αφρική, διάσχισαν επί ώρες με σταθερό και περήφανο βήμα την κατάμεστη από ένθουςιων πλήρη λεωφόρο.

Εκείνο που έλειπε από την παρέλαση ήταν ο στρατοκρατικός τόνος. Προηγείτο μία περίφημη στρατιωτική μπάντα, ακολουθούσαν τιμήματα της Στρατονομίας σε μοτοσυκλέτες και κατόπιν μία δεύτερη μπάντα που την αποτελούσαν κορίτσια 18—20 χρονών, με λευκά λωφία στα πλάγια και με ιδιόρρυθμες στολές στις οποίες κυριαρχούσαν έντονα τα χρώματα μπλε και κόκκινο. Αρχηγίνα τους ήταν μία ώραιοςτάτη «αγαματοργίνα», ντυμένη στο πολυχρόμο μετάξι, που διηύθυνε το ρυθμό της μουσικής ανέδοκατεβάζοντας την τυλιγμένη σε λεπτές κορδελίτσες ειδική ράβδο. Θάλεγε κανείς πως η συμπαθεστάτη αυτή μονάς είχε ξεφύγει από κάποια όπερέττα του Μπροντγουάϊ ή από φιλμ του Χόλλυγουντ.

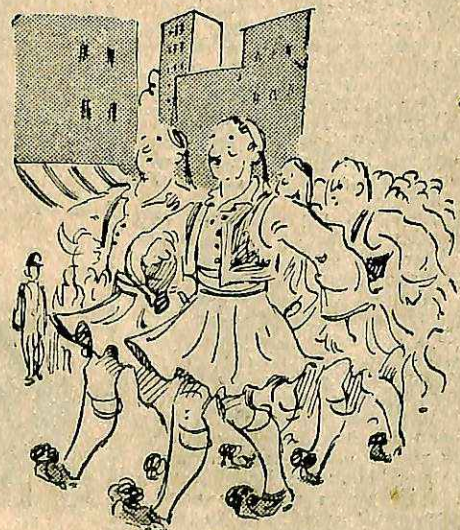
Ακολουθούσαν σε αυτοκίνητα πίσω από τα ζαυθά γκέλες, ο στρατηγός Αϊζενχάουερ και πολλοί άλλοι από τους μεγάλους ηγέτες του αμερικανικού στρατού. Από τα παραθύρα των ουανοδυστών, από τις βεράντες, από τις ταράτσες, οι εκατοντάδες χιλιάδες των θεστών έριχναν χαρτάκια, τεμαχίζοντας εφημερίδες, βιβλία, έγγραφα. Ήταν ένα παράξενο χάρτινο χιόνι που έκαλυπτε ολόκληρη την έκταση της παρελάσεως και που έδινε έναν ιδιαίτερα φαντασμαγορικό τόνο σ' όλη την εικόνα. Αυτή εινε μία παλιά συνήθεια των Αμερικανών να εκδηλώνουν τον ενθουσιασμό τους σε παρόμοιες περιπτώσεις, ρίχνοντας από τα παραθύρα τους όσα άχρηστα χαρτιά διαθέ-
τουν.

Μία άλλη «ημέρα», από τις πιο ενδιαφέρουσες εινε εκείνη που αφορά την επίδειξη των νέων καπέλλων. Γιορτάστηκε κι' αυτή

στην 5η Λεωφόρο με μία πολύ θεαματική παρέλαση δέκα χιλιάδων περίπου γυναικών. Την κεφαλή της παρελάσεως αποτελούσαν ανθοστόλιστα άρματα στα οποία δι-
εκρίνοντο γνωστές γόσσες του αμερικανικού κινηματογράφου. Στο πρώτο, πολυτε-
λέστατο, άρμα ήταν θronισμένη η Τζέιν Κράουφορντ, που έπεδεικνε αντί καπέλλου έναν ολόκληρο ανθισμένο κήπο αιωρούμε-
νον επάνω από το κεφάλι της. Άνθοκήπους και... λαχανοκήπους, μετέφεραν στα κε-
φάλια τους και οι άλλοι παρελάνοντες με-
τά άρματα τους άστερες. Στις κομψότε-
τες κούρσες που ακολουθούσαν παρήλαυνε
ό,τι γοητευτικό είχε να επιδείξει η 5η Λεω-
φόρος. Δεν έχω την ικανότητα να περιγρά-
ψω λεπτομερώς τα καπέλλα, προς τιμήν
των οποίων έγινε η παρέλαση, μπορώ
όμως να συνοψίσω τις εντυπώσεις μου στα
έξης: Όλα τα είδη των λουλουδιών που αν-
θίζουν στην αμερικανική γη, όλα τα λαχα-
νικά και όλα τα φρούτα έχουν την τιμητική
τους θεσι στα φετεινά καπέλλα των Αμε-
ρικανίδων. Δίπλα σ' ένα απλό μπουκέττο
μενεζέδες βλέπει κανείς μία μελιτζάνα να
κρέμεται σαν φούντα φεσιού. Δίπλα σ' ένα
μικροσκοπικό ανθόγειο καπέλλο που μοιά-
ζει σαν αποκορημένο κοτιγιόν, ένα άλλο κα-
πέλλο μοιάζει σαν γεμάτο πανέρι μανδύ-
κου με τις πιπεριές του, τα σταφύλια του
και τα καρότα του. Από την πλούσια γε-
ωργική παραγωγή αντίθε-
τος της ευ-
πνευσίας της ή αμερικανική μόδα των γυ-
ναικών των καπέλλων.

Αλλά και τα άνδρικά καπέλλα είχαν θέ-
σι στην τιμητική παρέλαση. Χίλιοι περί-
που νεαροί δανδής της Νέας Υόρκης ά-
ποτελούσαν την ούρα της παρελάσεως, επι-
δεικνύοντας τα νέα ψάθινα τους, με στενά
ή φαρδιά μπότα και με πολύχρωμες ως επί
το πλείστον κορδέλλες, ή τους παναμάδες
τους. Το ψάθινο, που έχει εξοστρακισθή
πρό-έτον από τα ελληνικά κεφάλια, δια-
τηρεί την ακμή του στην Αμερική. Το θεω-
ρούν κομψό και υγιεινό. Φαίνεται πως δεν
έχουν άδικο οι πρακτικώτατοι Αμερικανοί.

Ενδιαφέρουσες εινε και οι «ημέρες» που
γιορτάζουν οι εθνότητες — χωριστά ή κάθε
μία — που αποτελούν τον πληθυσμό των
Ηνωμένων Πολιτειών: οι Ιρλανδοί, οι Τσέ-
χοι, οι Φιλανδοί κ. ά. Ιδιαίτερως μεγα-
λοπρεπής και θεαματική εινε η ημέρα των
Ιρλανδών, οι οποίοι εινε και από τους πα-
λαιότερους άποίκους της Αμερικής. Τη
συνδυάζουν με την εορτή του Αγίου Πα-
τρικίου, που εινε ο προστάτης Άγιος των
Ιρλανδών. Την ημέρα εκείνη — 17 Μαρ-
τίου — ακριβώς στη μία μετά το μεσημέ-
ρι ξεκίνησε η παρέλασις από τη γωνία της
35ης Όδου — 5ης Λεωφόρου με ένα Σύνταγμα
Αμερικανών στρατιωτών ιρλανδικής κα-
ταγωγής επί κεφαλής. Ακολουθούσε μία
πανύψη και εύτραφεστάτη σημαφόρος
και πίσω της ή γυναίκα όρχηστρα που έ-
παιζε ιρλανδικούς σκοπούς με τρουμπόνια,
φλάουτα, ευλόφωνα κ. ά. Κάποτε ή όρχη-
στρα έκτελούσε και θεσκευτικούς ύμνους,
όπως τον «Στρατιώτη του Χριστού», αλλά

Η 5η Λεωφόρος πλημμυρίζει φουστανελάδες.

προσαρμοσμένους σε ρυθμούς στρατιω-
κών ευδοτηριών.

Εύθες μετά τις κοκκινότριχες ιρλανδές
παρήλασε ένα τιμήμα ναυτών και κατόπιν
μία άλλη πομπή κοριτσιών που κρατούσαν
λάβαρα, εικόνες της Παναγίας, την εικόνα
του Πάπα και πολλών άγιων ιρλανδικής
καταγωγής. Κατόπιν ένα άλλο Σύνταγμα
από νεαρές γόσσες που είχαν κρεμασμένα
στα φουστάνια τους από ένα χάρτινο σπα-
θι και βάδιζαν κατά εξέδρες με κανονικό
στρατιωτικό βήμα, ύστερα μερικές δωδε-
κάδες... παπάδες και καλόγηροι και τέ-
λος σεβάσιμες κυρίες, εκπρόσωποι ιρλαν-
δικών επιστημονικών και φιλανθρωπικών όρ-
γανώσεων της Αμερικής. Όλο αυτό το ά-
πίθανο πλήθος βάδιζε σύμφωνα με τους
ρυθμούς των διαφόρων όρχηστρών που έκ-
τελούσαν θεσκευτικούς ύμνους — προσαρ-
μοσμένους, όπως είπαμε, στις ανάγκες
της παρελάσεως — παλιά ιρλανδέζικα τρα-
γούδια ή μωτέρνους σκοπούς!

Η «ημέρα» των Ελλήνων εινε ή 25η
Μαρτίου. Γιορτάζεται κι' αυτή με παρελά-
σεις οι οποίες δεν εινε μεν τόσο όγκώδεις,
όπως των άλλων πολυπληθών εθνότητων, έ-
χουν όμως ένα ιδιαίτερο τόνο γραφικότη-
τος με τις κατάλευκες φουστανελλές, και
με τις ωραιότερες εθνικές ενδυμασίες των
νεαρών Ελληνίδων. Οι Αμερικανοί παρακο-
λουθούν τις ελληνικές εθνικές γιορτές με
ιδιαίτερο ενδιαφέρον, γιατί δεν έχουν το
θεατρικό χαρακτήρα των άλλων. Τα χαρα-
κτηριστικά τους εινε ή απλότης και ή εν-
τονος εθνικός χρωματισμός. Η 5η Λεωφό-
ρος πλημμυρίζει φουστανελλάδες. Ήπει-
ρίτισσες, Δωδεκανήσιες, Μακεδονίτισσες, Μα-
ραϊτίτισσες, με τις γραφικές στολές τους που
διασχίζουν το μεγαλόπρεπτοτατο δρόμο
κάτω από τους ήχους του «Μαύρι» ειν' ή
νύχτα στα βουνά ή των άλλων γνωστών
εθνικών θουριών...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Μιά πριγκίπισσα ψαρεύει με βέλη

Οι ιδιοτροπίες της Ισαβέλλας
των Βουρβώνων

Η πριγκίπισσα Ισαβέλλα των Βουρβώνων
και κόμισσα ντε Λαροσφουκ, αιροτα-
κράτις από βασιλικό αίμα, πέρασε το φε-
τεινό καλοκαίρι της στην Κυανή Ακτή. Δεν
έκανε όμως την εμφάνισή της στις κοσμι-
κές συγκεντρώσεις. Είχε πάει εκεί για να
κυνηγήσει ψάρια μέσα στο ύγρο βασίλειό
τους. Πράγματι, ή κομψή, λεπτοκαμωμένη
και γελαστή Παριζιάνα τρελλανιέται για το
σπόρ του υποδουχίου ψαρέματος. Στην ά-
χ, συντρώφει σ' αυτό το σύγγό της, σι-
γά-σιγά όμως το αγάπησε κι' ή ίδια κι'
απέκτησε αξιοθαύμαστη επιδεξιότητα.

Φορεί ένα συνήθισμένο μαγιό του μπά-
νιου, μακρύ ελάνια «πετρώγια» στα πόδια
για να κολυμπή εύκολότερα και ταχύτε-
ρα, μία μικρή ζώνη εφωδιασμένη με γάν-
τζους και ματογυάλια στεγανά στα μάτια.
Βάζει μέσα στο στόμα της μία μικρή κα-
ουτσουκένια συσκευή, εφωδιασμένη με μα-
κρύ σωλήνα, που ή άκρη του βγαίνει έξω
απ' το νερό και της επιτρέπει ν' αναπνέη.
Όπλίζεται μ' ένα ειδικό τουφεκι πεπιεσμέ-
νου αέρος, που εκσφενδονίζει λεπτά βέλη.
Και βουτάει μέσα στη θάλασσα, φθάνον-
τας σε βάθος 3—4 μέτρων.

Μόλις ιδη ένα μεγάλο ψάρι, το σημα-
δεύει και του στέλνει ένα βέλος. Αν το πε-
τύχει, δεν έχει πια παρά να το τραβήξη
κοντά της μ' ένα γερό σπάγγο δεμένο στο
βέλος και να το κρεμάσει στη ζώνη της.

Το μεγαλύτερο ψάρι πούχει πιάσει ως
τώρα, ήταν μία «μερνα», μήκους 1,20
και βάρους 7 κιλών.

Εννοείται ότι το πρωτότυπο κι' ενδιαφέ-
ρον αυτό σπόρ έχει και τους κινδύνους του.
Υπάρχουν ψάρια που τσιμπούν ή που δαγ-
κάνουν, άλλα με δηλητηριώδες κεντρί κι'
άλλα που φέρουν ένα ηλεκτρικό κλονισμό
σ' όποιον τ' άγγιξει. Έξ' άλλου, ή πίεσις
τού νερού μπορεί να φέρη δυσάρεστες συ-
νέπειες, όταν κατεβή κανείς σε μεγάλο βά-
θος και μείνη επί πολλή ώρα. Όσοι έ-
καμαν την άπρονουσία να φτάσουν στα 7
ή 8 μέτρα, έπαθαν κατόπιν αιμορραγία
απ' το στόμα και τ' ατύτ.

ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΑ: «Τα δυο κοθόνια».

ΕΛΛΗΝΙΣ: «Πρόσωπο λησμονημένο».

ΖΑΠΠΕΙΟΝ: «Ο Αθάνατος Λοχίας».

ΚΟΛΩΝΑΚΙ: «Η Λαίδη Χά-
μιλτων»...

ΛΑΟΥ: «Ο Κλέφτης της Βανδότης».

ΔΙΑΝΑ: «Η καταγής»...

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

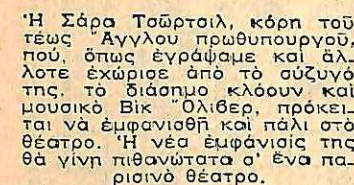
Ο ΣΕΒΑΣΜΙΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Τὸ παιδί
αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τῆς μη-
τέρας του καὶ τοῦ δικοῦ μου. Τὸ πάθος

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΖΩΡ7 ΩΡΙΩ

Σωτήριο φάρμακο για τη φυματίωση

τοὺς καλλιτέχνους, τοὺς ἀπεναντίας, πρέπει ν' ἀποφεύγουν οἱ κοπέλλες τοὺς περιοδεύοντας παραγγελιοδόχους, τοὺς πρακτικούς μηχανικούς, τοὺς γτίστες, τοὺς ὑδραυλικούς, τοὺς μουσικούς, τοὺς κουρεῖς καὶ . . . τοὺς ἀλήτες!

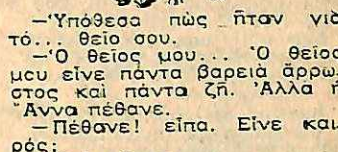
Τί ἐπιτρέπεται καὶ τί
ἀπαγορεύεται

Ἡ ὑπηρεσία λογοκρισίας ρώτησε πολυάριθμα πρόσωπα όλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων γιὰ τὴ μάθη τῶν γουρστά τρυπῶν ἀπὸ τοὺς τοίχους καὶ τὴν ἀντι-

γκρίδα, με το γενικό μπουκόντα που θά της κάη ολος ο κύνηματογραφικός κόσμος. Ώςτοσο, στις μικρές και διακριτικές παραβάσεις, ή υπηρεσία λογοκρισίας κλείνει κάπου - κάπου τή μάτια.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πένθος

λος, ἐγένετο γρηγορά οὐ φιλο-
 λου σπιτιού. Ησοῦνα ἡ καθή-
 μερινή συντροφία μας. Χωρί-
 να μου πῃ κανείς τίποτα, χω-
 ρίς νὰ ἰδῷ τίποτα, κατάλαβε
 αὐτό πού θά γινόταν. Δέν ἐ-
 ραι ἔξυπνος ἀνθρώπος, ὅμως
 ἐκείνη μὴ διαίσθησι πὺν δέν μ

14

Τὸ τεῖ ἐυταῖο γράμμα

Δραματικό διήγημα

Τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο, ὁ δὼν ἰαυοῦλ κοπίας πολὺ γιὰ τὴν βγῆ στὴ βεράντα. Ἐ-σέρνε τὸ ἀριστερὸ τοῦ πό-δι, πομπιμένο ὑπεροδλικά. Ἐνοῖωθε σ' ὅλο τοῦ τὸ κορ-μὶ μὴ κακοδιαθεσία, πού μενάλωνε διαρκῶς. Ἐπεσε σ' ἓνα σκαμνί, ἀντίκρισε στὸν κορμὸ τοῦ δέντρον πού χρ-οῖμους γιὰ πρόχειρη γέφυ-ρα τοῦ Ρίο Νέγκρο.

—Τι πάθατε; τὸν ρώτησε ἓνας περαστικός Ἰνδιάνος.

—Κάτι με τοῖμπησε... δὲν ξέρω τί... Πάνε τρεῖς-τέσ-σερες ἡμέρες... Στὴν ἀρχὴ δὲν αἰσθανόμουν τίποτε. Ὁ-ταν ἀρχισα νὰ πονῶ, νόμι-σα πὼς μούχε μὴ κάποιος ἀγκάθι στὴ φτέρνα. Ἐφαξα ἀλλὰ δὲν τὸ βρήκα... Κι ἀπὸ χτές τὸ πρῶτ' ὁ πόδι μου πρήζεται διαρκῶς πε-ρισσότερο!...

—Πονάτε πολὺ;

—Ὅχι καὶ πολὺ, ὅταν δὲν κουνιέμαι. Μοῦ φαίνεται μάλ-λον σὰν πεθωμένο τὸ πόδι μου... Τὴ νύχτα, γιὰ νὰ δο-κιμάσω, τὸ τρύπησα μὲ τὸ μαχαίρι μου, χωρὶς νὰ νοιώ-σω οὔτε ναυαγιστὸ!

Ὁ δὼν Μανουὲλ εἶχε ἀ-νασκόπει μὲ τὸ ἓνα χερί τὴν πρὸς μὲν γάμπα του. Τὸ δερμὰ τῆς εἶχε σκάσει σὲ διάφορα μέρη κι' ἄφινε νὰ ξεκουνεῖται ἓνα πρᾶσινοπό-πουν.

—Δυστυχισμένε δὼν Μα-νουὲλ! μουρμούρισε ὁ ἰθα-γενής. Ὅταν ἐχρ ἡλητη-ρισθῇ ἔτσι τὸ αἷμα, δὲν ὑ-πάρχει πιά ἐλπίδα σωτη-ρίας!

Ὁ λευκὸς ἀναψε ἀπ' τὸ θυμὸ του.

—Τὸ ξέρω πὼς θὰ φοβή-σω! οὐρλιάσε. Μὰ δὲν ὑ-πάρχει λόγος νὰ μὲν τὸ λές!

Ὁ Ἰνδιάνος ἀπομακρύν-θηκε, δίχως νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἐ-ξηγήσῃ τὸ θυμὸ του. Δὲν ἦταν φυσικὸ νὰ δείχνῃ συμ-πόνοια σ' ἓναν ἀνθρώπου πού βρισκόταν στὰ τελευταῖα τοῦ...

Ὁ Μανουὲλ δοκίμασε νὰ

φάτ μὴ μπανάνια, ἀλλὰ οἱ μπουκιές δὲν κατέβαιναν. Ἐβαλε ὅλα τοῦ τὸ δυνάτα, γιὰ νὰ ξεκρεμάσῃ ἀπ' τὸν τοῖχο ἓνα παγοῦρι μὲ ρου-μί. Βογγούσε καὶ βλαστή-μους ἀπ' τὸν πόνον. Κατά-φερε ὡστόσο νὰ πιάσῃ τὸ παγοῦρι, τὸ φέρε στὰ χεῖλη του κι' ἤπιε ἀκόρταγα. Ἐ-ναβόηκε ἔτσι κάπως τὶς δυ-νάμεις του. Κάθισε πιά ἀ-νετὰ κι' ἀναψε τὴν πίπα του.

—Μουρμύρισε μὲ λίγους...

—Ἐμεῖνε βυθισμένος σὲ σκέψεις, ρουφώντας τὴν πί-πα τοῦ κι' ὅταν ἀκόμα εἶ-χε σβῆσει πιά...

Ἐνας νεαρὸς Ἰνδιάνος, πού περνοῦσε ἀπὸ κεῖ, τὸν καλημέρισε. Ὁ Μανουὲλ ἀ-πάντησε μὲ μὴ χειρονομία. Ἐφαξα, σὰν νὰ τοῦ εἶχε ἔλθει μὴ ἰδέα, φώναξε στὸν ἰθαγενή:

—Ἐ, Πορφίριο! Ἐλα δῶ. Ὁ νέος πλησίασε καὶ κοίταξε μὲ θλίψη τὸ παρα-μορφωμένο πόδι τοῦ Μα-νουὲλ.

—Πήγαῖνε στὴν κάμαρά μου, Πορφίριο, τοῦ εἶπε ὁ-κεῖνος. Στὴν ἐταξέρα, δί-πλα στὰ βιβλία, θὰ βρῇς ἓνα καλαμάρι, πέννα καὶ χαρτί. Φέρε μου τὰ ὅλα.

Ἐανῶναψε ἐν τῷ μεταξὺ τὴν πίπα του. Μόλις γύρισε ὁ Πορφίριο, τοῦ πῆρε τὸ κα-λαμάρι ἀπ' τὸ χερί καὶ τοῦ ζήτησε νὰ φέρῃ κοντὰ τοῦ ἓνα τραπέζι.

—Εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε κα-τόπιν. Πᾶς ἀκόμη, τακτικά σὲ χωριό; Ναι! Ὁραία! Ἐὰν πάρῃς ἀπόψε τὸ γράμμα σου θὰ ἐτοιμάσω, καὶ θὰ τὸ ταχυδρομήσω ἀμέσως. Κα-τάλαβε; Ναι, πάρε γιὰ τὸν κόπο σου!

Καὶ τοῦδωσε ἓνα «πῆζος». —Καλὰ, καλὰ, πρόσθεσε διακόποντας τὶς εὐχαρι-στίες του. Νὰ προσέξῃς πολ-λὸ τὸ γράμμα!

Ὁ Μανουὲλ ἔγραψε μὲ κόπο, μέσα στὴ βαρεῖα κα-

λοκαιρινὴ ζέστη Σταματοῦ-σε κάθε τόσο, γιὰ νὰ ξε-κουρασθῇ. Χρειάστηκε μὴ ὀλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ τε-λειώσῃ ἓνα γράμμα ἀπὸ λί-γες γραμμές.

Τώρα τὸ κακὸ προχωροῦ-σε κεραυνόβόλα. Εἶχαν πα-ρουσιασθῇ μελάνες ραβδῶ-σεις στὰ μπράτσα του. Τὰ δάχτυλά του δὲν τὸν ὑπό-κουαν κι' ἄφιναν κάθε τόσο νὰ πέφτῃ ὁ κονδυλοφόρος. Ἦ ἀναπνοή του εἶχε νῆει λαχανιασμένη.

Κατὰφερε νὰ πῇ μερικὲς σταγόνες ρουμί κι' ἔσκιψε πάνω ἀπ' τὸ χαρτί γιὰ νὰ ξεαναδιαβάσῃ ὅ,τι εἶχε γρα-φεί:

«Μαρία, εἶχα ὀρκισθῇ στὸν αὐτὸ μου νὰ μὴ σὲ ἀνχωρή-σω ποτέ. Ὅταν ὅμως εἶνε καλὴς ἐτοιμοθάνατος, δὲν βλέπει πιά τὰ πράγματα μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Στὴν ἐ-λοιπόν, φοβοῦμαι πὼς φα-νικά πολὺ τραχὺς, πολὺ σκληρὸς ἀπέναντί σου. Ἦ προδοσία σου, πρὸ 10 ἔτην, μὲ εἶχε ξετρελλάνει. Ἐ-φυγα τότε, παίρνοντας μα-ζί μου τὴν κόρη μας, κι' ὀρ-κισθῆκα νὰ μὴ τὴν ξεανῶς ποτέ. Ἦ ἐκδίκισί μου ἦταν νὰ φαντάζωμαι τὴ μητρική σου ἀπόνυσσι καὶ τὶς μάται-ες προσπάθειές σου γιὰ νὰ ξεαναβρῇς τὸ παιδί. Ὁρῶντι-σα νὰ χαθούν τὰ ἰχνη μας, ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃς ποτέ νὰ μάθῃς τίς ἀπογίνες. Ἀλ-λας πολλὰς φορές ὄνομα, ἐκπατρίσθηκα, ἔγινα ὁ κρυ-σοθήρας Μανουὲλ Βικουέζ, πού ψάχνει τὴ χρυσοφόρο ὄμοιο στὸ Ρίο Νέγκρο τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς. Ἦ Ζαν-μας, πού εἶνε τώρα 13 ἔ-την, ἔχει ἀναστρεφθῇ ἀπ' τὶς φρανκιζανές καλὲς γυναι-κές. Τὴν ξέρουν ὡς Ζουά-να Βικουέζ. Ζήτησε νὰ τὴν πάρῃς κοντὰ σου, χρῆσιμο-ποιώντας ἐν ἀνάγκη αὐτὸ τὸ γράμμα μου ὡς ἀποδει-κτικὸ. Ἀντίο!»

Ἦ ὑπογράψῃ μὲ τρεμουλιὰ. ὅτὰ δάχτυλα, διπλώσε τὸ χαρτί, τὸ κλείσε σ' ἓνα φά-κελλο κι' ἔγραψε πάνω τὴ διεύθυνσι τῆς γυναικὸς του, στὸ Παρίσι. Κάθε γυνίκοι τὸν ἔκανε νὰ λαχανιάζῃ. Εἶχε ὅμως ἐξασφαλίσει πιά τὸ μέλλον τῆς Ζουάνας! Μπο-ρούσε νὰ πεθάνῃ ἡσυχῶς...

Χιόνιζε στὸ Παρίσι. Ὁ γράματοκομίστης ἐσπρώξε τὴν τζαμόπορτα καὶ κυττάζε τὰ δύο παιδιά, ποῦπαιζον βόλους στὸ θυρωρεῖο. —Δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ μπτέρα σας; ρώτησε. —Θα γυρίσῃ σὲ λίγο, ἀ-πάντησε τὸ μεγαλύτερο ἀπ' τὰ παιδιά. Πάει στὸ φοῦρ-νο. —Ὅταν ἔλθῃ, νὰ τῆς δώ-σῃς τὸ ταχυδρομείο. Ὁ μικρὸς πῆρε τὸ γράμ-μα καὶ τὰ πέταξε πάνω στὸ τραπέζι. Ὁ γράματο-κομίστης ἔφυγε.

—Ὁ, τὴν ὥρα γραμματό-σημο! φώναξε ἔξωθεν τὸ ἄλλο παιδί. Ποιανὴς χωρὸς εἶνε;... «Κο... σα... ρί... κα»... Πόσο θὰ στόλιζε τὴ σιγαλόνη μου! Μὰ ἡ μπτέρα μου με ἐυλοκόπησε, μὴ μέ-ρα πού εἶχα ξεκολλήσῃ ἐ-να γραμματόσημο ἀπὸ κά-ποιο γράμμα...

—Βλακο! πρόφερε ὁ ἄλ-λος. Ὑπάρχει ἓνας καλλι-τερος τρόπος!...

Ἐρρίξε μὴ ματιὰ στὴν τζαμόπορτα. Ἐπειτα ἔξω-σε γρήγορα ἓνα κομμά-τι τοῦ φακέλλου μὲ τὸ γραμ-μῶτόσημο καὶ πέταξε «ὁ-ρῶμα στὴ φωτιά!...

—Νά, πάρε τὸ γραμματό-σημο, πρόσθεσε. Δὲν θὰ πῶ σὲ κανένα τίποτε. Μὰ κι' οὐ θὰ μὲ δώσῃς ἐκεῖνη πρ-οσεῖρά τῆς Αἰθιοπίας, πού τὴν ἔχεις διπλῇ... Δὲν εἶ-νε ἔτσι...

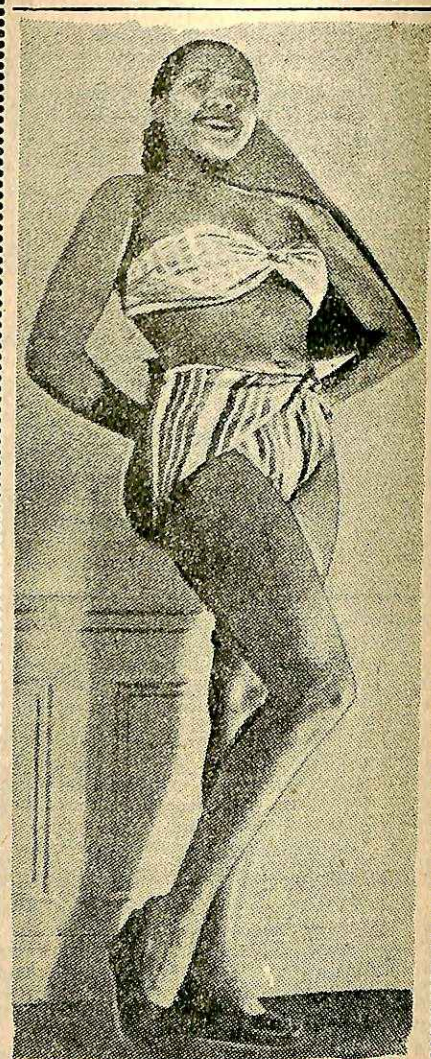
Ἐρρίξε μὴ ματιὰ στὴν τζαμόπορτα. Ἐπειτα ἔξω-σε γρήγορα ἓνα κομμά-τι τοῦ φακέλλου μὲ τὸ γραμ-μῶτόσημο καὶ πέταξε «ὁ-ρῶμα στὴ φωτιά!...

—Νά, πάρε τὸ γραμματό-σημο, πρόσθεσε. Δὲν θὰ πῶ σὲ κανένα τίποτε. Μὰ κι' οὐ θὰ μὲ δώσῃς ἐκεῖνη πρ-οσεῖρά τῆς Αἰθιοπίας, πού τὴν ἔχεις διπλῇ... Δὲν εἶ-νε ἔτσι...

Ἐρρίξε μὴ ματιὰ στὴν τζαμόπορτα. Ἐπειτα ἔξω-σε γρήγορα ἓνα κομμά-τι τοῦ φακέλλου μὲ τὸ γραμ-μῶτόσημο καὶ πέταξε «ὁ-ρῶμα στὴ φωτιά!...

Ἐρρίξε μὴ ματιὰ στὴν τζαμόπορτα. Ἐπειτα ἔξω-σε γρήγορα ἓνα κομμά-τι τοῦ φακέλλου μὲ τὸ γραμ-μῶτόσημο καὶ πέταξε «ὁ-ρῶμα στὴ φωτιά!...

Ἡ ΜΑΥΡΗ «Μάρλεν Ντῆτριχ»

Ἦ δίσκος μᾶυρη χορεύτρια Λά-λυ Πάτρικ ἀσφάλισε ἐσχάτως στὸ Παρίσι τὰ πόδια τῆς γιὰ 5 ἔκα-τομμύρια γαλλικὰ φράγκα. Ἦ Λά-λυ Πάτρικ, πού γεννήθηκε στὸν Παναμᾶ, φημίζεται γιὰ τὰ ὥρα-ια πόδια τῆς. Γι' αὐτὰ ἀλλοτεῖ οἱ εὐ-ρωπαϊκές ἐφημερίδες τὴν ἀποκα-λοῦν μούρη «Μάρλεν Ντῆτριχ». Ἦ δίσκος χορεύτρια, πού εἶχε ἐσχάτως θριαμβευστικὲς ἐμφανίσεις στὸ «Καζινὸ ντὲ Παρί», ἀρχίσε μὴ μεγάλη «τουρνέ» στὶς διάφορες πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης. Κατόπιν θὰ γυρίσῃ στὴν Ἀμερική γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ στὰ μιούζικ-κῶλλ τοῦ Μπροντγουάι.

Ἦ Λάλυ Πάτρικ καταπλήσσει τοὺς θαυμαστές τῆς με τοὺς ἐκκεντρι-κοὺς χορούς τῆς καὶ τὴν ἀνεξάν-τηλη ἀντοχή τῆς Κερδίζει πολλὰ χρήματα κι' ἔχει ἀσχημάτισε ἔτσι μὴ μεγάλη περιουσία, παρ' ὅτι κά-ναι τρελλὰ ἔξοδα κι' ἀγοράζει δι-ορκῶς διαμαντικὰ καὶ πανάκριβες οὐνές.

Ἦ δίσκος μᾶυρη χορεύτρια Λά-λυ Πάτρικ ἀσφάλισε ἐσχάτως στὸ Παρίσι τὰ πόδια τῆς γιὰ 5 ἔκα-τομμύρια γαλλικὰ φράγκα. Ἦ Λά-λυ Πάτρικ, πού γεννήθηκε στὸν Παναμᾶ, φημίζεται γιὰ τὰ ὥρα-ια πόδια τῆς. Γι' αὐτὰ ἀλλοτεῖ οἱ εὐ-ρωπαϊκές ἐφημερίδες τὴν ἀποκα-λοῦν μούρη «Μάρλεν Ντῆτριχ». Ἦ δίσκος χορεύτρια, πού εἶχε ἐσχάτως θριαμβευστικὲς ἐμφανίσεις στὸ «Καζινὸ ντὲ Παρί», ἀρχίσε μὴ μεγάλη «τουρνέ» στὶς διάφορες πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης. Κατόπιν θὰ γυρίσῃ στὴν Ἀμερική γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ στὰ μιούζικ-κῶλλ τοῦ Μπροντγουάι.

Ἐνα ἀνθρώπινο ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ

Ἀπὸ τὶς τέσσερες κόρες τοῦ πανισχύ-ρου κόμητος τῆς Προβηγκίας, ἡ μὴ εἶχε γί-νε αὐτοκράτειρα καὶ οἱ ἄλλες δύο βασι-λίσσες. Μόνο ἡ τελευταία δὲν εἶχε φορέσει βασιλικὸ στέμμα στὸ κεφάλι τῆς. Ὁ σύ-ζυγός τῆς ἦταν ὁ κόμης τοῦ Ἀνζού Κάρο-λος, ἀδελφὸς τοῦ Βασιλῆα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου τοῦ 9ου.

Ἀλλὰ, γιὰ τὴν φιλόδοξη Ἐλεονώρα, ὁ τίτλος τῆς κομίσσης ἦταν ὀλότελα ἀσή-μαντος. Ἐκεῖνο πού' ἀνερευνόταν ἦταν ἓνα βασίλειο. Στὸ τέλος, χρησιμοποιοῦντας ὅλα τὰ μέσα καὶ καταφεύγοντας σὲ πᾶ-σι πενὲς μηχανορραφίες, κατάρθωσε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Ὁ πάπας Οὐρβανὸς ὁ 4ος ἀνε-κέρησε τὸν Κάρολο τοῦ Ἀνζού βασιλῆα τῶν δύο Σικελιῶν καὶ τῆς Ἰερουσαλῆμ.

Αὐτὸ, ὅμως, δὲν ἦταν ἀρκετὸ. Γιὰ τὸν Κάρολο ἔπρεπε νὰ κατακτήσῃ τὸ βασι-λεῖο του, πού τὸ διεκδικούσαν ταυτόχρονα οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἰσπανοί. Τὰ μέσα τοῦ εἵλπειαν γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀδελφὸς του δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἀλλ' ἡ Ἐλεονώρα δὲν δίστασε οὔτε μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο. Ἐποῦλησε ὅλα τὰ χτήματά τῆς, τὰ κοσμήματά τῆς κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ σκεῦη τοῦ σπιτιοῦ τῆς καὶ μάζεψε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀρκετὰ χρή-ματα. Μ' αὐτὰ, ὁ Κάρολος κατάρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ καμμιὰ δεκαριά χιλιάδες τυ-χοδιώκτες, μὲ τοὺς ὁποίους εἰσέβαλε στὴν Ἰταλία.

Μερικὲς εὐκολές νίκες τοῦ ἐξασφάλισαν τὴν εἰσὸδο στὴ Ρώμη.

Ἀλλὰ, ἀπὸ τὴ στιγμή αὕτη, ὁ πολεμι-στὴς παραχώρησε τὴν θέσι του στὸ σφα-γέα. Ἦθελε νὰ τρομοκρατήσῃ προκαταβο-λικά τὸν πληθυσμὸ καὶ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ κάθε διαθέσιμὴ γιὰ ἀντίδρασι.

Καί, τότε, ἀρχίσε μὴ σειρά ἀπὸ ὀμώ-τητες, πού γέμισαν μὲ φρίκη τὴν κεντρικὴ καὶ τὴν νότιο Ἰταλία.

Ὁ Κάρολος εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, γιὰ νὰ πληρώσῃ στὸν πάπα Οὐρβανὸ τὸ ἀντίτιμο τοῦ θρόνου του, πού ἀνερχόταν στὸ ποσὸν τῶν 8000 οὐγγίων χρυσοῦ.

Διάταξε τότε νὰ τοῦ φέρουν ἓναν κατὰ-λογο τῶν πλουσιωτέρων πολιτῶν τῆς Ρώ-μης καὶ διέλεξε ἀπ' αὐτοὺς ἑκατὸν τριάν-τα. Ἐπειτα, τοὺς κατηγόρησε ὅτι εἶχαν συνομωτήσῃ ἐναντίον του.

Ἀδικα οἱ δυστυχισμένοι προσπάθησαν νὰ ἀποδείξουν τὴν ἀθωότητά τους.

Ὁ Κάρολος, ἔχοντας σύμφωνο καὶ τὸν πάπα, πού βρισκόταν νὰ εἰσπράξῃ τὸ ὀφει-λόμενο ποσόν, θεώρησε τὴν ἐνοχή τους σὰν αὐταπάθειαν, ἐδήμωσε τὶς περιουσίες τους καὶ τοὺς κατέδικασε σὲ θάνατο.

—Θὰ δώσω, εἶπε, ἓνα παραδείγμα, πού θὰ τὸ θυμάται γιὰ πολλοὺς αἰῶνες ὁ κό-σμος.

Ἐξ' αὐτὸ τὴ Ρώμη, βρισκόταν μὴ με-γάλη Εὐλίην παράγκα, πού χρῆσιμευε ἀλ-λοτε γιὰ καταφύγιο τῶν λεπτῶν καὶ πού ἀπὸ καιρὸ τώρα ἔμενε ἀκατοίκητη.

Ὁ Κάρολος διάταξε νὰ μεταφέρουν ἐκεῖ τοὺς ἑκατὸν τριάντα καταδίκους. Οἱ στρα-τιῶτες του, στὸ δρόμο, τοὺς ἀπεγυμνώσαν κι' ἀπ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ρούχα τους, ἔτσι πού οἱ ἑκατὸν τριάντα καταδίκαι ἐφθασαν ἐκεῖ μοσπεθημένοι ἀπὸ τὸ τρομερὸ κρύο πού ἔκανε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα.

—Θὰ ξεσταθῶνε σὲ λίγο, εἶπεν ὁ Κά-ρολος, πού παρακολουθοῦσαν ὁ ἴδιος τὴ θλίβεσθ' αὐτὴ συνοδεία.

Πραγματικά, ἐκλείσαν τοὺς καταδίκους μέσα στὴν Εὐλίην παράγκα, ἔδρασαν τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα μὲ πέτρες καὶ ἔδρασαν φωτιά.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὀλόκληρη ἡ πα-ράγκα μὲ τὸ ἀνθρώπινο περιεχόμενό τῆς, εἶχε μεταβληθῇ σ' ἓνα τεράστιο πυροτέ-χνημα.

Ὁ δυνατὸς ἀνεὸς πού φυσοῦσε συντό-μεω τὸ μαρτύριο τῶν θυμάτων, πού οἱ κραυγὲς τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ πόνου τῶν ἐπνίγησαν μέσα στὸ ἀπαίσιο θουπὸ τῆς φωτιάς.

Ὅταν διαλύθηκε ὁ καπνὸς, ὁ Κάρολος προχώρησε ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια καὶ ἀπῆ-λαυσε τὸ θέαμα τῶν μισοσπαραχθέντων ἀνθρώπων σκελετῶν, πού ἦταν σκορπι-σμένοι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ.

Ἀκόμη χειρότερη ἦταν ἡ τύχη μερικῶν πλουσιῶν Ἑβραίων καὶ Σαραζίνων πού βρισκόταν στὴν Λούτσερα.

Ὁ Κάρολος, παίζοντας τὸ ρόλο τοῦ ὑ-περασπιστοῦ τῆς πίστεως, τοὺς συνέλαβε ὅλους, χωρὶς νὰ κάμῃ διάκρισι σὲ γυναι-κές καὶ παιδιά καὶ τοὺς ὑπέβαλε στὰ πιὸ φρικτὰ βασανιστήρια. Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώ-πους αὐτοὺς δὲν διασώθηκε κανεὶς.

Ὁ κόμης τοῦ Ἀνζού προχώρησε κατό-πιν πρὸς τὴ Νεάπολι. Ἦ αἰματηρὴ ἡμέρη τοῦ ἔτρεχε μπροστὰ του.

Κοντὰ στὸ Ταγκλιακόζο, εἶχε τὴν καλὴ τύχη νὰ συλλάβῃ τὸν Κονραδίτο, πού δι-εκδικούσε ἐπίσης τὸ θρόνο τῆς Σικελίας, μαζὶ μὲ τὸ φίλο του Φρειδερίκο τῆς Αὐ-στρίας καὶ τὸν πρίγκηπα Ἐρρίκο τῆς Κα-στίλλης.

Ὁ Κάρολος ἀπέλυσε τὸν Ἰσπανὸ πρίν-κηπα, γιὰτὶ εἶχε μάθει ὅτι μὴ ἰσπανικὴ μοῖρα εἶχεν ἐμφανισθῇ στὰ ὄματα τῆς Σι-κελίας καὶ κατέδικασε τοὺς ἄλλους δύο σὲ θάνατο, παρὰ τὶς συμβουλὲς τῶν ἀνθρώ-πων τοῦ περιβάλλοντός του.

Ὁ Κονραδίτος καὶ ὁ Φρειδερίκος ἦταν ἀμύσφακα παιδιά ἀκόμη.

Τὴ στιγμή πού πῆγαν γιὰ νὰ τοὺς ἀνα-κοινώσουν τὴν καταδίκη τους σὲ θάνατο, μέσα στὴ φυλακὴ ὅπου τοὺς εἶχαν πετάξει, οἱ δύο φίλοι ἔπαιζαν ζάρια.

—Δὲν εἶνε δυνατόν! φώναξεν ὁ Κονρα-δίτος, ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν ἀπόφασι.

Κι' ἔπειτα, καταλαβαίνοντας πόσον ἄ-στοχη ἦταν ἡ παρατήρησις του, κατέβασε τὸ κεφάλι, ψιθυρίζοντας:

—Τὴν τρομερὴν νύχτ' αὕτη τὴν δυστυχισμένη τὴν μπτέρα μου!

Ἦ ἐκτέλεσις τῶν δύο πριγκηπῶν ἐγίνε στὶς 29 Ὀκτωβρίου τοῦ 1268 στὴ μεγάλη πλατεῖα τῆς Νεαπόλεως, πού ἀπλωνόταν ἐμπρὸς στὴ μὴν τῶν Καρμυλίων.

Ὁ Κονραδίτος, ἀνεβαίνοντας στὸ ἱκρί-ωμα, πέταξε τὸ γάντι του στὸ πλῆθος, σὰν νὰ ζήτησε ἓναν ἐκδίκη.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ σπῆσῃ τὸ κεφάλι του ἢ νὰ φωνάξῃ τίποτε.

Τὰ μάτια ὅλων στραφέντων ἐκεῖνη τὴ στιγμή πρὸς τὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο, πού βρισκόταν ἀπέναντι.

Σ' ἓνα παράθυρο στεκόταν ὁ βασιλεὺς Κάρολος, πού παρακολουθοῦσε μὲ ἀπλη-στο βλέμμα τὸ θέαμα.

Ὁ Κονραδίτος ζήτησε τὴ χάρι νὰ ἐκτε-λεσθῇ πρῶτος, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ τὸ φίλο του νὰ πεθαίνει.

Ὅταν ἔπεισε τὸ κεφάλι του, κάτω ἀπὸ τὸν τρεκοῦρι τοῦ δημίου, ὁ Φρειδερίκος τῆς Αὐστρίας τὸ σήκωσε στὰ χέρια του καὶ τὸ φίλησε μὲ συγκίνησι, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔτρε-χαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἐπειτα, γονάτισε καὶ πρόσφερε κι' αὐ-τὸς τὸ κεφάλι του στὸ δημίο.

Ἀλλὰ τὰ ἐγκλήματα τοῦ Καρόλου ἀντὶ νὰ δυναμώσουν τὸ θρόνο του, τούναντιον τὸν ὑπέσκαπταν σιγά-σιγά.

Στὸ τέλος, ἡ λαϊκὴ ἀνανάκτησις ἐξέπα-σε ἀκράτητ' σαρόνους μέσα σὲ μὴ νύ-χτα τὴν προκατοῖα γαλλικὴ κυριαρχία στὴ Νεάπολι καὶ τὴ Σικελία. Κατὰ τὴ νύχτα αὕτη, πού εἶνε γνωστὴ στὴν ἱστορία μὲ τὸ ὄνομα Σικελικὸς ἐσπερινός, δώδεκα χιλιά-δες Γάλλοι βρῆκαν τὸ θάνατο στὸ Παλέρ-μο καὶ τὶς ἄλλες πόλεις τῆς νοτίου Ἰτα-λίας καὶ τῆς Σικελίας.

Ὁ Κάρολος κατάρθωσε νὰ σωθῇ ὡς ἐκ θαύματος καὶ ξαναγύρισε στὴ Γαλλία, βα-σανιζόμενος ἀπὸ τὶς τύψεις γιὰ τὰ ἀνώφελα ἐγκλήματα του.

ΤΑ ΙΔΙΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ ΜΟΥ...
Ὁ ἐργένης πού ἤθελε ν' ἀλλά-ξῃ τὴ ζωὴ του...

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΦΡΕΝΤ ΑΣΤΑΙΡ

Η Παλέτ Γκοντάρ συνεχίσει μόνη της την κινηματογραφική καριέρα της.

Η Μάρτζορι Ρέυνολντς βρήκε πολύ δύστροπο τον χαρακτήρα του.

λιτέχνος δεν αγαπούσε τα τρυφερά είδωλα και τις ρομαντικές περιπέτειες. Ζούσε μόνος του και δεν συλλογιόταν τίποτ' άλλο παρά μόνο το χορό του.

Η Τζίντζερ Ρότζερς στάθηκε πιο τυχερή μαζί του. «Γύρισε» με τον Φρέντ Ασταίρ αρκετά φιλμ. 'Αλλά δεν μπόρεσε ποτέ να μάθει τα μυστικά της καρδιάς του. Τον εύρισκε πάντα ψυχρό κι' αδιάφορο, αφοσιωμένο στη δουλειά του. Έφαινε διαρκώς να βρή καινούρια βήματα χορού κι' εργαζόταν σαν τρελλός, από το πρωί ως το βράδυ, με μια εξαντλητική επιμονή και με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια. Η όμορφη Τζίντζερ έκανε τη σκέψη ότι ο Φρέντ Ασταίρ προσπαθούσε έτσι να ξεχάσει κάποιο άτυχον έρωτά του. Με δεν μπόρεσε ποτέ να μάθει ποια ήταν η γυναίκα που του φέρθηκε τόσο σκληρά. Στο τέλος, δεν μπόρεσε ν' αντέξει περισσότερο στον υπερβολικά κουραστικό τρόπο της εργασίας του και τον εγκατέλειψε, αναζητώντας έναν άλλο «παρτεναίρ».

Μία άλλη επίσης μεγάλη χορεύτρια, η Έλεάνορ Πάουελ, θέλησε να δοκιμάσει κι' εκείνη την τύχη της μαζί του, μα ύστερ' από το πρώτο τους φιλμ, προτίμησε να συνεχίσει μόνη της την καριέρα της. Ο Φρέντ Ασταίρ ήταν τις περισσότερες φορές μελαγχολικός και δύστροπος. Καμμία γυναίκα δεν τον συγκινούσε και καμμία δεν μπορούσε ν' αλλάξει τη ζωή του.

Η Ρίτα Χαίγγουορθ, με τη σειρά της, θέλησε να χορέψει μαζί με τον φλεγματικό και κομψό Φρέντ. 'Αλλά οι δοκιμές ήταν τόσο εξαντλητικές, ώστε φοβήθηκε για το στήθος της και πριν αρρωστήσει, εγκατέλειψε το μεγάλο χορευτή. Έφυγε από κοντά του με τη βεβαιότητα ότι μόνο ένα μεγάλο ασθμα, ένας παθητικός έρωας θα μπορούσε να δαμάσει τη σκληρή καρδιά του.

Την ίδια απογοήτευση δοκίμασε και η Παλέτ Γκοντάρ κοντά στον Φρέντ Ασταίρ. Τον εύρισκε απαιτητικό στη δουλειά του, άλλοκοτο στις αποφάσεις του, μυστηριώδη στα αισθήματά του και άσπονδο εχθρό του έρωτος. Ήταν γι'

αυτήν ο πιο αίνιγματικός άνθρωπος που γνώρισε στη ζωή της.

Ο Φρέντ Ασταίρ έμενε έτσι διαρκώς χωρίς «παρτεναίρ». Καμμία γνωστή «βεντέττα» δεν τολμούσε να εργασθεί μαζί του. Ο μεγάλος χορευτής αναγκάστηκε ν' αναζητήσει μόνος του μια σύντροφο για το χορό του. Και μία ημέρα παρουσίασε στο Χόλλυγουντ την όμορφη Μάρτζορι Ρέυνολντς. 'Αλλά και αυτή η χορεύτρια δεν μπόρεσε να υποφέρει ούτε τον τρόπο της εργασίας του, ούτε το χαρακτήρα του. Γρήγορα λοιπόν παραχώρησε τη θέση της στη Λουίλα Μπρέμερ. 'Αλλά κι' αυτή τη φορά επανελήφθη η ίδια ιστορία. Η θελκτική Λουίλα ύστερ' από λίγο καιρό τον εγκατέλειψε, γιατί δεν μπορούσε ν' αντέξει στον τρελό, στον άσπαστο ρυθμό του χορού του. Ποιό είναι λοιπόν το μυστικό του Φρέντ Ασταίρ; Επτά γυναίκες δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν αυτό το μυστικό. Ο Φρέντ Ασταίρ είχε για όλες τις «βεντέττες» του Χόλλυγουντ ένα μεγάλο αίνιγμα!

ΠΙΕΡ ΜΠΑΜΟΝ

Η Λουίλα Μπρέμερ, μία νέα χορεύτρια, δοκίμασε μεγάλες απογοητεύσεις.

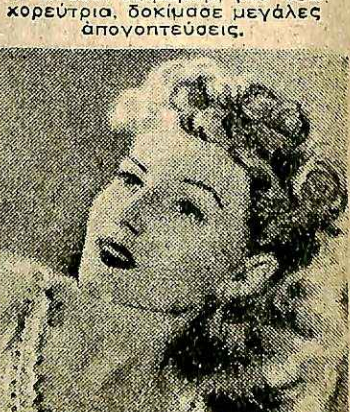
Η Τζόαν Κράουφορντ, «παρτεναίρ» του Φρέντ Ασταίρ στη «Ροβέρτα».

Η Τζίντζερ Ρότζερς «γύρισε» μαζί με τον διάσημο χορευτή δέκα φιλμ.

Η Έλεάνορ Πάουελ εγκατέλειψε γρήγορα τον Φρέντ Ασταίρ.

Η Ρίτα Χαίγγουορθ δεν μπόρεσε ν' αντέξει στο ρυθμό του χορού του.

ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Η ΛΑΝΑ ΤΑΡΝΕΡ, ο τελειότερος τύπος της σύγχρονης Αμερικανίδας.

Η ΓΚΕ'ΙΛ ΓΡΕΣΣΕΛ, μία από τις πιο δημοφιλείς «στάρ» του Χόλλυγουντ.

Η ΤΖΟΑΝ ΦΟΝΤΑΙΝ, η άπαράμιλλος πρωταγωνίστρια της «Ρεβέκκας».

Η ΧΕΝΤΥ ΛΑΜΑΡ, η πιο κομψή «βεντέττα» του κινηματογράφου.

Η ΕΣΘΕΡ ΟΥ'ΙΛΛΙΑΜΣ ήταν πριν πρωταθλήτρια του κολυμβήματος.

Η ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΑΡΜΠΙΝ έχει την ωραία, τερπ γυναικεία φωνή της Αμερικής.

ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΕΣ...

Για πρώτη φορά μετά τον πόλεμο, επικράτησε την Ευρώπη ένας αντιπρόσωπος των αμερικανικών κινηματογραφικών στούντιο, με την αποστολή ν' ανακαλύψει καινούργιες υποψηφίες βεντέττες για το Χόλλυγουντ. Λέγεται Γουέσλεϋ Ράγκλες. — Θα γυρίσω τα μπάτ, τα εργοστάσια, τα λαϊκά ρεστωράν, τα μιούζικ-κλάβ, τα μεγάλα καταστήματα, πάντοτε με τα μάτια ορθάνοιχτα!... δώλωσε, μόλις έφτασε στην Αγγλία, που απέτελεσε τον πρώτο σταθμό της περιόδου της στην Ευρώπη.

Τα λόγια του αυτά έκαναν να σκιρτήσουν από έλπίδες και προσδοκίες η καρδιά μυριάδων νεαρών και χαριτωμένων πλασμάτων...

Ο Ράγκλες είναι ένας απ' τους καλλίτερους «ανιχνευτές ταλέντων» του Χόλλυγουντ. Ο πολυς κόσμος πιστεύει συνήθως ότι η ανακάλυψη των καινούργιων αστέρων είναι ζήτημα τύχης, καθαρή σύμπτωση. Δεν συμβαίνει όμως έτσι στην πραγματικότητα. Τα αμερικανικά κινηματογραφικά στούντιο διαθέτουν τεράστια ποσά κάθε χρόνο, για τη συστηματική έρευνά τους του Παλαιού και Νέου Κόσμου.

Οι τόσες δε δαπάνες έχουν απόδοσις ακριβώς άσημαντη: Από 90.000 υποψηφίες, που ανακαλύπτονται κάθε χρόνο απ' τους «ανιχνευτές» και στέλνονται στα στούντιο, γυρίζουν δοκιμαστικά φιλμ μόνο μερικές εκατοντάδες. Κι' απ' αυτές πάλι υπογράφουν συμβόλαια όχι περισσότερες από 20. Τελικά δε, γίνονται βεντέττες μόλις μία ή δύο. Μία ή δύο, από 90.000 διαλεγμένες κοπέλλες!...

Οι «ανιχνευτές» γυρίζουν συνεχώς τις «Ηνωμένες Πολιτείες και το εξωτερικό για ν' ανακαλύψουν τα «ευρήματα» που δεν

κάνουν τον κόπο να ταξιδέψουν ως το Χόλλυγουντ. Το πρώτο έργο τους είναι να μελετήσουν αν οι υποψήφιες ανταποκρίνονται σε ώριμες απαιτήσεις. Εκείνο που επιζητούν προπάντων, δεν είναι η ωμορφιά, ούτε η νοστιμιά, ούτε το ταλέντο της ηθοποιού, αλλά ένα ειδικό χάρισμα: η ικανότης ν' απομακρύνονται απ' το άψυχο πανί και να θίγουν την καρδιά ε καταμουριών θεσμών. Περίττον να πούμε ότι το προσόν αυτό είναι σπάνιστο.

Οι «ανιχνευτές» εξετάζουν δεκαπλάσια κορίτσια από νέους. Πολλές φορές, μία ενδιαφέρουσα ανακάλυψη τους οφείλεται στην τύχη, όπως συνέβη π.χ. στην περίπτωση της Γκέιλ Ρώσελ. Κάποτε, ο «ανιχνευτής» της Παραμάουντ Ουίλλιαμ Μάρκλεττον είχε πάρει στο αυτοκίνητό του δύο νέους, που τον είχαν σταματήσει σ' ένα εξοχικό δρόμο και τον είχαν παρακαλέσει να τους μεταφέρει ως τη γειτονική πόλη. Στη διαδρομή, άρχισαν να μιλούν για τον κινηματογράφο.

Ήταν η εποχή που είχε σημειώσει μεγάλη επιτυχία ένα φιλμ της Χέντυ Λάμαρ. Άλλοι την θαύμαζαν, ενώ άλλοι της θεωρούσαν μια ωραία αλλά ανόητη κοπέλα. Εκτιμώντας την κριτή των δύο νεαρών, ο Μάρκλεττον τους ρώτησε τη γνώμη τους για τη Λάμαρ.

— Ναι, είναι όμορφη, παραδέχθηκαν εκείνοι. Έμεις όμως έχουμε στη Σάντα Μόνικα μια κοπέλλα ακόμη ωραιότερη! Τη λένε Ρώσελ.

Αμέσως λοιπόν μόλις έφτασε στη Σάντα Μόνικα, ο Μάρκλεττον άρχισε ν' αναζητά αυτό το μαργαριτάρι. Εξέτασε όλες τις Ρώσελ του τόπου, μία προς μία (το όνομα αυτό ήταν αρκετά κοινό) κι' επιτέλους βρήκε αυτήν που ζητούσε: τη

Γκέιλ Ρώσελ. Φυσικά, την άγκαζαρισε άμεσα.

Μία άλλη βεντέττα, η Λάνα Τάρνερ, που αποτελεί — κατά τους ζωγράφους και τους γλύπτες της χώρας της — τον τέλειον τύπο της μοντέρνας Αμερικανίδας, ανακαλύφθηκε από κάποιον «ανιχνευτή» σ' ένα φαρμακείο. Άλλη πάλι, η Έστερ Γουίλλιαμς, ήταν απ' τα 15 της χρόνια πρωταθλήτρια στο κολύμπι, λάτρευε γενικώς τα σπορ και δεν είχε καθόλου στο νου της να εμφανισθόν στον κινηματογράφο. Είδε κι' έπαθε ένας «ανιχνευτής», για να την πείσει να εγκαταλείψει τη θετική δουλειά της — εργαζόταν τότε ως μακενέ — για «επικίνδυνες δοκιμές».

Η χαριτωμένη Ντεάνα Ντάρμπιν λίγο έλειψε να μείνει άγνωστη για πάντα. Γιατί ένας μεγάλος παραγωγός του Χόλλυγουντ είχε κρίνει ότι δεν παρουσίαζε ενδιαφέρον το πρώτο δοκιμαστικό φιλμ της. Ευτυχώς, ένας ανταγωνιστής του δεν είχε την ίδια γνώμη. Αποφάσισε να λανσάρη τη Ντεάνα και δεν μετανόησε.

Άλλα και τα δοκιμαστικά φιλμ της Τζόαν Φονταίν, της πρωταγωνίστριας της «Ρεβέκκας», έμειναν επί πέντε χρόνια ξεχασμένα στα αρχεία ενός στούντιο, ως την ημέρα που ο παραγωγός Τζωρτζ Κουκ ζήτησε να του δώσουν το φακέλλο μιας άλλης υποψηφίας. Κατά λάθος, του δώσαν τότε το φακέλλο της Φονταίν, η οποία έγινε έτσι μεγάλη βεντέττα.

Τα κορίτσια της Ευρώπης ονειρεύονται τώρα κινηματογραφικούς θριάμβους, αφού του έμαθαν το σκοπό του ταξιδιού του Ράγκλες. Τις περιμένει όμως πικρή απογοήτευση, γιατί, στον κινηματογράφο, «πολλά μὲν αὐ καίται, ὀλίγα δὲ αὐ ἐκλεκταί»!

Στο μοναστήρι

«Ανάμεσα στην ανθοδέσμη των «μαρομένων κρίνων» του Βερθέρου θα προστεθεί σήμερα, με την παρκατάω ιστορία, το περὶ φανταχτερό το πειρὶ εὐδωιάς, ὅ, ἀλλὰ καὶ τὸ πειρὶ μαρομένου κρίνου.

Ἡ ἱστορία πού θά σὰς διηγηθῇ εἶνε ἀληθινὴ μετὰ τῶν τελευταίων τῆς λεπτομερειῶν. Συνέβη στὸ Κάρο καὶ ἀναστᾶσαι κυ. ρισλεκτικῶς καὶ συγκινησθεῖς καὶ Ἀγγλὺς τῆς πόλεως καὶ γράφανε στῆς ὁλόκληρῃς οἱ καρινὲς ἐφημερίδες καὶ χυθῆκαν ποταμοὶ δακρύων...

«Ἀς πάρουμε ὅμως τὰ πράγματα μετὰ τὴν οἰρᾶ, ὅπως ἀκριβῶς συνέβησαν.

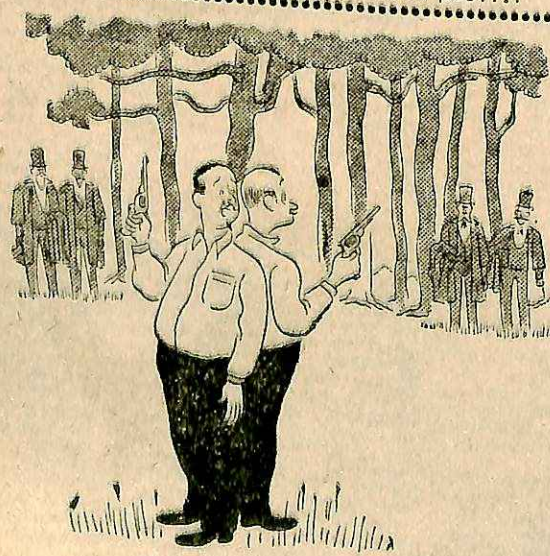
Δὲν πρόκειται περὶ μυθιστορηματικῶς, σὰς ἐπαναλαμβάνουμε, ἀλλὰ γὰρ τὴν πειρὶ δραματικῆς ἱστορίας τῆς ἐποχῆς μας.

★
Θεοφύλω. Σεπτέμβριος τοῦ 1945.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πειρὶ ἀριστοκρατικῶς ξενοδοχείου τῆς Αἰγυπτιακῆς πρωτεύουσας ἐφῆσε μιά ζένη.

Θαύμα καὶ θαρμύημα ὁμορφιάς, Νέα, νεραϊδονεννημενὴ καὶ μετὰ πλάσματος τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ ἀγγέλου τῶν οὐρανῶν, φειδίσιο κορμί. Ἀέρινο βάδισμα. Πρόσωπο γλυκὸ, γοητευτικό, μάτια πού σε καίνε, σε ζωλίζουν, σου φέρνουν ἑλπίδα.

Ντύσιμο βασιλικό, κοσμήματα ἀμυθῶν ἀξίας, φέρσιμο ηγεμονικό.

ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ!

— «Ἐχω μιά ἰδέα! Δὲν λύνουμε καλύτερα τὴ διαφορά μας στὸ δικαστήριο;...

Ἐξάλλῃ ἡ νέα, τραλλὴ ἀπὸ ἀπελπίσια, μετὰ τὸ θάνατο στὴν καρδιά φεύγει γιὰ τὸ Γιοχάνεσμπουργκ ἀφ' ὧντος σ' ἕνα καρινὸ διηγητῆς τῆς φροντίδας καὶ 5.000 στερλίνες γιὰ νὰ μεταβίβῃ τὸν εκπαιδευτικὸ. Μάταιος κόπος, χαμένα ἐξόδα.

Ὁ ἐγγάμος εκπαιδευτικὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ γυναίκα του. Εἶνε πρὸς τὸς, τίμιος, υποδέχεται συζύγου.

Ἡ πεντάμορφη Ἑλληνοπούλα ξαναγυρίζει στὸ Κάρο τὸν περὶ 10 ἰουνίου. Μαθαίνει τὰ δυσάρεστα νέα, καὶ τραλλὴ ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἀπὸ ἀπελπίσια τρέχει νὰ συναντήσῃ καὶ πάλι τὸν μόνον ἀνδρῶπο πού ἀγαπᾷ στὸν κόσμο.

Ὁ εκπαιδευτικὸς ὅμως εἶνε ἀλύγιστος. Αὐτὴ τὴ φορὰ τῆς μιλάει σκληρά:

— Δεσποινίς, ἡ ἐπιμονὴ σὰς εἶνε ἀτοπία. Ἡ καρδιά μου, σὰς τὸ εἶπα, ἀνέκει οὐσιαστικῶς στὴ γυναίκα μου. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μ' ἐνοχλήτε καὶ περὶ πάντων νὰ συνηθίσετε στὸ δικηγόρο σὰς νὰ πάψῃ νὰ μ' ἐνοχλᾷ ἀπὸ ἐξόδα!...

★
Αὐτὴ ἦταν ἡ χαρακτηριστικὴ βοῶν.

Μετὰ τὸ θάνατο στὴν καρδιά φεύγει ἡ νέα τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὸ Γιοχάνεσμπουργκ.

Χαίρει ἀγάπῃ!... Χαίρετε χρῆσά, τραλλὰ ὄνειρα!... Χαίρε γιὰ πάντα εὐτυχία!... ὅταν ἡ νέα στὸ Γιοχάνεσμπουργκ, ὅταν ἡ πνευματικὴ, ἀπογοητευμένη, συντηρημένη. Καὶ τὸ ἀναστατώνει μετὰ τὴν ἀπόφασί πού παίρνει καὶ βάζει ἀμέσως σ' ἐνέργεια.

Μοίρασε τ' ἀμύθητα πλοῦτη τῆς σπασῆς φτωχούς. Δὲν κράτησε τίποτε ἀπολύτως. Καὶ κλειστικῶς σ' ἕνα κοντινὸ μοναστήρι μετὰ τὴν καρδιά ροιζιμένη γιὰ πάντα.

Ἀπαρνήθηκε τὸν κόσμο καὶ τῆς χάρες τοῦ ἡρώου καὶ παμπόλουτῃ Ἑλληνοπούλα καὶ ἀφιέρωθηκε στὸ θεό, ζῆτῶντας ἀπ' τὴ θρησκεία τῆς τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς πᾶσης τῆς καρδίας τῆς τὴν ἀνιέρει.

Τὰ τελευταία τῆς λόγια σκετικῶς μετὰ τὴν ἀισθηματικῆς τῆς τραγικῆς ἦσαν ἕνας ὕμνος γιὰ τὸν ἀνδρῶπο πού τὴν ἀγάπησε καὶ τὸς τὴν περὶ 1945.

— Δὲν μνηστικῶς ἕνα. τῶν του. Εἶνε ὁ ἰδεώδης, ὁ πειρὶ τελείως τύπος τοῦ ἀνδρός, φέρθηκε σὰν τίμιος ἀνδρῶπος...

★
Ἀνάστατο τὸ Κάρο, ἀνάστατο τὸ Γιοχάνεσμπουργκ μετὰ τὴν δραματικὴ αὐτὴ καὶ μυθιστορηματικὴ ἱστορία ἐρωτός. Ὅλη ἡ Αἰγυπτιακὴ πόλις γι' αὐτὴ. Κλαίνε τὴν ἀνιέρει, ἀλλὰ δὲν κατηγόρουν καὶ τὸν εκπαιδευτικὸ γιὰ τὸς σὺν. ὅταν ὅταν σὺν τῆς ἀνιέρει, σὺν ἰδεώδης ἀνδρῶπος πού εἶνε.

Ἐστὶ τραγικῶς τελείωσε μετὰ σ' ἕνα χρόνὸ τὸ πειρὶ φλογερὸ καὶ πειρὶ ἀτυχὸ ρομάντζο ἀγάπης.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Υ. Γ. Νεάρα ἐπιστολόγραφος μας ἀπὸ τὸ Κάρο μᾶς γράφει ὅτι κατὰ τῆς βαλκτικῆς ἐφημερίδας τοῦ Κάρο, τὰ ἀρχικὰ τοῦ ἀνομιαντισμοῦ τῆς βαλκτικῆς. Ἐπίσης μᾶς γράφει ὅτι ὁ καρινὸς Ἑλληνοπούλας εἶνε ἡλικίας 35 ἐτῶν, ὡραίος, μερὶς μὲν ἐξαιρετικῶς καὶ πολὺ σοδορός τύπος.

115 ΧΡΟΝΙΑ καὶ 9 σύζυγοι

Ἡ καταπληκτικὴ κ. Ντέβερς

Πέθανε πρὸ ὀλίγων ἡβδομάδων στὴν Ἀμερικὴ κάποια κυρία Ντέβερς, ἡλικίας 115 ἐτῶν. Ἡ ὑπεραιωνόβια αὕτη Ἀμερικανὴ εἶχε περάσει μιά ζωὴ γεμάτη περιπέτειες: Εἶχε παντρευτῇ 9 φορές, τὴν εἶχαν δαγκάσει φείδια ὁ φορὸς, καὶ ἄλλη μιά ἕνας λυσσασμένος σκύλος...

Ἐνας ἀπ' τοὺς συζύγους τῆς εἶχε ἀπασχολήσει τὴς στήλες τῶν ἐφημερίδων, τὸ ἔτος 1907, μετὰ τὸ παράνομο εἶδος τοῦ θανάτου του. Ἦταν ὁ δυστυχισμένος καρδιακὸς καὶ ἔπρεπε ν' ἀπαφευγῇ καθε συγκίνηση. Ἐξαιτικῶς λοιπὸν, ἔπαθε ἕνα τρομερὸν λόγυκα, πού δὲν ἐννοεῖται πᾶς νὰ σταματήσῃ! Ἡ κατὰστασις αὕτη κράτησε μιά μέρα, δύο, τρεῖς... Ὁ λόγυκας τὸν βασάνει καθε 15 δευτερόλεπτα, μετὰ χρονόμετροι ἀκρίβεια! Δοκίμασε διάφορα φάρμακα, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ ἀπορροῦσε ἴσως νὰ τὸν καὶ καλὰ ἔνα παλὸ καὶ κλασικὸν θεραπευτικὸ μέσον: ὁ φόδος. Ἡ πάθησις ὅμως τῆς καρδίας του ἀπαγορεύει καθε ἐξαιτικὸν κλονισμό. Τέλος, πέθανε... ἀγνωστον ἂν ἀπ' τὸ λόγυκα ἢ ἀπ' τὴν καρδιά του...

Ἦταν ἡ τρίτη φορὰ πού μενε χῆρα ἡ κ. Ντέβερς. Τὴν τετάρτη... ψευτοχῆρε, γιὰ τὸ ἀντρας τῆς εἶχε πάθει νεκροφάνεια καὶ τὸν εἶχαν θάψει ὡς νεκρό! Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ φύλακες τοῦ νεκροταφείου ἀκούσαν φωνὴς ἀπ' τὸ μνήμα του, τὸν ἐξῆσαν καὶ δέχθηκαν ἕνα λούσιμο ἀπὸ βορίσις! Ἐπειτα ὁ νεκροφάνειος γυρὸς στὸ σπῆτι τοῦ καὶ ἔκαμε μιά τρομερὴ σκηνὴ στὴ «χῆρα» του. Ἐκεῖνος ἔκρινε ὅτι δὲν μπορούσε πᾶς νὰ ζῇσῃ μαζί του καὶ ζήτησε διαζύγιο.

Ἐπίσης διαζύγιο πήρε καὶ ἀπ' τὸν ὄγδοο συζύγου τῆς, γιὰ τὴν κλέψης καὶ ὑπερβολῆς. Τὸ ἐξαιτικῶς αὐτοῦ εἶνε κατὰ τὸν ἕξος κομμοκοπανιστικὸν τρόπο: Ἐνα βράδυ, ἔπινε ὡς ὄργα σ' ἕνα καμπαρὲ τοῦ Λος Ἀντζελες. Τέλος, ὁ καταστηματαρχὴς ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν βγάλῃ ἐξω διὰ τῆς βίας, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κλείσῃ. Τὸ ἄλλο πρωί, μόλις ἀνοίξε τὸ καταστήμα του, τὸν βρῆκε ἐκεῖ μέσα, κοιμισμένον πᾶν σ' ἕνα πᾶγκο! Εἶχε ὑπὸ τὴν νύχτα μετὰ διὰ τῆς κλέψης ἀπ' τὸ συρτάρὶ τοῦ ταμείου χρήματα καὶ κοσμήματα. Καθὼς ὅμως ἦσαν μεθύσιμος, δὲν πρόλαβε νὰ ξαναβῇ. Ἐπειτα σ' ἕνα πᾶγκο καὶ τὸν βρῆκε ὁ ὕπνος! Ἐστὶ, πῆγε φυλακὴ καὶ ἔχασε συγχρόνως τὴ γυναίκα του!

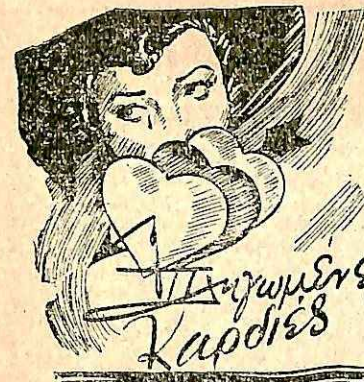
Εἶχεσι τέμει

Μόλις τελείωσῃ ἡ πολυθόλητῃ δίκη τῆς Νυρεμβέργης, τὰ λεπτομερῆ πρακτικὰ τῆς θά ἐκδοθῇ σὲ τέσσερες γλώσσες: ἀγγλικά, γαλλικά, ρωσικά καὶ γερμανικά. Ὁ ἀποτελέσων 20 τόμοι, πού θά τοὺς τυπώσουν 3 τυπογραφεῖα τῆς Νυρεμβέργης. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τυπογραφεῖα εἶνε τὸ ἴδιον ὅπου τυπώσαν ἄλλοτε ἡ ἐφημερίδα «Ντὲρ Στρουμπερ», τὸ ἀντιβραϊκὸν ὄργανον τοῦ Στράιχερ.

Θὶ σύζυγοι στὴν Ἀμερικὴ

Σύμφωνα μετὰ μιά ἐρευνά πού ἔκαμε τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Μάϊ Μπέμπυ», οἱ μισοὶ Ἀμερικανίδες ὑπέρβειρον ὅτι τὸ μὲν τὸν μωρὸν εἶνε δουλειὰ τοῦ συζύγου τους. Τὰ 89% τῶν γυναικῶν παραδέχονται νὰ μὴν πλένῃ τὰ πιάτα ὁ ἀντρας — καλῶσιν τοὺς! — ἀλλὰ μόνον τὰ 12% πιστεύουν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται ὁ σύζυγος στὸ σπῆτι.

Κι' ἐπειδὴ στὴν Ἀμερικὴ γίνεται ἐκείνῳ πού θέλουν οἱ γυναῖκες, δὲν ἀργοὺν οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ υποκύβουν.

Ο μεγάλος έρως ΤΟΥ ΓΚΡΕΖ

Οἱ πίνακες τοῦ Ἰωάννου Βαπτιστοῦ Γκρέζ εἶχαν ἀρχίσει ἀπὸ κάμποσο καιρὸ νὰ προκαλοῦν τὴν προσοχὴ τῶν φιλοτέχνων καὶ ὅλοι ἐβλεπαν τὸ νεαρὸν καλλιτέχνη ἕνα δυνατὸ καὶ πλούσιο ταλέντο.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν μόλις εἰκοσι πέντε χρόνων. Μιά μέρα, ὁ ζωγράφος πῆγε στὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Μπαμπουτῆ, πού ἦταν τὸ κέντρον τῶν συγγραφέων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν τῆς ἐποχῆς. Εἶχεν ἐκεῖ ραντεβὺ μετὰ τὸν Ντιτερό.

Ἄλλ' ὁ φιλόσοφος, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ, κατάλαβε πῶς ὁ καλλιτέχνης πολὺ λίγο πρόσχε τὰ λόγια του.

Πραγματικῶς, ὁ Γκρέζ εἶχε ἀπορροφηθῇ κυττάζοντας τὴν Ἄννα-Γαβριέλλα, τὴν μικρὴ κόρη τοῦ βιβλιοπώλου πού ἦταν ἀνεδοσμένη πάνω σὲ μιά σκάλα καὶ τακτοποιεῖσε μερικὰ βιβλία σ' ἕνα ράφι.

Ἡ μικρὴ Μπαμπουτῆ ἦταν ἕνα γοητευτικὸν πλάσμα. Μόλις δεκαεφτά χρόνων, μετὰ τὸν καλὸν καὶ λυγρὸν κορμὶ, πλούσια δόξαθα μαλλιά, ἀγγελικὴ ἔκφρασις καὶ ἕνα βλέμμα πού θά μπορούσε νὰ κολάσῃ καὶ ἄνιο ἀκόμη.

Ὁ Γκρέζ εἶχε ἀπομείνει ἐκστατικός. Κι' ἀπὸ τότε εὗρεσκε διαφορὰς προσάσεις, γιὰ νὰ ἐπισκεθῇ τὸ ἱνδαλμὰ του. Ἄλλ' ὅπως ἐξωωολογείτο ὁ ἴδιος κατόπιν, ἡ γλῶσσα του δονόταν καθε φορὰ πού βρισκόταν μπροστὰ στὴ νέα. Καί, ὡστόσο, ἡ μικρὴ Ἄννα-Γαβριέλλα εἶχε νοιώσει πολὺ καλὰ ἀπὸ τὴν ἔκφρασι καὶ τὰ βλέμματα τοῦ τοῦ αἰσθημα πού εἶχεν ἐμπνεύσει.

Ἄλλωστε καὶ αὕτη τὴν ἀγαποῦσε τὸν καλλιτέχνη. Μὰ εἶχε κουρασθῇ νὰ περιμένῃ τὴν ἐξωωολογισί τοῦ. Κι' ὅπως ἦταν φύσις ζωερὴ καὶ θερμὴ, ἀποφάσισε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ αὐτὴ πρῶτῃ τὴν καρδιά της.

Ὁ τρόπος πού διάλεξε γι' αὐτὸ εἶχε κατὰ τὸ ἀληθινὸν κομμοκοπανιστικόν.

Ἐνα πρωί, ὁ Γκρέζ βρισκόταν στὸ ἀτελιέ του, ὅταν ἀκούσε νὰ χτυποῦν στὴν πόρτα του. Τὰ χτυπήματα ἦσαν στὴν ἀρχὴ σιγανά. Κατόπιν ὅμως ἐγίναν δυνατὰ καὶ στὸ τέλος ὁ πρωϊνὸς ἐπισκέπτης ἀρχίσε νὰ χτυπᾷ μανιασμένῳ καὶ μετὰ τὰ δύο του χέρια.

Ὁ ζωγράφος πῆγε τότε νὰ ἀνοίξῃ. Καί, δέχθηκε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἄννα-Γαβριέλλα, μετὰ ἀμαλυσμένη τὴν πλούσια κόμη της, πού τοῦ φώναζε λαχανιασμένη:

— Κύριε Γκρέζ, σὰς λατρεύω! πανδρευθῆτε με!...

Ὁ ζωγράφος, σφίγγοντας τὴν στὴν ἀγκαλιά του, τῆς εἶπε πῶς καὶ αὐτὸς τὴν ἐλάτρευε. Μετὰ τὴν παιδικὴ ἀφέλεια πού τὸν χαρακτηρίζει, πρόσθεσε:

— Μπορεῖτε νὰ με θεωρήτε κιόλας σὰ μυστήριον σὰς... κατὰ περὶ σὺν... σὰ σὺν... σὰ σὺν... θέλετε!

Ἡ Ἄννα-Γαβριέλλα ἔεσπασε σὲ λυγμούς.

Ἀλλὰ, ἐξαιτικῶς, ὁ καλλιτέχνης πού βρισκόταν μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Γκρέζ ἀφύπνισθηκε, γιὰ νὰ πάρῃ καὶ αὐτὸς μέρος σ' αὐτὴ τὴν συγκινητικὴ σκηνή. Τὸ κλαμένο πρόσωπο τῆς Ἄννας-Γαβριέλλας, τὰ ἔπλεξα μαλλιά της, τὸ παιδιαστικὸ ὄφος της τοῦ εἶχαν ἐμπνεύσει ἕνα ἔργο:

— Σταθεθε! φώναζε στὴ νέα. Πάρτε αὕτη τὴν ὕδρια καὶ κρατήστε τὴν στὰ χέρια σας... Ἐστὶ... ἐκεῖ... ὅχι... μὴ διορθώσετε τὰ μαλλιά σας... μείνετε ὅπως εἰσαστε...

Καί, τρέχοντας σ' ἕνα ὀκρίθοντα, ἀρχίσε νὰ σχεδιάζῃ μετὰ γοηγορῶς κινήσεις τὸν πίνακα «Ἡ στασμένη ὕδρια», πού ἐπρόκειτο νὰ τὸν καμὴν διάσημον καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ δρόμον πρὸς τὴν ἀθανασία.

Ὅταν τελείωσε αὐτὸ τὸ ἔργο, ὅλοι τὸν χαρακτηρίσαν σὰν ἀριστοῦργημα.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ Ἄννα-Γαβριέλλα εἶχε γίνῃ γυναίκα τοῦ ζωγράφου. Κι' ἦταν ἀπὸ τότε τὸ ἀγαπημένο μοντέλλο του.

Τὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνον ζοῦσε τότε στὰ ἀνάκτορα τοῦ Λουβρου, ὅπου ὁ Λουδοβίκος Ιδὸς στέγαζε τοὺς πρὶο διαλεχτοὺς καλλιτέχνες τῆς ἐποχῆς του.

Ἄλλ' ἡ Ἄννα-Γαβριέλλα, μ' ὅλο τὸ ἀγγελικὸ ὄφος της, εἶχε ἐξελιχθῇ σιγὰ-σιγὰ σ' ἕνα ἀληθινὸν Σατανά. Ἡ ζωὴ τῆς αὐτῆς εἶχεν ἐξοφάνει τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἀθωότητα πού τὴν χαρακτηρίζαν πρὶν. Ὁ πόθος τῆς πολυτελείας, ἡ μανία τῶν διασκεδάσεων, τὸ πάθος τοῦ παιχνιδιῶν τὴν εἶχαν κάνει τώρα ἄλλον ἀνδρῶπο. Κι' ἐκεῖνος πού ὑπέφερε ἀπ' αὐτὴ τὴν μεταβολὴ ἦταν ὁ δυστυχισμένος ὁ Γκρέζ...

Μετὰ τὸν καιρὸ, τρομερῶς σκηνῆς ἀρχισαν νὰ δηλητηριάζουν τὴ ζωὴ τοῦ ζωγράφου. Τὰ ἀνάκτορα ἀναστατώνονταν καθε τόσο ἀπ' αὐτὴς.

Ὁ ζωγράφος, πού εἶχε βυθισθῇ στὸ ἀναμεταξύ τῶν χρέων, ἀποφάσισε νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὴν αὐτὴ καὶ ἐγκαταστάθηκε μαζί μετὰ τὴν γυναίκα του σ' ἕνα μικρὸν σπιτάκι κοντὰ στὴν πόλιν τοῦ Ἀγίου Διονυσίου. Ἡλικίαν τῆς Ζινέττα, ἡλικίας 22 ἐτῶν καὶ τὴν τριεγγονὴν τῆς Σιλβᾶνα, ἡλικίας 2 ἐτῶν. Τὸ περὶ 1945 εἶνε ὅτι καθε ἀντιπρόσωπος μίας γενεᾶς εἶνε κατὰ 20 χρόνια ἀκριβῶς μικρότερα τῆς προηγούμενης (82-62-42-22-2). Γι' αὐτὸ δὲ οἱ ἐξοι δημοσιογράφοι ὠνόμασαν τὰ μέλη αὐτῆς τῆς οἰκογενείας τοῦ Μιλάνου «ζωντανὰ χρονόμετρα»!

Ἡ Ἄννα-Γαβριέλλα, πού ἦταν συνηθισμένη στὴν πολυτελὴ ζωὴ, ἐγκατέλειπε μιά μέρα τὸ σπῆτι της, γιὰ νὰ φύγῃ μ' ἕνα νεαρὸ εὐγενή.

Ὁ Γκρέζ ἔπεσε τότε σὲ βαθεῖα λυπη. Τοῦ ἦταν ἀδύνατον πᾶς νὰ ἐργασθῇ. Γιὰ τὴν ἀγαποῦσε πᾶντα τὴν ἀπίστη, πού ἦταν ὁ μοναδικὸς καὶ μεγάλος ἔρωας τῆς ζωῆς του. Καί, καθε φορὰ πού ἐπῆγε τὸ πινέλο του, τὸ χέρι τοῦ ἐξωγράφει ἀσυναίσθητα τὸ ὁμορφὸν πρόσωπο μετὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἄννας-Γαβριέλλας. Τὰ πορτραῖτα τῆς γεμίζουν τώρα ὅλους τοὺς τοίχους τοῦ ἀτελιέ τοῦ ζωγράφου.

Σὲ λίγο, ἡ ἀπεικόνισις τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς Ἄννας-Γαβριέλλας εἶχε καταντήσῃ ἀληθινὴ μοιρομανία γιὰ τὸν Γκρέζ. Πολλὰ φορὰς τινάζονταν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ γιὰ νὰ τὴν ζωγραφίσῃ σὲ μιά καινούργια στάσι...

Ὁ Γκρέζ πέθανε ἀργότερα χωρὶς νὰ θεραπευθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν μοιρομανία του καὶ χωρὶς νὰ πᾶσῃ ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ ἐκείνην πού εἶχε σταθῇ ὁ ἀγγελὸς καὶ ὁ δαίμονας τῆς ζωῆς του.

Ἡ Ἄννα-Γαβριέλλα, πού εἶχε μεταμεληθῇ στὸ μεταξύ γιὰ τὴ φύγῃ της, γύρισε στὴ συζυγικὴ ἔστις καὶ ἀφοσιώθηκε μετὰ τὴν ψυχὴ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν πού εἶχε ἀποχτήσει μετὰ τὸν καλλιτέχνη.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ «ΘΕΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ»

Ὁ μαῦρος «θεὸς» τοῦ Χάρλεμ, ὁ περίφημος «θεὸς πατήρ», ὅπως γράψαμε στὸ προηγούμενον τεῦχος μας, παντρεύθηκε ἐσχάτως γιὰ δεύτερη φορὰ, σὲ ἡλικία 71 ἐτῶν μιά νεαρή Καναδοὺ τὴν «Ἑδνα Ρόζα Ρίτσιγκ», ἡλικίας 19 ἐτῶν. Ἴδου λοιπὸν ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ μαύρου «θεοῦ», πού ἀποκαλεῖται τώρα ἀπὸ τοὺς πιστοὺς μετὰ τὸ παράνομον ὄνομα «Μίς δύο ἄγγελος»!...

ΖΩΝΤΑΝΑ ΧΡΟΝΟΜΕΤΡΑ

Ἡ φωτογραφία μας παρουσιάζει μιά παράξενη οἰκογενεία, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἀντιπροσώπους πέντε γενεῶν: τὴν χῆρα Ματθίλδη Μαινάρντι, ἡλικίας 82 ἐτῶν, τὴν κόρη τῆς Τζέμμα, ἡλικίας 62 ἐτῶν, τὴν ἐγγονὴν τῆς Ἰωσφίνα, ἡλικίας 42 ἐτῶν, τὴν διεγγονὴν τῆς Ζινέττα, ἡλικίας 22 ἐτῶν καὶ τὴν τριεγγονὴν τῆς Σιλβᾶνα, ἡλικίας 2 ἐτῶν. Τὸ περὶ 1945 εἶνε ὅτι καθε ἀντιπρόσωπος μίας γενεᾶς εἶνε κατὰ 20 χρόνια ἀκριβῶς μικρότερα τῆς προηγούμενης (82-62-42-22-2). Γι' αὐτὸ δὲ οἱ ἐξοι δημοσιογράφοι ὠνόμασαν τὰ μέλη αὐτῆς τῆς οἰκογενείας τοῦ Μιλάνου «ζωντανὰ χρονόμετρα»!

ΑΚΡΟΒΑΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

Στὰς Ἰνδίας οἱ περίφημοι φακίρδες «Γιδγκι» θεραπεύουν διαφόρους ἀσθενείας μετὰ περιέργως ἀκροβατικὰς ἀσκῆσεις τοῦ σώματος. Ἴδου, παραδείγματος χάριν, ἡ ἀσκῆσις πού πρέπει κανεὶς νὰ κάνῃ μιά ὥρα καθε πρωὶ γιὰ νὰ θεραπεύσῃ ριζικὰ τῆς διαταραχῆς τῆς κύστεως!

... κι' ὅμως ὑπάρχει ἔλλειψις
δακτυλογράφων καὶ συζύγων

EPH. ALCOIDE

... και αναλύσει, τα 50% της πενικιλίνης που χορηγείται στους ασθενείς με ενδοφλέβιες ένεσεις, άπομακρύνονται με τα ούρα, ενώ 50% μετά την εισαγωγή τους στον οργανισμό. Φαίνεται μάλιστα ότι η πενικιλίνη αυτή είναι καλύτερης ποιότητας απ' την αρχική, γιατί, με το πέρασμά της απ' το σκόκο και τα φάρμακα του αρρώστου, απλλάσσεται από φώσφιμένες προσμίξεις τοξικές που φέρνουν πυρετό. Βρέθηκε λοιπόν ήδη ο τρόπος να εξαγάγει η πενικιλίνη αυτή απ' τα ούρα, για να εξαχρησιμοποιηθεί.

[illegible]

Εἰς τὴν ἑρπύραν οὐ φέρεται, ἐφάρμοξε τὴν
σήμερι κι' οὐ μάρπησε Κόλλιας δὲν
πούλησε τοὺς κοκκοῦρους, Ἀπογονή-
νος, κατόπισθε, κῆσθηε στήν εἰσοδὸν
ἡλεκτρικὸν σιδηροδρόμου, ἔβαλε τὰ
κόρια ἀνάμειρα στὰ πόδια του καὶ ἀκα-
ταν τὴν κακὴν του τύχην. Δὲν θὰ μπο-
ρῇ νὰ πᾶν νὰ ἴδῃ τ' ἄρρωστο παιδί του
νὰ τοῦ πᾶν κατὰ νὰ «γλυκάνῃ» τὸ δό-
ντον. Εἶχε βυθισθῇ στὶς μελαγχολικέ-
τες σκέψεις του ὅταν ξαφνικὰ εἶδε ἕ-
να καλοντυμένον κύριον νὰ στέκεται μπρο-
στὸν. Ἦταν ἑναὶ καλοζωγούμενος νέος
πλοῦσιον παρουσιαζόμενος ὡς τοῦ «ἀνέ-
μου».

Αἰ, πατριώτη, φώναξε στὸ χωριό του

— Δεν πάμε αύριο στον κινηματογράφο...

...λειτουργία της ότι θα έβλεπε πάλι το π
...δ της καί τέλος η απογοήτευσή ότι έπ
...θμα ενός απάτεωνος κόντεψε να
...στείλουν στον τάφο. Μα ο Λαμπρόπου
...πούλησε σε καλή τιμή τα ρούχα καί π
...να γλεντήση με τις πολυάριθμες φί
...ται.

Η ΙΔΕΩΔΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

Αλλόκοτο διήγημα

Ήταν μία μέρα σαν όλες τις άλλες. Έβρεχε, όταν βγήκα κατά τις 7 απ' το γραφείο μου — εργαζόμουν ως δακτυλογράφος ενός δικηγόρου — κι' έπειδή δεν είχα μαζί μου ομπρέλλα, πήρα τρέχοντας το δρόμο. Ξαφνικά η βροχή δυνάμωσε, τόσο πού, γιά να μή γίνω μουσκίδι, αναγκάσθηκα να ζητήσω καταφύγιο στο κούφωμα της έξω-πορτας ενός παλιού σπιτιού. Κόλλησα όσο μπορούσα στην πόρτα, πού ήταν δρύινη και σκαλισμένη. Ο δρόμος ήταν στενός και σχεδόν σκοτεινός. Δεν άκουγόταν τίποτε άλλο απ' το μονότονο θόρυβο της βροχής, δεν περνούσε κανείς διαδότης. Δεν μούμενε λοιπόν παρά να περιμένω να περάσει ή πόρτα.

Καθώς άκουμπούσα την πλάτη μου στην πόρτα, αισθάνθηκα κάτι σκληρό. Τό ψηλάφησα μηχανικά με τό χέρι μου. Ήταν τό ρόπτρο. Γιά να περάσω την ώρα μου, προσπάθησα να μαντέψω με τό δάχτυλα τό σχήμα του... Έξαφνα τό ένοιωσα να ξεφεύγει απ' τό χέρι μου. Συγχρόνως ή πόρτα άνοιξε και, καθώς άκουμπούσα γιά καλά πάνω της, έκαμα άθέλητα δυό βήματα πίσω και βρέθηκα μέσα στο σπίτι. Η πόρτα έσά-νάκλεισε άπτότομα.

Έμεινα σαστισμένη γιά μία στιγμή. Έπειτα θέλησα να ξαναανοίξω την πόρτα. Τά σκαλισματά της ήσαν σκεπα-μένα από σκόνη. Δεν είχε από τό μέσα μέρος κλειδαριά, ούτε σύρτη, ούτε χει-ρολαβή! Πώς μπορούσε ν' άνοιξη;... Ήμουν έτοιμη να φωνάξω τους ένοίκους του σπιτιού, όταν γυρίζοντας άπτότομα, αντίκρισα τό πιο άπιθανό, τό πιο άπίστευτο θέαμα... Βρισκόμουν σ' ένα άπέραντο πλακόστρωτο χώλλ, με βολωτή όροφή και έξη στύλους, απ' όπου κρεμόντουσαν άράχνες. Τό δωμά-τιο αυτό φωτιζόταν σαν από πολλά κε-ριά, κι' όμως δεν έβλεπα πουθενά κα-νένα απ' τά κεριά αυτά. Πω από ένα μαύρο τραπέζι, καθόταν ένας άγνωστος πού με κύτταζε έπίμονα.

Ήταν ντυμένος μ' ένα κουστούμι βελούδινο, παληάς εποχής, με ψηλές κάλτσες και με σκαρπίνια με διαμάντια και ρουμπίνια στις άγκράφες τους. Εί-χε πρόσωπο άρρενωπό, νέο και συμπα-θητικό, μαλλιά και μάτια μαύρα. Μεύ-καμε έντύπως ή εξαίρετική χλωμάδα του.

Τόν κύτταξα σαν ύπνωτισμένη... Έ-κείνος σηκώθηκε, ήρθε κοντά μου, έ-καμε μία υπόκλιση και μου είπε: — Καλώς ήρθατε στο σπίτι μου! — Πού βρίσκομαι; τραύλισα. — Είσαθε φιλοξενούμενη του πρίγκι-πος Μπαρμπίζι.

Ένας άνεξήγητος φόβος μ' έκαμε να γυρίσω άπτότομα, να τρέξω σέ μία πόρτα πού είδα πρds τά δεξιά, να την άνοίξω άπτότομα και να την κλειδώσω πίσω μου. Άκούμπησα κατόπιν στοί-τοίχο και προσπάθησα να συγκεντρώ-σω τις σκέψεις μου. Είχα περάσει σέ μία άλλη κάμαρα, μικρότερη, φωτισμέ-νη κι' αυτήν από άόρατα κεριά. Τό δω-

«Έξαφνα όμως, είδα έμπρός μου τόν άν- θρώπο με τό αλλόκοτο κοστούμι, πού με κύτ-ταζε μελαγχολικά!»

μάτιο αυτό ήταν άδειανό. Μόνο ένας μικρός καθρέ-φτης κρεμόταν στον τοί-χο. Σκέφθηκα ν' άνοίξω τό παράθυρο και να πη-δήσω στο δρόμο. Έξαφνα όμως, είδα έμπρός μου τόν άνθρωπο με τό αλλό-κοτο κοστούμι, πού με κύτταζε μελα-χολικά!

— Πώς μπήκατε εδώ; τραύλισα.

— Μπορώ να μω σέ όποιοδήποτε κλειστό δωμάτιο, μου άπάντησε με μία φωνή αλλόκοτη. Ο χώρος κι' ό χρόνος δεν έχουν γιά μένα την ίδια σημασία, όπως γιά σας... Γιατί είμαι μία ψυχή χωρίς σώμα... Ένα φάντασμα!

Γνώρισα τότε γιά πρώτη φορά τόν τρελλό τρόπο!... Κύταξα με γουρλω-μένα μάτια τό φάντασμα, άνίκανη νά κάμω την παραμικρή κίνηση.

— Είσατε ή ιδεώδης γυναίκα! πρό-φερε ό Μπαρμπίζι.

Απόρησα, γιατί ήξερα, ότι δεν είχα τίποτε τό εξαίρετικό... Άλλά τό φάν-τασμα μου έξηγήσε:

— Δεν βλέπω τό υλικό σώμα σας, άλ-λά τό άσπρικό! Είσατε εκείνη πού χει-ρίζομαι τόν έρωτά της γιά τη σωτηρία μου! Σας περιμένα περισσότερο από τριακόσια χρόνια... Μετά τό «δράμα», ή οικογένειά μου έφυγε γιά την 'Ιτα-λία. Τό μέγαρό μας, εδώ στο Παρίσι, έμεινε έρημο, άκατοίκητο. Κανείς δεν τ' άγόραζε, γιατί είχε τη φήμη ότι ή-ταν στοιχειωμένο!

Μου φανόταν πώς ζούσα ένα φρικτό έφιάλη! Προσπάθησα ώστόσο ν' άντι-δράσω και νά ξαναβρω την ψυχραιμία μου. Οι τρέποι του παράξενου συναι-λητού μου ήσαν εύγενικοί και καθητυ-χαστικοί. Έβγαλε ένα έντυπο και μου

τό έδωσε. Τό πήρα τρέμοντας και διά-θασα τόν τίτλο: «Εφημερίς της 7ης Σεπτεμβρίου 1577». Η γλώσσα του ή-ταν ή άρχαία γαλλική. Η ματιά μου έπεσε σ' ένα από τά άρθρα της: «Ο άρχοντας Βελικιέ, ίππότης του Τάγματος του Βασιλέως, σκότωσε με τό μαχαίρι του τη γυναίκα του, μόλις είχε σηκωθεί απ' τό κρεβάτι της κι' έκανε την τουαλέττα της, με τη βοή-θεια μιας καμαριέρας της, πού της κρατούσε τόν καθρέφτη. Ο άρχων διέ-πραξε αυτό τό έγκλημα, γιατί είχαν πέ-σει στα χέρια του μερικά έρωτικά γράμματα, σταλμένα στή γυναίκα του απ' τό νέο και ώραίο 'Ιταλό πρίγκιπα Μπαρμπίζι. Φαίνεται ότι οι δυό έρασται σcheidάζαν να δηλητηριάσουν τό σύζυ-γο, γιά να μπορέσουν κατόπιν να παν-τρευθούν».

— Αμέσως μετά τό έγκλημα, πρόφε-ρε τό φάντασμα, ή πιστή υπηρέτρια, πού κρατούσε τόν καθρέφτη πού κα-θρέφτιζε τό τελευταίο χαμόγελο και τόν πρώτο μορφασμό άγωνίας της κυ-ρίας της, κατάφερε να τόν κρύψει και να μου τόν φέρη. Είνε αυτός πού βλέ-πετε εδώ μέσα... Τό ίδιο βράδυ, μ' έπιασε πυρετός και παραλήρημα και πέθανε σέ λίγες μέρες, δίχως να συ-νέλθω καθόλου.

Από τότε, είμαι καταδικασμένος να περιπλανώμαι στή γή, στα μέρη αυτά πού μου θυμίζουν την άσωση κι' άμαρ-

τωλή ζωή μου... ως ότου ένα πλάσμα αντίθετο από μένα, άγνό και φωτεινό, δεχθή να μου δώσει ένα φιλή αληθινής αγάπης! Μόνο τότε θα λυτρωθώ!

Η φωνή του είχε γίνει τρομερή, κα-θώς πρόφερε τις τελευταίες λέξεις. Τά μάτια του φαινότουσαν σαν δυό μύ-ρες τρύπες στο πρόσωπό του... Έπε-σε στα γόνατα, ενώ έγώ όπισθοχώρο-σα με φρίκη.

—Επί τέλους φτάσατε έσείς, ή ιδε-ώδης γυναίκα! πρόσθεσε. Θά μου δώ-σετε τό φιλή της σωτηρίας;...

—Όχι, όχι! τραύλισα. Μη μου ζη-τάτε ένα τέτοιο πράγμα...

— Σας ίκετεύω! μουρμούρισε κλαί-γοντας τό φάντασμα. Μη μ' έγκατα-λείψετε στή μοναξιά μου και στήν ά-πελπισία μου, έσείς πού μπορείτε τό παν γιά μένα!

Μιά παράξενη μεταβολή συνέβη ξαφ-νικά μέσα στήν ψυχή μου. Ένας οίκτος άπέραντος παραμέρισε, σάρωσε τό φό-βο μου, την άποστροφή μου, κάθε άλλη αίσθηση. Πλησίασα αποφασιστικά τό φάντασμα και τού είπα γλυκά, άκουμ-πώντας τό χέρι μου στον ώμο του:

— Σηκωθείτε να σας φιλήσω...

Σηκώθηκε άμέσως, μ' έσφίξε στήν άγκαλιά του και κόλλησε τά παγωμέ-να χείλη του στα δικά μου. Του άντα-πέδωσα σπασμωδικά, βαθειά, τό φιλή του. Και τόν ένοιωσα να ζωντανεύη, να ζεσταίνεται απ' τόν έρωτα. Μιά άπειρη τρυφερότητα γέμισε την καρδιά μου. Έκλεισα τά μάτια μου, νικημένη απ' τό έρωτικό μεθύσι... Ο πολυαγαπημέ-νος μου άπομάκρυνε τότε τό πρόσωπό του απ' τό δικό μου και πρόφερε, μ' ένα στεναγμό:

—Επί τέλους!...

Έπειτα χάθηκε μέσα απ' την άγκα-λιά μου! Ήμουν πιά μόνη μέσα στο δωμάτιο! Η πόρτα του, καθώς κι' ή έξώπορτα, ήσαν μισάνοιχτες... Με την ψυχή γεμάτη από μία καινούργια χα-ρά, ξεκρέμασα τόν καθρέφτη και τόν πήρα μαζί μου φεύγοντας...

...Είμαι ή μόνη κλοπή πού έχω κά-νει στή ζωή μου... Όταν τόν κυττάζω πειθόμαι γιά μία ά-κόμη φορά ότι δεν όνειρευθηκα κι' ότι, μέσα στήν άπελπι-στικά μονότονη ζωή μου, γνώρισα κι' έ-γώ μία στιγ-μή αλώνια, μία υπερκόσμια ά-γάπη...

ΡΟΖΙΝ ΜΙΣΕΛ

«Όταν τόν κυττάζω πειθόμαι γιά μία ά-κόμη φορά ότι δεν όνειρευθηκα».

Η ΚΙΤΡΙΝΗ Μάτα-Χάρι

Η πριγκίπισσα Τεσίκο και ή δράσις της στον πόλεμο

Μιά Κινέζα άριστοκρατικής καταγωγής, ή πριγκίπισσα Τεσίκο, όνομάσθηκε «Κι-νέζα Μάτα-Χάρι», γιά τό σατανικό ρόλο πούπαίξε στον τελευταίο πόλεμο.

Θάπρεπε μάλλον να είχε γεννηθή άντρας αυτή ή πολυκήπισσα... Απ' τά παιδικά της χρόνια, ζούσε σαν άνόρι. Σέ ηλικία 20 ετών, ενεγράφη στή Στρατιωτική Άκα-δημία, όπου έγινε γρήγορα απ' τους καλ-λίτερους μαθητάς. Απέκτησε ειδικότητα στή στρατηγική, ακόμη όμως περισσότερο στήν κατασκοπεία. Τό προσόν της αυτό τράβηξε την προσοχή της μυστικής Ιαπω-νικής οργάνωσης του «Μαύρου Δράκοντος» πούσφιγγε διαρκώς περισσότερο μέσα στα δίχτυα της την Κίνα και ζητούσε να σχημα-τίσει ένα είδος «πύμπτης φάλαγγος» γιά τη διευκόλυνση των κατακτητικών σκοπών της 'Ιαπωνίας.

Πράγματι, απ' τό 1932, ή πριγκίπισσα Τεσίκο άρχισε την άντεθνική δράση της. Πα-ρίστανε την Κινέζα δασκάλα. Με την αντί-ληψη και την όμορφιά της, κατώρωσε να είσχωρηση στους κύκλους των άξιωματι-κών του κινεζικού στρατού και να μαθαίνει διάφορα μυστικά, γιά να τά διαδιδάξη κα-τόπιν στους Γίαπωνέζους.

Στήν περίοδο της Ιαπωνικής κατοχής, έ-γινε πανίσχυρη. Η Ιαπωνική άστυνομία κι' ό στρατός ακολουθούσαν τυφλά τις διατα-γές της. Ζούσε με πολυτέλεια, σ' ένα με-γάλο σπίτι της εύρωπαϊκής συνοικίας της Καντών. Γεντούσε τρελλά, σπαταλούσε πο-σά τεράστια, χωρίς στή γενναιοδωρία του «Μαύρου Δράκοντα». Χίλιοι διακόσιοι Γία-πωνέζοι στρατιώτες προστάτευαν τη ζωή της απ' τους άναγκασιμένους όμοεθνείς της.

Όλα όμως έχουν ένα τέλος... Όταν διάχθηκαν οι Γίαπωνέζοι απ' την Κίνα, ή «Μάτα-Χάρι» πήρε ένα ψευδώνυμο και προσπάθησε να ξεχαστή. Άλλά οι Κινέζοι πατριώτες την άνακάλυψαν, και πλήρως με τη ζωή της τό καταχθόνιο έογον της.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΤΑΜΟΙΕΣΕΙΣ

Στήν Παπουσία, οι ίθαγενείς με-ταμοιέζονται μ' ένα πρωτότυπο τρό-πο κατά τη διάρκεια μερικών θρη-σκευτικών εορτών. Όπως φαίνεται και στήν εικόνα μας φτιάχνουν πάνω από τό κεφάλι τους ένα δεύτερο κορμό, πού τους κάνει να φαίνυν-ται πελώριοι. Στο επάνω μέρος ά-πεικονίζουν επίσης ένα δεύτερο κε-φάλι και δίνουν στο ψεύτικο αυτό πρόσωπο μία έκφραση πού είναι άλ-λοτε τραγική και άλλοτε κωμική.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Τό μικρό αυτό κομμάτι πού μοιάζει με σιγαροθήκη είναι ένα άμερικα-νικό ραδιόφωνο της τσέπης νεωτά-του συστήματος. Κάθε κομμάτι και εύπορος 'Αμερικανός τό έχει στήν τσάντα της και μπορεί να πάρη μ' αυτό όλους τους σταθμούς!

«Ζητείται... νέος»

Στή Βιτοίνα ενός καταστήματος του Λονδίνου, υπάρχει ή έξέλις μικρή άγγελία, πού προκαλεί τη δικαιολο-γημένη προσοχή πολυαριθμών πε-ριέργων: «Νέος, ηλικίας 24 ετών, πού τού έχει πη ή υπτέρα του να βοηθία καπέλλα, θάθελε να γνωρίση μία, πού να δέχεται να βγαίνει έδώ μαζί του και με τη υπτέρα του. Προ-ηγούμενως, πρέπει να έξετασθή ή νέα απ' τη υπτέρα. Άν γίνει δεκτή, θά πληρώνη κι' αυτή τό μεριδί της απ' τά έξοδα. Ο γάμος είναι ένδεχομενός μετά τό θάνατο της υπτέρας».

Μετά την άμαρτία

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΤΕΡΕΖΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ 27 χρονών.
Όμορφη, μικροκαμωμένη ξανθού-
λα, λεπτή, χαριτωμένη.
ΖΑΚ ΚΑΣΤΕΛ 30 χρονών, πολύ γοη-
τευτικός.
Ο ΑΜΑΣΑΣ.

(Μεσάνυχτα. Χειμώνας. Μέσα στ' αμάξι.)
ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Θεέ μου, τί κρύο
που κάνει!... Τά πόδια μου είναι παγωμέ-
να... Είμαι σίγουρη ότι άρπαξα κρουα-
γιό. Θεέ μου, τί κούραση που αισθάνο-
μαι!... Πονώ παντού!... Είμαι κατάνο-
πη!...

ΖΑΚ (νλυκά): Είστε θυμωμένη μαζί μου;
ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Όχι. Μα όχι, φίλε
μου. Μόνον...

ΖΑΚ: Μόνον;
ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Σκέπτομαι τί θα πω
οπότε, όταν με ρωτήσουν πού πέρασα τη
βραδιά μου...

ΖΑΚ: Μα έχουμε μιλήσει γι' αυτό: Θα
πείτε ότι πήγατε στο "Όντεον" με τους
Μπρουγιάρ. Η βαρύν Μπρουγιάρ είναι
έν γνώσει.

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Δεν άνησυχώ για
τη βαρύν, όχι. Μα αν συνέβη τίποτε α-
πόψε στο "Όντεον";

ΖΑΚ: Σάν τι;
ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Νά... Ξέρω κι' έ-
γώ... Μπορεί ναπες κανέναν πολυέλα-
ος, να λιποθύμωσ καμιά κυρία, να τρελ-
λάθηκε ένας ήθοποιος, κάτι άσυνήθιστο
τέλος πάντων, πού εγώ δεν τό ξέρω και
πού μπορεί να πιατώ...

ΖΑΚ: Τερέζα, τί έχετε; Τί σας έκανα;
Είστε έκνευρισμένη, άγαπημένη μου...
Γιατί με βασανίζετε έπειτα απ' τις γλύ-
κες στιγμές που περάσαμε; Πές μου, Τε-
ρέζα, λυπάσαι πού έγινες δική μου; Ό!
Δεν είν' έτσι; Πές μου πώς μ' αγαπάς...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Κι' αν λυπάμαι τί τό
έκπληκτικό βρίσκετε σ' αυτό; Μου φαί-
νεται πως έχω τό δικαίωμα να μετανιω-
νώ για ένα σφάλμα, να έχω τύψεις...
Νομίζετε λοιπόν ότι είμαι ένα τόσο άναλ-
οοπτό πλάσμα;

ΖΑΚ (αφίγγοντάς της τό χέρι, μ' άπαλή
φωνή): Ό. Τερέζα! τί είναι αυτά πού
λές;

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ (πιό νευρισμένη):
Τό ξέρω... Θα με νομίζης ένα πλάσμα
χωρίς καρδιά... Μιά γυναίκα χωρίς μυα-
λό... Μα... Έστω, φίλε μου, Μπορείτε
ναχέτε ό,τι ιδέα θέλετε για μένα.

ΖΑΚ: Μα πού πάς και τό βρίσκες όλ'
αυτά, χρυσή μου; Πώς έχεις τό κουράγιο
και μου τό λές; "Υστερα απ' όσα υπέ-
φερα για να σε κατακτήσω!"

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Ό, τί σημαίνει...
Είστε ικανός να ξεκάθετε σε μία στιγμή
όλο τό βασανό σας. Και μάλιστα τώρα
πού είστε ό νικητής. Άλλα καλά να την
πάθω, ναι, καλά να την πάθω!

ΖΑΚ (πειραγμένος): Γιατί με κάνετε
να πονώ;...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ (οτόν ίδιο τόνο):
Κι' εγώ δεν ξέρω πώς με καταφέρατε να
γίνω δική σας, να έρθω σ' αυτό τό ραν-
τεβού. Με μεθύσατε με γλυκόλογα, όσαι
τε έρεΐς, τό φενγκάρι, ή μουσική τό θερ-
μά έρωτικά λόγια, όι ματιές σας. Όλ'
αυτά με μεθύσαν, με ξετρελλάναν! Είμαι
ένα άδύνατο πλάσμα... παρσούρηκα...

ΖΑΚ (με τόνο παγερό): Είμαι πολύ λυ-
πημένος πού δεν ικανοποίησα τό όνειρό
να πονώ;...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ (οτόν ίδιο τόνο):
Κι' εγώ δεν ξέρω πώς με καταφέρατε να
γίνω δική σας, να έρθω σ' αυτό τό ραν-
τεβού. Με μεθύσατε με γλυκόλογα, όσαι
τε έρεΐς, τό φενγκάρι, ή μουσική τό θερ-
μά έρωτικά λόγια, όι ματιές σας. Όλ'
αυτά με μεθύσαν, με ξετρελλάναν! Είμαι
ένα άδύνατο πλάσμα... παρσούρηκα...

ΖΑΚ (με τόνο παγερό): Είμαι πολύ λυ-
πημένος πού δεν ικανοποίησα τό όνειρό
να πονώ;...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ (οτόν ίδιο τόνο):
Κι' εγώ δεν ξέρω πώς με καταφέρατε να
γίνω δική σας, να έρθω σ' αυτό τό ραν-
τεβού. Με μεθύσατε με γλυκόλογα, όσαι
τε έρεΐς, τό φενγκάρι, ή μουσική τό θερ-
μά έρωτικά λόγια, όι ματιές σας. Όλ'
αυτά με μεθύσαν, με ξετρελλάναν! Είμαι
ένα άδύνατο πλάσμα... παρσούρηκα...

ΖΑΚ (με τόνο παγερό): Είμαι πολύ λυ-
πημένος πού δεν ικανοποίησα τό όνειρό
να πονώ;...

σας. Όμολογώ ότι δεν είμαι ήρωας μυθι-
στορήματος.

(Μακρά σιωπή).

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Μα τί έχετε, λοι-
πόν; Θυμώσατε;
ΖΑΚ: Όχι!

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Ό, μα αυτό είναι
πάρα πολύ! Αυτό είναι τό ευχαριστώ σας,
για τις θυσίες πού έκανα πρής χαρίν σας;
'Απ' τη στιγμή πού έγινα δική σας δεν
μού είπατε μία λέξη τρυφερά. Κι' όμως σας
βεβαιώνω πως, ό,τι έκανα μου κοστίζει
αρκετά. Είσαθε θυμωμένος μαζί μου, τό
εισθάνομαι... Και όμως... έκανα μία κα-
κή πράξη! Άπάτησα τό σύζυγό μου και
λυπάμαι για τό σφάλμα μου αυτό και με-
τανιώνω... Και εΐς αντί να με παρη-
γορήσετε, θυμώσατε, μου κάνατε μούτρα.
σαν να σας σκότωσα τόν πατέρα!...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Βρισκόμαστε στήν
αδό Ροαγιάλ, δεν είν' έτσι;

ΖΑΚ: Ναι!

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Θα πάτε την Κυ-
ριακή στη συγκέντρωση τών Μπρουγιάρ;
ΖΑΚ: Δεν ξέρω άκόμα. Έξαρτάται.

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Έν πάση περιπτώ-
σει, μίν ξεχωρίζω, πως είστε προκάλε-
σμένος για τό δειπνώ, όπότε μου, την Πέμ-
πτη, στις έπτά, θα πάμε κατόπιν στο θέ-
ατρο, με τους Άμπαρσόν.

ΖΑΚ: Νόμιζα ότι είσατες τσακωμένη με
τη κ. Άμπαρσόν.

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Έγώ, θυμωμένη με
τη Ζιζέλ; Μα καθόλου, φίλε μου. Γιατί θα
ήμουν θυμωμένη; Γιατί υπήρχε φίλη σας;
Δεν έχω εγώ αυτές τις άνόητες ζη-
λίες.

(Τό αμάξι σταματά).

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ (δίνοντάς του τό
χέρι): Είμαστε φίλοι;
ΖΑΚ (της φιλεί τό χέρι): Κοιτιά!

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Όχι δεν είμαι κα-
κιά... Μα δεν ξέρω τί μου συμβαίνει. Έ-
χω κάτι νεύρα!... Θάθελα να σπάσω κά-
τι... Για σκέψου, Ζακ, σκέψου τί έκαμα!
Πρόδωσα τό σύζυγό μου!... Είπε τρεμέ-
ρό, τρεμερό!... Μα τώρα συνήλα. Μου
πέρασε. Άν ήξερες πόσο σ' αγαπώ!...

Όρδουάρ, Ζακ, άγάπη μου, λαιρεία μου!
ΖΑΚ: Όρδουάρ άγαπημένη μου.

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Άγαπήσαμε, δεν
είν' έτσι;

ΖΑΚ: Ναι... Πολύ... Τρελλά!
ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΙΓΙΟΝ: Σε λατρεύω!...

ΖΑΚ: Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ πολύ!...
(Τό αμάξι φωνεί. Ό Ζακ προχωρεί στο
πεζοδρόμιο σκεπτικός).

ΖΑΚ: Τί παράξενες πού είναι οι γυναί-
κες!... Όσο περισσότερο σ' αγαπών,
τόσο περισσότερο σε νευριάζουν, τόσο
περισσότερο σε βασανίζουν!...

Ζ. ΜΑΡΝΙ

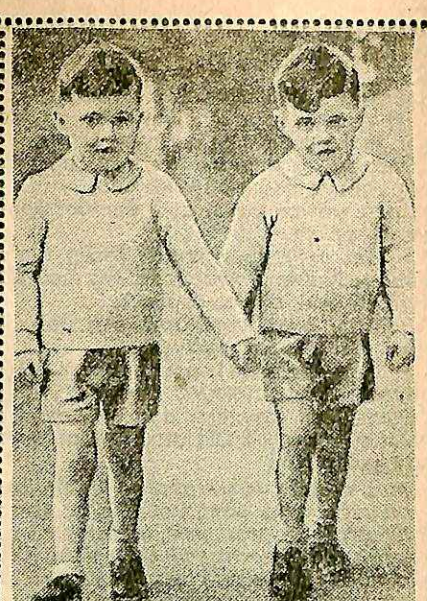
Νύμφη... άγνώμφευτος

Η σύζυγος του Άμερικανού πάστορος
Κ. Νόρτον πήρε τελευταίως τό διαζύγιο-
της, γιατί, επί 7 ολόκληρα χρόνια σύζυγι-
κής ζωής, δεν έγινε ποτέ... πραγματική
γυναίκα του άνδρός της! Σημειώτεον δέ ότι
είνε μόλις 27 ετών κι' ό σύζυγός της 45.

Στό δικαστήριο, ό πάστορας παραδέχθηκε
ότι δεν είχε έκτελέσει τις σύζυγικές υπο-
χώσεις του, υποσχέθηκε όμως να φανή
στό έξής συνεπτερός, αν δεχόταν ή γυ-
ναίκα του να μείνει μαζί του. Φαίνεται ότι
ή αιδεσιμώτατος αισθανόταν πάντα ζωηρή
αποστροφή πρής τις σύζυγικές σχέσεις. Κι'
ή κυρία του, έπειτα από 7 έτών άποτυχη-
μένες προσπάθειες, είχε καταντήσει πιά νευ-
ρασθενική, τόσο πού έχανε κάποτε τις αι-
σθήσεις της... Ό δικαστής απέφθηκε ότι,
έπειτα από τόσα χρόνια, ή νέα γυναίκα
έχει πιά τό δικαίωμα να μη θέλη να δια-
κινδυνεύσει να ύποστη κι' άλλες τέτοιες «α-
πογοητεύσεις». Και της έδωσε τό διαζύγιο,
για ν' αναζήτησή άλλο τό ευτύχια, πού
δεν ύπόφερε να της προφέρουν ό σύζυγός
της. Βγαίνοντας απ' τό δικαστήριο, ό πά-
στορας δήλωσε ότι σκόπευε να εξάκολουθή-
ση να ύπηρετή τό Θεό όπως και πρώτα...

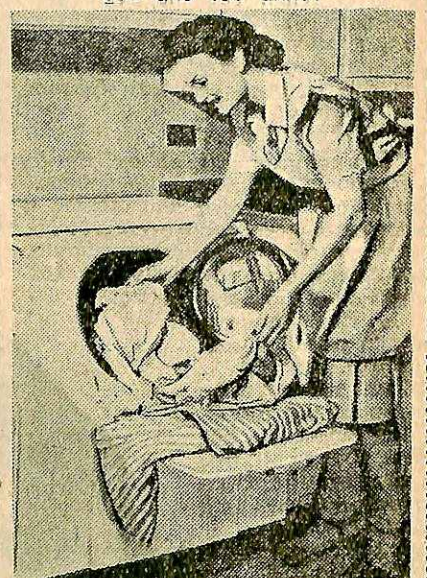
ΣΩΘΗΚΕ ΩΣ ΕΚ ΘΑΥΜΑΤΟΣ!

Ο μικρός αυτός Άμερικανός όνομάζεται
Πέτερ Λούκ και είναι ά μόνας διασώσεις
ως εκ θαύματος από ένα τραγικό αερα-
πορικό δυστύχημα πού συνέβη εδώ και
λίγες ημέρες κοντά στο "Ηλκο της Νε-
βάδας. Στο δυστύχημα αυτό σκοτώθηκε
ό πατέρας του, ή μητέρα του, ή αδελφή
του και οι 18 επιβάτες του αεροπλάνου.
Ό Πέτερ Λούκ βρέθηκε ζωντανός λίγα
μέτρα πιο πέρα από τόν τόπο του δυστυ-
χήματος!

ΟΙ ΔΙΔΥΜΟΙ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Οι δύο αυτοί διδυμοί άδελφοί, ό Μπίλνυ (άριστερά) και ό Μπάρρυ Βαλεντίν, ηλικίας 3 ετών, από την Μελβούρν, είναι πασίγνωστοι σ' όλη την Αυστραλία για την έκπληκτική τους ομοιότητα. Ό πατέρας τους προσφέρει 25 δολάρια σ' όποιον κατορθώσει να ξεχωρίσει τόν ένα από τόν άλλο!

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ

Οι Άμερικανίδες είναι κατενθουσιασμένες μ' αυτό τό νέο ηλεκτρικό πλυντήριο. Βάζουν μέσα σ' αυτό τό ρούχα για την μπουγάδα και κατόπιν πνιγαίνουν να διασκεδάσουν στόν κινηματογράφο. Υστερ' από τρεις ώρες τό ρούχα είναι σαπουνισμένα κι' έτοιμα για στέγνωμα!

Η άδεια άπιστίας ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΙΣΤ

Ένα ταιριασμένο άντρώγυνο

Ό θεσμός του γάμου θα γίνει άσφαλώς στερεώτερος, αν όλα τά αν-
τρώγυνα ακολουθήσουν τό παράδειγμα
του ζεύγους Ντόρ. Αυτό τούλάχιστον
φρονούν οι Άμερικανοί κοι-
νωσιολόγοι. Ό Κορνέλιους Ντόρ, ύ-
πάλληλος της Εισαγγελίας του Σι-
κάγου, είναι πρότυπον πιστού συζύ-
γου. Κι' όμως έχει την έγγραφη ά-
δεια της σύζυγού του να μεθά όσο
θέλει, να παίζει στις κούρσες, να γυ-
ρίζει μ' άλλες γυναίκες!... Πώς δεν
έπωφελεται απ' την άπιστευτή αυ-
τή ελευθερία του;

Πριν δώσουμε την άπάντησιν σ'
αυτό τό ερώτημα, θα διηγηθούμε έξ
άρχης την ιστορία του ζεύγους Ντόρ.
Άρχίζει πρής 20 ετών, όταν ή κ.
Ντόρ, με τό πρώτο φιλή της, έκαψε...
... δύο ασφάλειες του ηλεκτρικού!

Τόν καιρό εκείνο, λεγόταν άκόμη
μία Λίλα Φλάυν κι' ήταν μία νέα κι'
όμορφη υπάλληλος του Γραφείου "Υ-
γιεινής του Σικάγου. Ένας απ' τούς
συναδέλφους της ήταν ό Κορνέλιους
Ντόρ, συμπαθητικό παλληκάρι με
ξανθά μαλλιά και γαλανά ματιά, πε-
ριχτισμένος σύντροφος τών κοριτσιών.
Μολοντί τόν τριγυρίζαν πολλά ώ-
ραία πλάσματα, αυτός δεν έδινε ή-
δαιτέρα προσοχή σε κανένα.

Μιά μέρα όμως, συνέβη κάτι πού
άλλαξε άπότομα τη ζωή του. Μερι-
κή γιατροί του Σικάγου θέλησαν να
κάμουν ένα πείραμα με μιά καινούρι-
για συσκευή, πού έδειχνε τη δύναμιν
του φιλιού, με τη μέτρηση τών μετα-
βολών της πίεσως του αίματος. Τό
πείραμα αυτό, θα γινόταν στο Γρα-
φείο "Υγιεινής. Και τά... πειραμα-
τόζωα θα ήσαν ή Λίλα κι' ό Κορνέ-
λιους.

Αφού οι γιατροί τούς πέρασαν
στός καρπούς τών χειρών δύο βρα-
χιόλια πού θα μετρούσαν την πίεσιν
τους, οι δύο νέοι άγκυαλιάσθηκαν σφι-
χτά και άντλήλαξαν ένα φλογερό φι-
λί... Θαύμα! Ό δείκτης της συ-
σκευής πήδησε στόν μεγαλύτερο ά-
ριθμό, κι' απ' την ένταση του ηλεκ-
τρικού ρεύματος κάκκα οι ασφάλ-
ειες!... Όπως διηγείτο κατόπιν
ό Κορνέλιους, ποτέ δεν είχε ξανα-
νοιώσει τέτοιο πράγμα από ένα φι-
λί... Ήταν τόσο όμορφη ή Λίλα,
τόσο γλυκειά!... Για να μη τά πο-
λυλογούμε, κατάλαβαν κι' οι δύο
τους ότι είχαν άγαπηθή, και σε λί-
γες μέρες έκαναν τούς γάμους των.
Πέρασαν από τότε 10 χρόνια ά-

Πρακτικές συμβουλές

★Τά αυγά μπορούν να δια-
τηρηθούν φρέσκα επί 2 μήνες,
αν τά τυλίξετε ένα-ένα με διπλό
φύλλο χαρτί, έτσι ώστε να μην
παίρνουν καθόλου αέρα.

★Για να καθαρίσετε τις κηλί-
δες της σκουριάς άντικειμένων
από σιλικόνι άτσάλι, χωρίς να
καταστρέψετε ή επιφανεία τους, με-
ταχειρίσεσθε μιά κοινή νομολά-
στικα. Καταλληλότερες για τό
σκοπό αυτό είναι οι νομολάστι-
κες τής γραφομηχανής.

★Μην πλένετε ποτέ μαζί με-
ταξωτά ρούχα διαφόρων χρωμά-
των. Μόλις πλύνετε ένα χρωμα-
τιστό μεταξωτό, σιδερώστε τό ά-
μέσως, ύψρ άκόμη, και με σι-
δερό λίγο ζεστό. Η παρατετα-
μένη επίδρασις της υνρεσίας
είναι βλαβερή για τό λεπτά
χρώματα.

★Για να φρεσκάρετε τά δερ-
μάτινα δεσμά τών βιβλίων, τά
τριβετε μ' ένα κομμάτι φονέλλα
βρεγμένο ελαφρά με μίγμα από
ένα ποτήρι οινόπνευμα κι' ένα
κροκό αυγού.

νέφελος ευτυχίας. Και, την ημέρα
της δεκάτης επέτειου τών γάμων
τους, ή Λίλα παρουσίασε στόν Κορ-
νέλιους μιά βεβαίωσι χειρόγραφη,
πιστοποιημένη και συμβολαιογράφο, πού
έλεγε τά έξης:

«Η υπογεγραμμένη Λίλα Ντόρ,
νόμιμος σύζυγος του Κορνέλιους
Ντόρ, βεβαιώ διά της παρούσης ότι
επιτρέπω στόν σύζυγό μου να πηγαί-
νη όπου του άρέσει, να κάνει ό,τι
του άρέσει, να πίνει όσο του άρέ-
σει. Τού επιτρέπω επίσης να κάνει
συντροφιά και να διασκεδάξη ελεύ-
θερα με όποιονδήποτε γυναίκα ή γυ-
ναίκες, γιατί ξέρω ότι είναι μυαλωμέ-
νες και θέλω να χαρή την ζωή του
σ' αυτό τόν κόσμο και να ζήσει πολ-
λά-πολλά χρόνια ευτυχισμένος».

Τί έκαμε τότε ό Κορνέλιους; Έ-
φωδιασμένος με την πολυτέλεια αυτή
άδεια, τώρριζε στό πιότη, στό γλέν-
τι και στις γυναίκες; Κάθε άλλο!

Στην αρχή, τόν τράβηξε αυτός ό
πειρασμός. Ξενύχτησε μιά-δυό φο-
ρές, αλλά δεν αισθάνθηκε καμιά εύ-
χαρίστησι. Έφ' όσον ήξερε ότι δεν
του ήσαν άπαγορευμένες αυτές οι
διασκεδάσεις, δεν τούς εύρισκε κα-
νένα ιδιαίτερο έλγηντρο... Άντιθέ-
τως, ένοιωσε ιδιαίτερα ευτυχία με τό
να ξέρη ότι ή γυναίκα του δεν είχε
να τόν κατηγορήσει για τίποτε—
έστω κι' ένδομύχως—κι' ότι τόν
έμπιστευόταν άπόλυτα. Γιατί ή βέ-
σις του γάμου είναι πάντα ή άμοιβαία
έμπιστοσύνη.

Η κ. Ντόρ έξ άλλου δεν μετανό-
ησε ούτε στιγμή για την άδεια πού
έχει δώσει στόν άντρα της. Να πως
έξηγει ή ίδια την πρωτότυπη αυτή
άπόφασιν της:

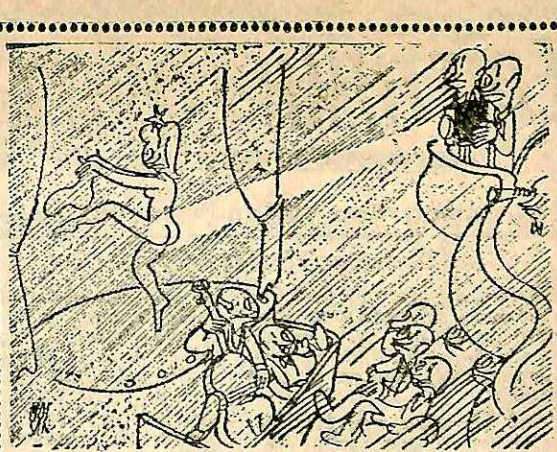
—Αφού είχαμε ζήσει ευτυχισμέ-
να επί 10 χρόνια, σκέφθηκα ότι θα
ήταν μιά ωραία χειρονομία εκ μέ-
ρους μου να τού προσφέρω κάτι σπά-
νιο μιά άπόδειξι της αγάπης μου
και της έμπιστοσύνης μου. Άποφά-
σισα λοιπόν να τού δώσω τη «βε-
βαίωσι έλευθερίας». Κι' έτσι περά-
σαμε από τότε άλλα 10 χρόνια, δί-
χως να σκιάσει την ευτυχία μας τό
παραμικρό σιννεφάκι.

Είνε άποτελεσματική για κάθε
ζευγάρι αυτή ή μέθοδος; «Ναι!» ά-
παντά αόιστακτα ό δικαστής Τζών
Σμπάρμπασο, ειδικός στα διαζύγια.
Άλλά ή κ. Ντόρ διατηρεί μερικές
άμφιβολίες.

—Όπως κάθε φάρμακο δεν κά-
νει για κάθε άρρώστια, λέει, έτσι
και τό σύστημα μας δεν άποτελεί
τη συνταγή της βεβαίως ευτυχίας
για κάθε περίπτωση. Πάντως, σιμι-
στώ σ' όλες τις γυναίκες να έμπι-
στεύονται τούς άντρες τους. Η φι-
λόπονη σύζυγος βλάπτει συνήθως
τόν ίδιο τόν εαυτό της. Όταν κα-
τηγορή διακόως κι' άδικως τόν άν-
τρα της ότι πίνει, ότι γυρίζει με γυ-
ναίκες, κλπ., εκείνος σκέπτεται επι-
τέλους ότι, αφού έτσι κι' έτσι ακού-
ει τη γκρίνια, μπορεί να κάνει πραγ-
ματικά όλ' αυτά τά πράγματα!...

Σημειώτεον ότι κι' ό Κορνέλιους
Ντόρ, για να μη φανή κατώτερος απ'
τη σύζυγό του, της έδωσε κι' αυτής
την άδεια να κάνει ό,τι θέλει. Κι'
είναι βέβαιος, ότι δεν θα κάνει ποτέ
κατάχρησι της έλευθερίας της.

Πόσο διαφέρει τό άντρώγυνο αυ-
τό από τούς άλλους Άμερικανούς
κι' Άμερικανίδες, πού παντρεύον-
ται μόνο και μόνο για να υπορέσουν
να περάσουν μαζί νομίμως μιά νύ-
χτα σ' ένα δωμάτιο ένοδοχείου, κι'
έπειτα να ζητήσουν διαζύγιο! Άν
μιμηθούν κι' άλλα ζευγάρι, τούς
Ντόρ, δεν θάνε πιά σπάνιες οι τελε-
τές σάν αυτήν πού διοργανώθηκε πρής
3 μηνών στην πόλιν "Ομάχα, όπου 21
άντρώγυνα γιόρτασαν τούς χρυσούς
γάμους των, 2 άλλοι τούς άδάμαν-
τινους και ένα τούς πλατινένιους...

Ο ΠΡΟΒΟΛΕΥΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

—Ξερέτε, μάς παρακάλεσαν να κάνουμε όκονο-
μία στο ηλεκτρικό...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

—Έν τάξει! Τώρα μπορούμε να δουλέψουμε!...

—Ός τώρα, παιδί μου, γιατί δι' εν θάρους στην
ηλικία μου, θα κάνης δίαιτα για ν' άναυατίσης...

—Κρίμα! Μου ξέφυγε πάλι τό κουνούπι!...

Η... ανόδος στα 3.000 μέ-
τρα διαρκεί ένα τέταρτο της ώ-
ρας. Και ο φανταστικός περιπά-
τος στους αιθέρες 45'. Η...
προσγείωσις γίνεται άρνα, για

Τὸ «σκάανδρο» στὸ ὁποῖο κ

Τὰ κέρατα τῶν ἀγγελᾶδων
Πειράματα πού ἔγιναν ἀπό
διαφορῶς κτηνοτρόφους στήν
Αμερική ἀπέδειξαν ὅτι τὰ κέ-
ρατα δέν εἶνε ἄσχετα μέ τήν ἀ-
νάπτυξή καί τήν ἀπόδοσι σέ γά-
λα τῶν ἀγγελᾶδων. Προσμητικά

καὶ τὸν ἀγέλαον. Πραγματικὰ,

είνουν τὰ μικρὰ παιδιὰ γιὰ νὰ
ἀπὸ τὸν κοκῶτη.

Θὰ χάσωμε τὴν
ἔσφρησί μας

νῦν οἱ μικροτέρας ἐντάσεως
δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι σ'
αὐτούς. Γιὰ τοὺς λόγους αὐ-
τοὺς ὁ "Osaka Μάγερσον
συμπληρώνει ὅτι ἡ ἐξαφάνισις
τῆς ὁσφρήσεως εἶνε ἀναπόφευ-
κτη σ' ἓνα πολὺ προσεχές
μέλλον.

Ὑποδήματα ἀπὸ
πλαστικῆς οὐσίης

Ἀρωματισμένη τηλεόρασις
Οἱ Ἀμερικανοὶ τεχνικοὶ ἐργάζονται πυρετωδῶς γιὰ τὴν τελειοποίησιν τῆς τηλεόρασεως. Ἐνὰς ἀπ' αὐτοὺς ἐφευρετὴν τὴν... αρωματισμένην τηλεό-

ρασι. Οι εικόνες και τὰ λόγια
συνοδεύονται ἀπ' τις ἀντίστοι-
χες μυροειδείς. Ὁ ἐφευρέτης
θεοαἰνείει ὅτι εἶνε εἰς θεοῖν
ἥδη νὰ ἀποδώσῃ 500 διαφορε-
τοὺς (καὶ μεταξύ τῶν ἄλλων
τὰ ὄργανα τῶν τριανταφύλλων,
τοῦ καλέ τοῦ ὄργανου κλπ.).

ΓΟΝΕΙΣ, ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ ΤΑ
ΠΑΙΔΙΆ ΣΑΣ

Σε βαρύτερες μορφές, τα μέλη πρὸ ἔχουν προσβληθῇ ἀποφύειν, μικραίνουν καὶ ὄχι σπάνια παραμορφώνονται.

Το μικρόβιο που προκαλεί αυτή την τρομερή ασθένεια ήταν έως προχθές άκρως άβυσσος από το μικροσκοπικό. Άλλα, τελευταία, χάρις στο ηλεκτρονικό μικροσκόπιο, οι επιστήμονες κατώρθωσαν όχι μόνο να το δουν αλλά και να το φωτογραφίσουν.

Πρόκειται για ένα μικρορνα-
νισμό που αναπτύσσεται στο
κατώτερο άκρο του νωτιαίου
μυελού. Από εκεί ανδραίνει σι-
γά-σιγά στον προμήκη μυελό,
που βρίσκεται στο ύψος του
τραχήλου, άμεσως κάτω από
τον εγκέφαλο.

Ἡ πολιομυελίτις προσβάλλει ἐπίσης καὶ ἀνθρώπους μεγαλυτέρας ἡλικίας, ἀλλ' ἡ μορφή της εἶναι τότε ἥπιώτερη καὶ προσεγγίζει περισσότερο στὶς γνωστὰς νευρίτιδες.

Ἡ ἀποτελεσματικώτερη μέ-
θοδος γιὰ τὴ θεραπεία τῆς πο-
λυμυελίτιδος εἶνε ἐκείνη ποὺ
ἐγκαινιάσθηκε τελευταία ὑπὸ
τὸν Ἑλληνα καθηγητὴ τῆς ἰ-
ατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστη-
μίου τῶν Παρισίων Λειβαδίτη

Ἡ μέθοδος αὐτῇ συνίσταται
στὴν εἰσαγωγή μέσα στὶς φλε-
βες ἢ στὴν σπονδυλικὴ στήλη ἐ-
νὸς ὁρροῦ ποὺ παρασκευάζεται
ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἀσθενῶν ποὺ
πάσχουν ἀπὸ πολιομυελίτιδα.

εἶνε ὁμῶς ἐξαιρετικὰ δύσκολα
 καὶ τὰ ἀποτελέσματα εἶνε ἄρι-
 στα, μόνον ὅταν ἡ εἰσαγωγή τοῦ
 ὁροῦ γίνῃ κατὰ τὶς πρῶτες ἡ-
 μέρες τῆς ἐμφάνισης τῆς ἀ-
 σθενείας.

νου δοροῦ, γίνεται περισσότητες
χοφίας ενός ζωϊκοῦ ὄρου, πού
παρασκευάζεται ἀπὸ πιθήκους.

Ἐκεῖνοι πού βλέπουν αὐτοὺς
τοὺς ὄρους κλεισμένους μέσα
σὲ φύσιγγες εἶναι ἀδύνατο, νὰ
φαντασθῶν ποιά πολὺπλοκή δι-
αδικασία παῖ πόσοι κόποι ἐ-
χρηστάσῃσαν γιὰ τὴν παρασκευή-
σιν.

Νὰ μὲ λίγα λόγια ἡ τεχνικὴ
τῆς παρασκευῆς αὐτοῦ τοῦ ζω-
οικοῦ ὁρροῦ ἐναντίον τῆς παλι-
ομυελίτιδος:

Ἀφαιροῦν, πρῶτα - πρῶτα
τὸ νωτιαῖο μυελὸ ἐνὸς πιδίκου
ποῦ πέρασε ἀπὸ πολλοῖς μυελίνης
καὶ τὸν εἰσάγουν σιγὰ - σιγὰ
κατὰ τμήματα, μέσα στὸν ἐν-
κέφαλο ἄλλων πιδίκων, ποῦ ἦ-
σαν ὑγιεῖς ὥς ἐκείνη τὴν ἡμέ-
ρα. Οἱ πιδίκοι αὐτοὶ πεθαίνουν
εἴπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. Ἀ-
φαιροῦν τότε τὸν ἐγκέφαλό τους
τὸν διατηροῦν γιὰ ἓνα διάστημα
μέσα σὲ γλυκερίνη, κατόπιν τὴν
ἐξαρραίνουν, τὸν κοινοποιοῦν καὶ
διαλύουν αὐτὴ τὴ σκόνη μέσα σὲ
φυσιολογικὸ ὕδρo (ἀποστειρω-
μένο νερὸ ποὺ περιέχει μιὰ ὥ-
ρισμένη δόσι ἀπὸ αλάτι).

Κατόπιν, τὸ παρασκευάσμα αὐτὸ διλταίνεται καὶ τὸ εἶσα-
γουν μέσα στὴν καρδιά τοῦ
ἵππου, σὲ δόσι 20 κυβικά ἐκα-
τοστόμετρα τὴν ἑβδομάδα, ἐν-
τὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρες. Ἐπει-
τα ἀπὸ τὸ διάστημα αὐτό, ἀ-
φαιρῶν 6 λίτρες ἀπὸ τὸ αἷμα
τοῦ ἵππου, πρὺν δίνει 2 πεπτο-
λίτρες ἐνὸς ὁροῦ γιὰ τὴν κα-
ταπολέμησι τῆς πολιομυελί-
δος.

Με τὸν ὁρὸ αὐτό, ὁ ἀσθενὴς
ἔχει ἐννέα πιθανότητες ἐπὶ δέκα
να σωθῇ ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ
ἕξ πιθανότητες ἐπὶ δέκα να
ραυθῇ τελείως.

Καθηγητής ΛΟΥΙΣ ΠΕΛΛΕΤΙΕ

Τὰ χρώματα καὶ τὰ
ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν

Ποιά είναι τα χρώματα που η φύση χρησιμοποιεί συνήθεστερα για το στολισμό των ανθέων;

Ένας Αμερικανός βοτανολόγος υπέθεσε ότι σε 100 άνθη υπάρχουν:

284 λευκά, 223 κίτρινα, 22
κόκκινα, 144 μπλέ, 72 ίσχυρα
36 πράσινα, 12 πορτοκαλό
χρσα, 2 μαύρα και 4 άπρω
διερίστου σκούρου χρώματος
Ὡς πρὸς τὸ ἄρωμα μόνον
τὸ 1) 10 ἀπὸ τὰ ἄνθη εἶνε εὖ
ωδον.

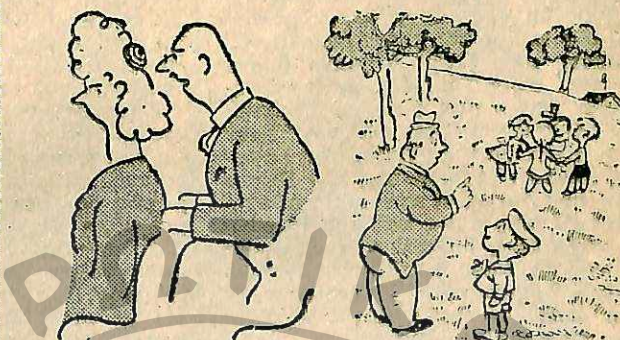
Από τα λευκά άνθη είναι
ευώδη τα 15 %, από τα κόκκινα
τα 9 %, από τα πράσινα τα 8 %
από τα κίτρινα και τα ιώχρα
τα 7 %, από τα μπλε τα 5 %
και από τα μαύρα κανένα.

Δοχεῖα με δάκρυα

Σε ώριμμένες περιοχές του Ιράν, οι συγγενείς και οι φίλοι που παρακολουθούν την κήδεα ενός νεκρού κρατούν στα χέρια τους μικρές κουπές και... μαζεύουν μέσα σ' αυτές όλα τα δάκρυα που χύνονται ως τη στιγμή του ενταφιασμού. Κατόπιν συγκεντρώνουν το περιεχόμενο από όλες αυτές τις κουπές μέσα σε ένα μεγάλο δοχείο το οποίο προσφέρουν στην οικογένεια του νεκρού. Το δοχείο αυτό διατίθεται επί πολλές γενιές και μεταβιβάζεται από πατέρα σ' υιό μαζί με τα διάφορα άλλα οικογενειακά κειμήλια. Πολλοί έφηβοι Πέρσες διατηρούν δοχεία με δάκρυα από δύο κορυφές σ' έναν.

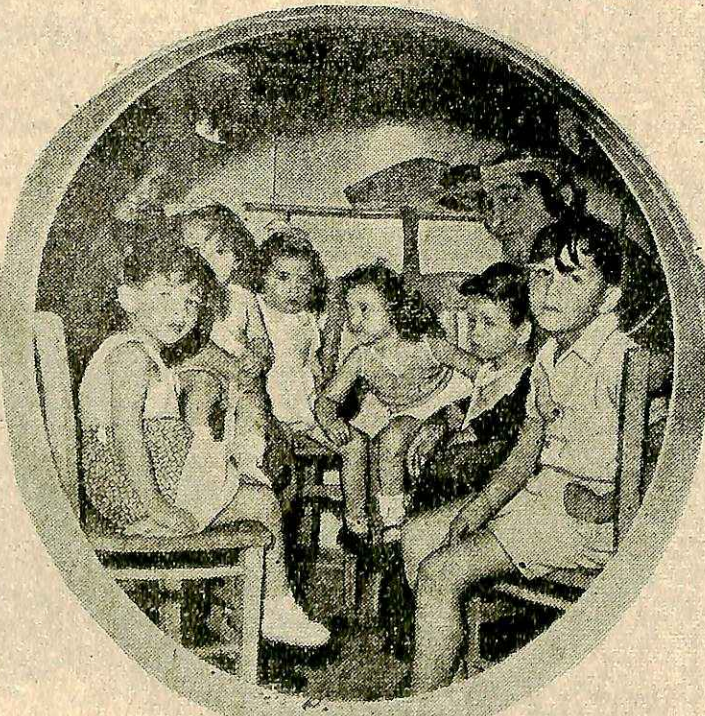
— Μὲ συγχωρεῖτε! Ἔκανα λάθος στὸν ἀριθμὸ 1..

Ο ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ
ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΑΙΔΙΑ
— Μπορείτε να βγά- — Γιατί δεν πᾶς κι' ἐ-
λετε τὸ καπέλλο σας; σὺ νὰ παίξεις τὸ «γυρο-
γυρο ὅλοι»;
— Ἐγώ, κύριε, εἶμαι ὁ
σκηνοθέτης!

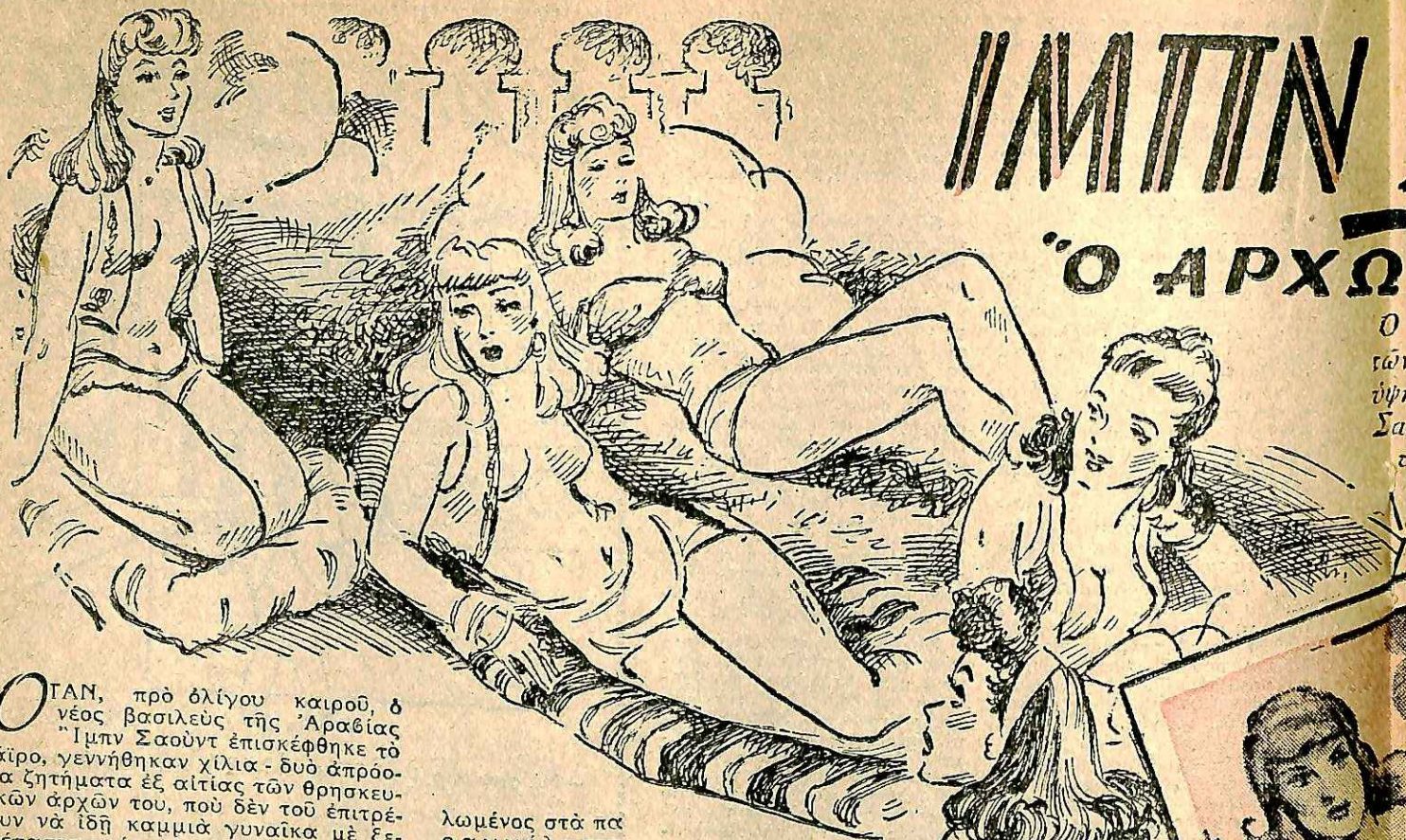

- Και ξέρετε, 'Απάνω σας θά εἶνε πὶ ὁμορφά

Τὸ «σκάωανδρο» στὸ ὁποῖο κλείνουν τὰ μικρὰ παιδιὰ γιὰ νὰ
τὰ θεραπεύσουν ἀπ' τὸν κοκῦτη.

ΙΜΠΝ ΣΑΟΥΝΤ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ.

Ο φανατικός Βαχαρίτης και οι γυναίκες. — Τα μέτρα των αρχών του Καΐρου. — Για να μη σκανδαλισθή ο ύψηλος επισκέπτης. — Έν τούτοις κάθε άλλο είναι ο Ίμπν Σαούντ παρά μισογύνης. — Εχόρευσε 200 φορές το χορό του Ησαΐα!... — Ο άγριος φανατισμός του

ΟΤΑΝ, πρό ολίγου καιρού, ο νέος βασιλεύς της Αραβίας Ίμπν Σαούντ επισκέφθηκε το Κάιρο, γεννήθηκαν χίλια - δυο άπρόοπτα ζητήματα εξ αιτίας των θρησκευτικών αρχών του, που δεν του επιτρέπουν να ιδεί καμμιά γυναίκα με ξεσκεπαστο πρόσωπο — εκτός βέβαια απ' τις δικές του. Στην Αίγυπτο όμως, όπως και στην Τουρκία, έχει άτονήσει στην εποχή μας η μουσουλμανική συνήθεια του φερετζέ. Αλλά ο Ίμπν Σαούντ είναι πιστός όπαδός της φανατικής ισλαμικής αίρέσεως των Βαχαρίτων, που διατηρεί πάντα τις αυστηρές αρχές της, όπως και πρό 13 αιώνων, την εποχή δηλαδή της δημιουργίας του μεγάλου αραβικού κράτους. Προτιμά λοιπόν να ιδεί λόγυμνο το σώμα μιάς γυναίκας, παρά ν' αντίκρυσσε το πρόσωπό της...

Οι αρχές του Καΐρου έλαβαν όλα τα δυνατά μέτρα, για να μη σκανδαλισθή ο ύψηλος επισκέπτης. Ένας κινηματογράφος, που βρισκόταν σ' ένα απ' τους δρόμους που περνούσε συχνά ο Ίμπν Σαούντ, υποχρεώθηκε να αφαιρέσει απ' την πρόσοψί του τη διαφημιστική εικόνα μιάς χορεύτριας. Επίσης όταν δόθηκε προς τιμήν του Σαούντ μιά θεατρική παράσταση στα ανάκτορα Αμπντίν, έκδοθηκαν απ' το έργο δύο γυναικείοι ρόλοι. Ωστόσο, πάνω απ' το προσκήνιο του θεάτρου, υπήρχαν δύο γυναικεία αγάλματα με ξεσκεπαστο πρόσωπο και σώμα, που ανάγκασαν τον Σαούντ να κρατά διαρκώς χαμηλωμένα τα μάτια του!...

Εξ άλλου, έγκυατελειφθη ή ιδέα να παρακολουθήση ο επισκέπτης την πρεμιέρα του αγγλικού φιλμ «Ερρίκος Ε'», γιατί ήταν αδύνατον να μην υπάρχη καμμιά γυναίκα, τόσο στην αίθουσα όσο και στην όθνη...

Το μόνο πρόβλημα που δεν μπόρεσε να λυθή, ήταν των χιλιάδων γυναικών που κυκλοφορούσαν στους δρόμους του Καΐρου με ξεσκεπαστο πρόσωπο και που κύτταζαν το Σαούντ με ιδιαίτερη έπιμονή, περιέργεια και θαυμασμό!... Πρέπει να αναγνωρίσουμε ωστόσο ότι εκείνος δεν τους έδινε καμμιά προσοχή, σάν να μην υπήρχαν καθόλου. Μένει πάντα προση-

λωμένος στα παρὰ γὰ γέλαματά της θρησκείας του, έφ' όσον μάλιστα πιστεύει ότι γεννήθηκε για ν' άναστηλώσει την παλιά δόξα των Αράβων.

Σημειώτεον ότι δεν είναι μισογύνης από ιδιοσυγκρασία. Παντρεύτηκε ως τώρα νομίμως με 200 περίπου γυναίκες! Έπειδή δέ το Κοράνιο όρίζει ρητώς ότι κάθε Μουσουλμάνος μπορεί νάχη ως 4 συζύγους το πολύ, ο Σαούντ χωρίζει κάθε φορά απ' τις προηγούμενες, και παντρεύεται καινούργιες! Έτσι ήταν απόλυτος εν τάξει με τη θρησκεία του. Δεν τον δυσκόλεψαν άλλωστε καθόλου αυτά τα διαζύγια. Κατά το μουσουλμανικό έθος, ή μόνη διαδικασία τους ήταν νά πή τρεις φορές στη γυναίκα του τις λέξεις: «Σέ διώχνω»!

Οι Βαχαρίται είναι πολύ αυστηροί στα ζητήματα της ήθικης. Ένώ σέ άλλες αραβικές φυλές επιτρέπεται νά ιδούν ξεσκεπαστο το πρόσωπο μιάς γυναίκας οι στενώτεροι άρσενικοί συγγενείς — πατέρας, αδελφός, θείος, άνεψιός, πεθερός, κουινιάδος — στους Βαχαρίτες δεν υπάρχει τέτοια ελαστικότητα. Ο Ίμπν Σαούντ είπε κάποτε:

— «Αν έβλεπα μιά σύζυγό μου νά μιλά ή ν' έναν άντρα, έστω και με τον αδελφό μου, με το πρόσωπό της γυμνό, θα τους σκότωνα και τους δύο!»

Η μόνη ξένη γυναίκα, που έγινε δεκτή απ' το Σαούντ χωρίς νά φορή φερετζέ, ήταν μιά Αμερικανίδα βουλευτίνα, ή κ. Φράνσις Μπόλτον, που τον επισκέφθηκε πέρυσι στα ανάκτορά του. Ακόμη δέ κι ή μοναδική αυτή έξαιρέσις προκάλεσε αληθινή εξέγερσι των αλικών του...

Σημειώτεον ότι ή θρησκεία των Βαχαρίτων τους επιβάλλει κι άλλους ακόμη περιορισμούς. Τους απαγορεύει π. χ. νά πίνουν αλκοόλ ή νά καπνίζουν. Ός κι ή λέξις «καπνός» θεωρείται έπαισχυντή! Η μουσική, ο χο-

ός, ή καλλιτεχνία, χαρακτηρίζονται επίσης ως άμαρτωλές διασκεδάσεις, που τιμωρούνται το λιγώτερο με έκατό μαστιγώσεις. Απαγορεύεται ακόμη και το ξύρισμα, τα μεταξωτά φορέματα, τα κοσμήματα και κάθε άλλο στόλισμα — εκτός απ' τα πολυτελή όπλα.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, δηλαδή χωρίς κάπνισμα, πιστό, μουσική και χορό, είναι άκατανόητο πώς έπέρασαν τις ώρες τους οι προσκεκλημένοι στις δεξιώσεις που δόθηκαν στο Κάιρο προς τιμήν του «Κρόμβελ της έρήμου» — όπως έχει έπονομασθή ο Ίμπν Σαούντ, για την αυστηρή πουριτανική ζωή του.

Τ. ΡΟΜΠΕΡΤΣ

Αεροπλάνα - γίγαντες

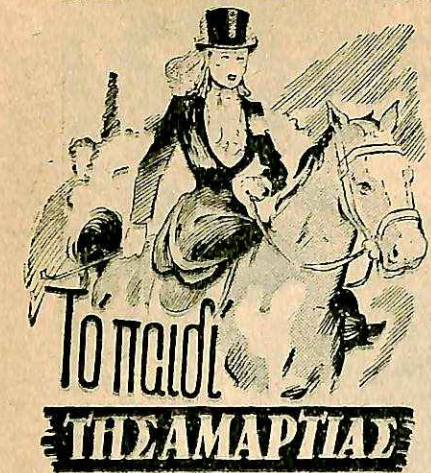
Το «Ιπτάμενον πλοίο» του Ρωθύρου του Κατακτητού, του περιφήμου ήρωος του μυθιστοριογράφου Ίουλίου Βέρν, γίνεται πραγματικότητα. Πρόκειται για ένα κολοσσιαίο υδροπλάνο, τον «Ηρακλή», που κατασκευάζεται από πολλούς μηχανές στην Αμερική.

Δεν υπάρχουν ακόμη θετικές πληροφορίες για τις διαστάσεις του. Είναι ωστόσο γνωστό ότι ή έπιφάνεια μόνο της ούρας του είναι τριπλασία απ' την έπιφάνεια των φτερών ενός ιπταμένου φρουρίου! Θα κινήται με 8 μοτέρ, δυνάμειως 28.000 ίππων. Θάχη πλήρωμα από 50 πρόσωπα και θα μπορή νά μετεφέρη 400 ταξειδιώτες.

Η άμερικανική κυβέρνησις είχε παραγγείλει τρία τέτοια άεροπλάνα, άλλα έπεδν θά στοίχιζαν ακριβά άκούρωσε την παραγγελία για τα δύο.

8ον Μια έντονη περιέργεια τον έκα-
με τότε να καταπνίγει την απο-
στροφή και την άποια που ένοιω-
θε γι' αυτή τη γυναίκα. Με μια
κίνησι, απομάκρυνε τον υπηρέτη του
και ώδηγησε την έπισκεπτριά σ' ένα κοι-
τώ σαλόνι.

— Η έπίσκεψί μου σ'αε φαίνεται βέβαια
παράξενη, είπε η Λυδία. Δεν είναι αλήθεια;
— Ο Ροζέ φαίνεται στενοχωρημένος.

— Ομολογώ, απάντησε, πως δεν μπορώ
να καταλάβω το λόγο που σ'αε έκανε να
ζητήσετε να με ιδείτε...

— Έμεινα τόσο έλεεινά σ'αε φέρθηκε η
μνηστή σας, είπε με αναίδεια η Λυδία.
Σκέφτηκα, λοιπόν, πως ήταν χρέος μου να
έλθω να σ'αε ιδώ...

— Ευχαριστώ, απάντησε με ψυχρότητα
ο Ροζέ.

— Καταλαβαίνω τον πόνο σας, συνέχι-
σε η μαρκησία. Έμπιστευθήκατε την καρ-
διά σας σ' ένα πλάσμα ανάξιο...

— Ο Ροζέ την σταμάτησε με μια απότομη
κίνησι.

— Υποθέτω, είπε, ότι δεν ήλθατε να μου
μιλήσετε για τις αισθηματικές μου υποθέ-
σεις.

— Μια φίλη μπορεί να μιλήει για όλα,
απάντησε η μαρκησία.

— Μια φίλη;
— Ναι. Δεν με πιστεύετε, λοιπόν;...
Σ'αε λέω πως τα ξέρω όλα... όλα... Κι'
άλλωστε, η καρδιά μου θα τα μάντευε...

— Η καρδιά σας; ρώτησε ειρωνικά ο
Ροζέ.

— Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, πως σ'αε
άγαπώ; έπλεν η μαρκησία.

Τα μάτια της γλίστρων παράξενα και η
έκφρασή της είχε κάτι το διαβολικό. Άλλα
το ύφος του Ροζέ δεν της έδωκε τη δύ-
ναμι να συνεχίσει.

— Νουίζω πως σ'αε καταλαβαίνω, κυρία
μαρκησία, έπλεν ο νέος. Καταλαβαίνω τα
φιλάνθρωπα κι' ευγενικά αισθήματα που
σ'αε έσπαρσαν κι' αυτό το διάδημα...

— Η Λυδία τον κύτταζε σατισμένη. 'Η
φωνή του Ροζέ είχε γίνει τώρα αίσθησι και
σκληρή.

— Μαρκησία ντέ Σάντα - Ρέμ, είπε, δυ-
στυχώς σ'αε ξέρω αρκετά. Θ'αε ήταν ευτύ-
χια αν σ'αε ήξεραν το ίδιο και όλοι εκεί-
νοι που σ'αε σ'αε την καταστροφή...

Τα ονόματα μερικών απ' αυτούς που έρχονται
αυτή τη στιγμή στο μυαλό... Έπλεν ο 'Υ-
ζαίν Κριστάν, ο Ρουίτερ ντέ Μαλτρούα, ο
Ζαίν Κριστάν... Όλοι αυτοί σ'αε πεί-
σαν τους ανθρώπους που ζουν με την ελπί-
δα να σ'αε ιδουν μια μέρα να πληρώσετε
τα εγκλήματά σας...

— Ένας απ' αυτούς
είμαι κι' εγώ...

Προχώρησε σ'ε μια γωνία, που ήταν βυ-
θισμένη στο μισοσκόταδο και γύρισε ένα
διακόπη.

Στο φως που πλημμύρισε το μέρος έ-
κείνο της αίσθησης, φάνηκε ξαφνικά το πορ-
τραίτο μιας νεαρής γυναίκας, με ήρεμο και
γλυκό πρόσωπο.

— Την αναγνωρίζετε; ρώτησε ο Ροζέ.
Είπε η Λευκή ντέ Μαλτρούα... ή αδελφή
μου... Είπε κι' αυτή ένα από τα πολλά
θύματά σας!

*'Ηταν κατακίτρινος και η φωνή του άν-
τήχης βαρεία κι' επιβλητική:

— Μια μέρα θα πληρώσετε για όλα τα
εγκλήματά σας, μαρκησία ντέ Σάντα - Ρέμ.
Είπε. Κανένας δεν εφεύγει.

Η Λυδία δεν περίμενε περισσότερο. Εί-
χε σπρωχθεί από το καθίσμα της και γλύ-
στρησε αδόρυθα έξω από το δωμάτιο. 'Η
τρομερή αποκαλύψε την είχε συντοίσει κυ-
ριολεκτικά.

Καταλάβαινε τώρα πως δεν θα μπορούσε
με κανένα τρόπο να συγκινήσει την καρδιά
του Ροζέ, που ήταν χαμένος πια γι' αυ-
τήν.

Άλλ', έπειτα, ήθελε ν' απολαύσει με τα
έξω της τα μάτια την έκδική της. Δεν
της ήταν άρετο να Βγάλη την Ντίνα Λούε
από τη μέση. 'Ηθελε να έχη την ξεχωριστή
εκείνη ευχαρίστησι, που νοιώθουν οι εγκλη-
ματικές ψυχές, βλέποντας την αγωνία του
θυματός των.

Ευτυχώς, οι περιστάσεις την εύνοουσαν.
Ο σύζυγος της είχαν επιτρέψει τώρα
από τη Γκόα και η παρουσία του στο Πα-
ρίσι ήταν μια εγγύησι για τη Λυδία. Για-
τί, ό,τι κι' αν συνέβαινε, κανείς δεν θα μπο-
ρούσε να την υποπτευθεί, όσο ο μαρκησίας
βρισκόταν κοντά της.

Μια άλλη καλή σύμπτωση ήταν ότι στο
'Αβενίρ' γινόταν πυροτέχνειο προετοιμα-
σίες για τη μεγάλη πρεμιέρα, όπου θα έμ-
φανιζόταν η Ντίνα Λούε.

Η Λυδία ήξερε πως στις περιστάσεις
αυτές επικρατεί μεγάλη άκαταστασία σ'
ένα θέατρο και πως δεν είναι καθόλου δύ-
σκολο σ' έναν άνθρωπο να γλυστρήσει α-
δόρυθα μέσα χωρίς να τον προσέξει κανείς.

Έπειτα από ώριμη σκέψι, η μαρκησία
ντέ Σάντα - Ρέμ κατέληξε στην απόφασι
πως η ημέρα της πρεμιέρας ήταν η καταλ-
ληλότερη για να πραγματοποιήσει το ά-
παίσιο σχέδιό της. Δίστασε όμως στην
έκλογη του ντυσίματος. Στην αρχή, σκέφθη-
κε να ντυθεί σαν γυναίκα του λαού και να
προσπαθήσει να φθάσει ως το καμαρίνι της
ήθοποιου.

Άλλα φοβήθηκε μήπως την αναγνώρι-
ζαν. Γι' αυτό προτίμησε να ντυθεί σαν άν-
δρα.

Η μαρκησία ντέ Σάντα - Ρέμ ήταν από
τις ελάχιστες γυναίκες στο Παρίσι, που εί-
χαν μια ολόκληρη γκαρνταρόμπα από άν-
δρικά κοστούμια.

Μεταμφιεσμένη σαν άνδρας η Λυδία γύ-
ριζε πολλές φορές τη νύχτα με τους φίλους
της σε κέντρα, όπου η παρουσία μιας γυ-
ναίκας θα προκαλούσε σκάνδαλο.

Γιατί, λοιπόν, δεν θα έκανε το ίδιο και
τώρα για να έπισκεφθεί τη Ντίνα Λούε στο
καμαρίνι της; 'Ετσι, τουλάχιστον, ήταν βέ-
βαιη πως δεν θα την αναγνώριζε κανείς.

Η Λυδία κατέταξε αμέσως το σχέδιό
της. 'Αν έφευγε στις πεντέμιση από το
σπίτι της, θα μπορούσε να είναι πριν από
τις έξι στο θέατρο του 'Αβενίρ.

Η Ντίνα Λούε, όπως είχε μάθει, έφθανε
συνήθως αυτή την ώρα.

Θα μπορούσε, λοιπόν, να την ιδεί, να
τακτοποιήσει τους λογαριασμούς μαζί της,
να ξαναγορίσει γρήγορα στο σπίτι της, να
φορέσει την τουαλέττα της και στις έξι να
είναι έτοιμη για να πάει μαζί με το σύ-
ζυγό της και την κόμηση 'Αλμεινία στην
παραστάσι — μια παραστάσι που η Λύ-
δια ήξερε πως δεν θα δινόταν, έπειτα από
κείνο που λογάρισε να κάνει.

Έτσι κανείς δεν θα μπορούσε να την
υποπτευθεί.

Μόλις κατέστρωσε αυτό το σχέδιο, η
Λυδία φώναξε την καμαριέρα της.

— Φλωράνς, είπε, έπιθυμώ ν' αναπαυθώ
για να είμαι έξοχόραστη για την αποψινή
παραστάσι του 'Αβενίρ. Θα φροντίσεις,
λοιπόν, να μ'ην μ' άνησυχία κανείς.

— Μάλιστα, κυρία. 'Αν όμως τύχη να
σ'αε ζητήσουν ο κύριος μαρκησίας;

— Θα το π'ες ότι κοιμάμαι. 'Ο άνδρας
μου είναι τόσο καλός, που δεν θα θέληση
να μ' ενοχλήσει.

Η Λυδία ήταν ήσυχη τώρα. Κανείς δεν
θα ερχόταν στο δωμάτιό της. Στο μεταξύ,
θα μπορούσε να φύγη από τη μυστική πόρ-
τα που έφτανε στον κήπο και να γυρίσει
στην ώρα της, χωρίς ν' αντιληφθεί κανείς
την απουσία της.

Μόλις έμεινε μόνη, άνοιξε μια μικρή ντου-
λάκι κι' έβγαλε ένα καφέ ανδρικό κου-
στούμι, ένα ριγέ πουκάμισο και μια σκούρα
γιορτάδα. Άρχιζε τότε να ντύνεται με προ-
σοχή κι' ήταν τόσο η επιτηδείσιν της που
θα την νόμιζε κανείς για άνδρα.

Σ'ε λίγο ήταν έτοιμη.

Έσφιξε κατόπιν τα μαλλιά της και πέ-
ρασε από πάνω μια ανδρική περούκα. Ένα
σκούρο καπέλο, που το έχωσε πολύ βα-

στα, έβαλε στο κεφάλι της, συμπλήρωνε το
ντύσιμό της. Η μαρκησία ντέ Σάντα - Ρέμ
δεν είχε ίσως μ' αυτή την περιβολή την
κομψότητα ενός δανδή. Άλλα κανείς δεν
θα φανταζόταν ποτέ πως ήταν γυναίκα. 'Ε-
μοιαζε περισσότερο με έναν καλοντυμένο
υπάλληλο ή έναν τεχνίτη, που οι κινήσεις
του ήταν λιγάκι αδέξιες μέσα στην καινούρ-
για φορεσιά του.

Η Λυδία έριξε μια τελευταία ματιά
στον καθρέφτη της και έμεινε ικανοποιημέ-
νη από τη μεταμφοί της.

Άνοιξε κατόπιν το συρόνι και έβγαλε
ένα μυτερό στιλέτο, που ήταν δώρο του
μαρκησιού.

Η Λυδία το έκρυψε βιαστικά στην τσέπη
της και άνοιξε σιγά τη μικρή μυστική πόρ-
τα, από την οποία τόσο έρασταί της εί-
χαν περάσει για να έλθουν να πέσουν στα
πόδια της.

Μερικά λεπτά αργότερα, βρισκόταν στον
κήπο του μεγάρου.

Εκείνη την ώρα δεν υπήρχε κανείς και
η Λυδία, γλυστρώντας κάτω από τα δένδρα,
έφθασε ως την έξοδο.

Ο ήλιος είχε δύσει τώρα και οι διαβάτες
στο δρόμο ήταν πολύ λίγοι.

Η μαρκησία ακολούθησε μερικούς με-
κρούς δρόμους και στην οδό Μιρμπά πήρε
ένα αμάξι.

Κατέβηκε απ' αυτό στην οδό Ματορέν,
έκανε και πάλι μερικά βήματα πεζή και
στην οδό Σαμπρό πήρε ένα άλλο αμάξι.
που την έφερε ως το βουλευτήριο των Κα-
πουκίων.

Η Λυδία κατέβηκε με μια σκοτεινή γω-
νία και προχώρησε με γρήγορα βήματα
προς το θέατρο 'Αβενίρ, που τα φώτα
της προσώπου του έλαμπαν κιόλας μέσα
στις πρώτες σκιές του σούρουπου.

Όπως είχε προβλέψει, η κίνησις στο θέ-
ατρο ήταν πολύ μεγάλη. Μηχανικοί, ήλεκ-
τρολόγοι, παντός είδους τεχνίται έμπανό-
νθαι από τη μικρή πορτίτσα που ώδη-
γούσε στα παρασκήνια. Έτσι, η Λυδία
κατάρθηκε να κωθή μέσα χωρίς να την
προσέξει κανείς.

Καθώς ακολούθουσε το διάδρομο που έ-
φευγε στα καμαρίνια των ήθοποιων, άκουσε
μια βαρεία ανδρική φωνή που έλεγε στο
θυρό:

— Μας κάνεις τη χάρη να μ'ας π'ες ποιο
είναι το καμαρίνι της δεσποινίδος Ντίνας
Λούε;

— Αναβήτη τη σκάλα, απάντησε εκείνος.
'Η πρώτη πόρτα δεξιά είναι το καμαρίνι της
πρωταγωνιστοίας.

— Είναι επάνω η δεσποινίς Λούε;
— Ναι, μόλις ήλθε. Συνηθίζει πάντα να
ξαναμελετά το ρόλο της μέσα στο καμαρί-
νι της πριν από την παράστασι... 'Η κα-
μαριέρα της θα έλθη στις έξι για να την
ντύσει.

Η Λυδία είχε αποτραβηχθεί σ'ε μια σκο-
τεινή γωνία και άκουσε το μικρό αυτό διά-
λογο.

Ο άνθρωπος που ρωτούσε ήταν ένας γέ-
ρος, που το πρόσωπό του φάνερωνε μεγάλη
καλοσύνη και αγαθότητα. Τον συνόδευε μια
λεπτή νέα ως δεκάξι χρόνων, που κρατούσε
στα χέρια της ένα μεγάλο κουτί, όπως
αυτά που έχουν οι μούσικες.

— Μισελίνα, είπε ο γέρος στη νέα, π'ή-
γαινε μόνη σου στη δεσποινίδα Λούε. Έγώ
θα σ'ε περιμένω εδώ.

Άλλ', ως άφησούσε για μια στιγμή τη
Λυδία που έξακολουθούσε να μένη στη σκο-
τεινή γωνία του διαδρόμου, για να παρα-
κολουθήσουμε τη Μισελίνα μέσα στο κα-
μαρίνι της ήθοποιου.

Όπως θα μάντεψε ίσως ο αναγνώστης,
η νέα αυτή δεν ήταν άλλη από τη θετή κό-
ρη του Μαλακόφ, εκείνη που άδικα αναζη-
τούσε από τόσο καιρό η πραγματική υπη-
ρέτας της, η δουκισσα ντέ Φριμούν.

Ο αστυνομικός Σαμπρελός, στον οποίον
δ νομάριος του Σηκουάνα, που ήταν από
τους άφοσιωμένους φίλους της δουκισσας,
είχαν αναθέσει τις σχετικές έρευνες, δεν εί-
χε γάσει στο άναμεταξύ των καιρό του.

Είχε συγκεντρώσει αρκετές πληροφορίες
στο 'Εσάο για τον υπάξιωματικό που εί-
χε σώσει το μικρό παιδάκι που είχε έμπι-
στευθεί άλλοτε στην οικογένεια των Κορν-
τιέ.

Δεν του έμεινε τώρα παρά να εξακριβώ-
σει το όνομα και τη διεύθυνσι αυτού του
παλιού στρατιώτου.

Το πράγμα δεν ήταν πολύ δύσκολο, για-
τί, κατά τη διάρκεια του πολέμου, μόνο
δύο συντάγματα πεζικού είχαν περάσει α-
πό το 'Εσάο.

Από τους υπάξιωματικούς που υπηρέ-
τούσαν σ' αυτά, οι περισσότεροι είχαν πε-
θάνει.

Τα ονόματα και τις διευθύνσεις εκείνων
που ζούσαν ακόμη δ Σαμπρελός τα βρήκε
πολύ εύκολα στα μητρώα του ταμείου των
'Απομάχων. Τέσσερες απ' αυτούς έμειναν
στο Παρίσι.

Ο αστυνομικός δεν άργησε ν' ανακαλύ-
ψη ότι εκείνος που ζητούσε έπρεπε να είναι
ο Μαλακόφ.

Μια μέρα, λοιπόν, πήγε και τον βρήκε
στο πάγκο του Τέμπλου, όπου ο παλιός
λοχίας υπηρέτουσε τώρα σαν φύλακας.

Ο Σαμπρελός δεν δυσκολεύθηκε ν' άνοι-
ξη συζητήσι μαζί του και μίλησαν αρκετή
ώρα για τον πόλεμο του έβδομου.

— Έγώ υπηρέτουν στο 35ο σύνταγμα,
είπε σ'ε μια στιγμή ο Μαλακόφ.

— Στο 35ο; Θα πρέπει να λάβετε μέ-
ρος λοιπόν σ' όλες τις μάχες που έγιναν
γύρω από το Παρίσι...

— Και βέβαια. Τραυματίσθηκα μάλιστα
δύο φορές.

— Είχα κι' εγώ ένα φίλο, που υπηρέ-
τούσε στο 35ο, είπε ο Σαμπρελός. 'Ηταν
έφεδρος αξιωματικός.

— Και πως τον έλεαν;
— Ωμπερ... 'Ηταν γιατρός.

Ο Μαλακόφ τινάχθηκε από τη θέσι του.
— Ωμπερ;... είπε. Μά τότε πρέπει να
ήταν ο λοχαγός των ελευθέρων σκοπευτών,
που έκανε θαύματα εκείνη την εποχή.

— Ναι, απάντησε ο Σαμπρελός. Αυτός
ήταν. Νομίζω ότι σκοτώθηκε στο 'Εσάο.

— Ναι, είπε ο Μαλακόφ. Σκοτώθηκε
στην τελευταία έπίθεσι που έκαναν οι Γερ-
μανοί.

— Πως; Είσαστε και σεις, λοιπόν, στο
'Εσάο;

— Ο λόχος μου έφθασε λίγη ώρα μετά
την πυρκαϊά που έβαλαν οι Γερμανοί, ά-
πάντησε ο γέρος όπιστράτος.

Ο Σαμπρελός του ζήτησε διάφορες άλ-
λες πληροφορίες, άλλ', απόφυγε να του κά-
μη λόγο για τη Μισελίνα, για να μ'ην προ-
καλέση τις ύποψεις του.

Πήγε, όμως, την άλλη μέρα στο πρωτο-
δικείο και, χωρίς στην ιδιότητά του, κα-
τάρθηκε να του δώσουν την πράξι της υί-
θεσίας. Σ' αυτήν η Μισελίνα αναφερόταν
ως κόρη αγνώστην γονέων γεννηθείσα στο
'Εσάο στις 16 Μαρτίου 1863.

Ο Μαλακόφ είχε δώσει την ημερομηνία
της γεννήσεως της Μισελίνας, που είχε βρή
στο δημοχείο του 'Εσάο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Σχέδια έκδικήσεως

Η μαρκησία ντέ Σάντα - Ρέμ ήταν απο-
φασισμένη πια για όλα. Δεν θα ζητούσε
τώρα τη συνδρομή κανενός. Για ποιο λόγο,
άλλωστε, αφού όλη η πραγματικά διαβολι-
κή σκηνοθεσία του Μπλεριό δεν είχε φέρει
κανένα αποτέλεσμα;

Καί, έπειτα, ήθελε ν' απολαύσει με τα
έξω της τα μάτια την έκδική της. Δεν
της ήταν άρετο να Βγάλη την Ντίνα Λούε
από τη μέση. 'Ηθελε να έχη την ξεχωριστή
εκείνη ευχαρίστησι, που νοιώθουν οι εγκλη-
ματικές ψυχές, βλέποντας την αγωνία του
θυματός των.

Ευτυχώς, οι περιστάσεις την εύνοουσαν.
Ο σύζυγος της είχαν επιτρέψει τώρα
από τη Γκόα και η παρουσία του στο Πα-
ρίσι ήταν μια εγγύησι για τη Λυδία. Για-
τί, ό,τι κι' αν συνέβαινε, κανείς δεν θα μπο-
ρούσε να την υποπτευθεί, όσο ο μαρκησίας
βρισκόταν κοντά της.

Μια άλλη καλή σύμπτωση ήταν ότι στο
'Αβενίρ' γινόταν πυροτέχνειο προετοιμα-
σίες για τη μεγάλη πρεμιέρα, όπου θα έμ-
φανιζόταν η Ντίνα Λούε.

Η Λυδία ήξερε πως στις περιστάσεις
αυτές επικρατεί μεγάλη άκαταστασία σ'
ένα θέατρο και πως δεν είναι καθόλου δύ-
σκολο σ' έναν άνθρωπο να γλυστρήσει α-
δόρυθα μέσα χωρίς να τον προσέξει κανείς.

Έπειτα από ώριμη σκέψι, η μαρκησία
ντέ Σάντα - Ρέμ κατέληξε στην απόφασι
πως η ημέρα της πρεμιέρας ήταν η καταλ-
ληλότερη για να πραγματοποιήσει το ά-
παίσιο σχέδιό της. Δίστασε όμως στην
έκλογη του ντυσίματος. Στην αρχή, σκέφθη-
κε να ντυθεί σαν γυναίκα του λαού και να
προσπαθήσει να φθάσει ως το καμαρίνι της
ήθοποιου.

Άλλα φοβήθηκε μήπως την αναγνώρι-
ζαν. Γι' αυτό προτίμησε να ντυθεί σαν άν-
δρα.

Η μαρκησία ντέ Σάντα - Ρέμ ήταν από
τις ελάχιστες γυναίκες στο Παρίσι, που εί-
χαν μια ολόκληρη γκαρνταρόμπα από άν-
δρικά κοστούμια.

Μεταμφιεσμένη σαν άνδρας η Λυδία γύ-
ριζε πολλές φορές τη νύχτα με τους φίλους
της σε κέντρα, όπου η παρουσία μιας γυ-
ναίκας θα προκαλούσε σκάνδαλο.

Γιατί, λοιπόν, δεν θα έκανε το ίδιο και
τώρα για να έπισκεφθεί τη Ντίνα Λούε στο
καμαρίνι της; 'Ετσι, τουλάχιστον, ήταν βέ-
βαιη πως δεν θα την αναγνώριζε κανείς.

Η Λυδία κατέταξε αμέσως το σχέδιό
της. 'Αν έφευγε στις πεντέμιση από το
σπίτι της, θα μπορούσε να είναι πριν από
τις έξι στο θέατρο του 'Αβενίρ.

Η Ντίνα Λούε, όπως είχε μάθει, έφθανε
συνήθως αυτή την ώρα.

Θα μπορούσε, λοιπόν, να την ιδεί, να
τακτοποιήσει τους λογαριασμούς μαζί της,
να ξαναγορίσει γρήγορα στο σπίτι της, να
φορέσει την τουαλέττα της και στις έξι να
είναι έτοιμη για να πάει μαζί με το σύ-
ζυγό της και την κόμηση 'Αλμεινία στην
παραστάσι — μια παραστάσι που η Λύ-
δια ήξερε πως δεν θα δινόταν, έπειτα από
κείνο που λογάρισε να κάνει.

Έτσι κανείς δεν θα μπορούσε να την
υποπτευθεί.

Μόλις κατέστρωσε αυτό το σχέδιο, η
Λυδία φώναξε την καμαριέρα της.

— Φλωράνς, είπε, έπιθυμώ ν' αναπαυθώ
για να είμαι έξοχόραστη για την αποψινή
παραστάσι του 'Αβενίρ. Θα φροντίσεις,
λοιπόν, να μ'ην μ' άνησυχία κανείς.

— Μάλιστα, κυρία. 'Αν όμως τύχη να
σ'αε ζητήσουν ο κύριος μαρκησίας;

— Θα το π'ες ότι κοιμάμαι. 'Ο άνδρας
μου είναι τόσο καλός, που δεν θα θέληση
να μ' ενοχλήσει.

Η Λυδία ήταν ήσυχη τώρα. Κανείς δεν
θα ερχόταν στο δωμάτιό της. Στο μεταξύ,
θα μπορούσε να φύγη από τη μυστική πόρ-
τα που έφτανε στον κήπο και να γυρίσει
στην ώρα της, χωρίς ν' αντιληφθεί κανείς
την απουσία της.

Μόλις έμεινε μόνη, άνοιξε μια μικρή ντου-
λάκι κι' έβγαλε ένα καφέ ανδρικό κου-
στούμι, ένα ριγέ πουκάμισο και μια σκούρα
γιορτάδα. Άρχιζε τότε να ντύνεται με προ-
σοχή κι' ήταν τόσο η επιτηδείσιν της που
θα την νόμιζε κανείς για άνδρα.

Σ'ε λίγο ήταν έτοιμη.

Έσφιξε κατόπιν τα μαλλιά της και πέ-
ρασε από πάνω μια ανδρική περούκα. Ένα
σκούρο καπέλο, που το έχωσε πολύ βα-

στα, έβαλε στο κεφάλι της, συμπλήρωνε το
ντύσιμό της. Η μαρκησία ντέ Σάντα - Ρέμ
δεν είχε ίσως μ' αυτή την περιβολή την
κομψότητα ενός δανδή. Άλλα κανείς δεν
θα φανταζόταν ποτέ πως ήταν γυναίκα. 'Ε-
μοιαζε περισσότερο με έναν καλοντυμένο
υπάλληλο ή έναν τεχνίτη, που οι κινήσεις
του ήταν λιγάκι αδέξιες μέσα στην καινούρ-
για φορεσιά του.

Η Λυδία έριξε μια τελευταία ματιά
στον καθρέφτη της και έμεινε ικανοποιημέ-
νη από τη μεταμφοί της.

Άνοιξε κατόπιν το συρόνι και έβγαλε
ένα μυτερό στιλέτο, που ήταν δώρο του
μαρκησιού.

Η Λυδία το έκρυψε βιαστικά στην τσέπη
της και άνοιξε σιγά τη μικρή μυστική πόρ-
τα, από την οποία τόσο έρασταί της εί-
χαν περάσει για να έλθουν να πέσουν στα
πόδια της.

Μερικά λεπτά αργότερα, βρισκόταν στον
κήπο του μεγάρου.

Εκείνη την ώρα δεν υπήρχε κανείς και
η Λυδία, γλυστρώντας κάτω από τα δένδρα,
έφθασε ως την έξοδο.

Ο ήλιος είχε δύσει τώρα και οι διαβάτες
στο δρόμο ήταν πολύ λίγοι.

Η μαρκησία ακολούθησε μερικούς με-
κρούς δρόμους και στην οδό Μιρμπά πήρε
ένα αμάξι.

Κατέβηκε απ' αυτό στην οδό Ματορέν,
έκανε και πάλι μερικά βήματα πεζή και
στην οδό Σαμπρό πήρε ένα άλλο αμάξι.
που την έφερε ως το βουλευτήριο των Κα-
πουκίων.

Η Λυδία κατέβηκε με μια σκοτεινή γω-
νία και προχώρησε με γρήγορα βήματα
προς το θέατρο 'Αβενίρ, που τα φώτα
της προσώπου του έλαμπαν κιόλας μέσα
στις πρώτες σκιές του σούρουπου.

Όπως είχε προβλέψει, η κίνησις στο θέ-
ατρο ήταν πολύ μεγάλη. Μηχανικοί, ήλεκ-
τρολόγοι, παντός είδους τεχνίται έμπανό-
νθαι από τη μικρή πορτίτσα που ώδη-
γούσε στα παρασκήνια. Έτσι, η Λυδία
κατάρθηκε να κωθή μέσα χωρίς να την
προσέξει κανείς.

Καθώς ακολούθουσε το διάδρομο που έ-
φευγε στα καμαρίνια των ήθοποιων, άκουσε
μια βαρεία ανδρική φωνή που έλεγε στο
θυρό:

— Μας κάνεις τη χάρη να μ'ας π'ες ποιο
είναι το καμαρίνι της δεσποινίδος Ντίνας
Λούε;

— Αναβήτη τη σκάλα, απάντησε εκείνος.
'Η πρώτη πόρτα

τάλλαγμα των τζαμιών και του τσιμέντου, αφού το χρήμα έχει χάσει την αξία του; Δεν μπορούν οι Βερολίνοι να ντυθούν, ούτε καν να μαντάρουν τις κάλτσες τους, γιατί τα νήματα και τα υφάσματα προέρχονται από τη Σαξωνία και τη νότιο Γερμανία, συνεπώς γεννιούνται και γι' αυτά το πρόβλημα της πληρωμής. Υπάρχουν ωστόσο κροτούμια επί παραγγελία στη μάζα αγορά, μόνο που κοστίζουν 60 χάρτινες λίρες — ενώ προπολεμικά σκόιζαν 5 λίρες. Μπορεί κανείς έξ' αλλού να επισκευάσει τα παπούτσια του σε μία βδομάδα, αν έχη να πληρώσει 5 λίρες γι' αυτό. Έλαχιστοι όμως είναι οι θείον να διαθέσουν τόσα χρήματα. Οι μόνον που κατορθώνουν είναι, φυσικά, οι μαυραγορίτες. Όλοι οι άλλοι ανταλλάσσουν όλα τα υπάρχοντά τους με τρόφιμα, για να ζήσουν. Ώς τότε όμως θα έχουν να δώσουν κάτι;...

Όστόσο τα υπαίθρια ρεστοράν και καφεεία είναι πλημμυρισμένα από πελάτες, που πίνουν μία ροζ συνθετική λεμονάδα ή μία νερωμένη υπύρα και καπνίζουν ένα από τα πολυτιμα τσιγάρα τους — 12 το μήνα, με το δελτίο — ή απ' τα πανακριβά αμερικανικά τσιγάρα. Οι Βερολίνοι δεν μπορούν να βγούν απ' την πόλη δίχως ειδική άδεια απ' τους Ρώσους — ή οποία χορηγείται σπάνια. Έξ' αλλού, πολλά απ' τα ωραιότερα τοπία των περιχώρων προσορίζονται αποκλειστικά για την τέση των στρατευμάτων κατοχής. Όσο για το περίφημο «Τιερκάρτεν», τον «πνεύμονα του Βερολίνου», δεν υπάρχει πιά. Πέρσι, ήταν ακόμη γεμάτο από δέντρα, τώρα όμως έχει μεταβληθ' σε ένα απέραντο λαχανόκηπο, με λάχανα και πατάτες!

Ετσι λοιπόν, η μοναδική διασκέδασις των Βερολινέζων είναι ο ζωολογικός κήπος τους. Έχει ωστόσο κι αυτός κακά χάλια. Τα ζώα έχουν αποδοκιμασθ'. Ο μόνος έλεφας που έχει απομείνει, δεν έχει συνέλθει ποτέ απ' τον νευρικό κλονισμό που πάθε, όταν μία νύχτα βομβαρδίσθηκε το «στίβι» του. Μένει τώρα έξω απ' αυτό και ρίχνει διαρκώς άμμο πάνω στην πλατφόρμα, με μία εκνευριστική μονοτονία. Αξιολύπτο επίσης είναι το λιοντάρι, καθώς πηγαίνει ορμητικά πενσιμένο μέσα στο μουκατε-στραμένο κλουβί του. Τα περισσότερα απ' τα γειτονικά κλουβιά είναι άδεια, δίχως σκεπή, με τα κάγκελλα σπασμένα.

Αυτό το απογοητευτικό θέαμα παρουσιάζει σήμερα ο ωραιότερος άλλοτε ζωολογικός κήπος. Έχει ωστόσο μία άττρασιόν: Μία υπαίθρια πίστα χορού και μία ορχήστρα που παίζει αισθησιακά κομμάτια. Τα ζευγάρια όμως που χορεύουν, αποτελούνται ως επί το πλείστον από γυναίκες. Είναι κι' αυτό μία έκδηλσις του μεγαλυτέρου προβλήματος του Βερολίνου: της ελλείψεως ανδρών. Σε κάθε άντρα αναλογούν 3 γυναίκες. Κι' η αναλογία είναι ακόμη μεγαλύτερη στις ηλικίες των 18 έως 30 ετών. Τα κορίτσια αναζητούν με απόγνωση νέους για να γνωρισθούν μαζί τους, με σκοπό «ό,τι έπακολουθήσει».

Πρό ενός έτους, οι περισσότερες άγγελιες στις έφημερίδες κι' οι τοιχοκολλησις στους σιδηροδρομικούς σταθμούς αφορούσαν την αναζήτησι χαμένων συγγενών. Κατόπιν αντικαταστάθηκαν με άλλες, που πρότειναν ανταλλαγή διαφόρων ειδών. Έξεδόθησαν μάλιστα και ειδικές έφημερίδες γι' αυτό το ανταλλακτικό εμπόριο.

Σήμερα, οι πιο πολλές άγγελιες αφορούν το πρόβλημα του γάμου. Νέες γυναίκες, κάθε είδους, ηλικίας, κοινωνικής τάξεως, ζητούν σύζυγο. Σπάνια όμως τον βρίσκουν...

Τελευταίως, ο δήμαρχος ενός προσσέτιου του Βερολίνου είχε την ευκαιρία να διοργανώσει ένα είδος επίσημου γαλαίου συνοικισμών με την ύπαρξι ενός «ώραριού δόρου» σ' όποιους θα παντρευόντουσαν. Έδινε μάλιστα και χορούς γι' αυτούς κι' αυτές που ζητούσαν σύζυγο.

Αλλοίμονο! Η πίστα του χορού γέμιζε μόνο από γυναίκες, που συνεπληρώναν πρώτα ένα έντυπο για την κατάστασι τους και για τις απαιτήσεις τους... Οι μόνον άντρες, που εξέδωσαν την πρόθεσι να παντρευτούν, ήταν 12 νέοι, μικρότεροι από 20 ετών, παιδιά ακόμη, που — όπως απέδειξαν τα πράγματα — δεν είχαν σοβαρά στο νου τους το γάμο. Κι' έτσι δεν έπρε κανείς το «ώραριό δόρου» του δημάρχου.

Σ. ΣΙΜΜΟΝΣ

Ένας μαρτυρικός έρωτας

Ένας απ' τους περιφημότερους θεολόγους του 12 ου αιώνου ήταν ο Πέτρος Αβελάρδος. Είχε γεννηθ' στη Βρεττανία, από αρχοντική οικογένεια. Είχε δείξει από μικρούς ιδιαιτερή κλίσι στα γραμμάτια. Αφού σπούδασε φιλοσοφία, άρχισε να γυρίζει τις έπαρχιες της Γαλλίας, όπου λειτουργούσαν ανώτερες σχολές, και να συζητή σε καθεμία απ' αυτές. Έπειτα κατάφερε με χίλιες δυσκολίες να του επιτραπή να ιδρύση μία δική του σχολή στο Μελούν, όπου δίδασκε ένα δικό του φιλοσοφικό σύστημα. Κι' όμως δεν ήταν, παρά 23 ετών μόνο!

Επί 10 χρόνια, νικούσε σε κάθε φιλοσοφική μάχη. Από το Μελούν, μετέφερε τη σχολή του στο Κορμπέιγ, κι' έπειτα στο Παρίσι. Έκει κατατρόπωσε σε δημόσιες συζητήσεις τον φιλόσοφο Σαμπώ, του τήρε την έδρα του και επεκράτησε έτσι στην πρωτεύουσα. Έγινε γρήγορα δημοφιλέστατος. Οι μαθητά του ήταν ένθουσιασμένοι μαζί του. Κι' έτρεχαν από όλες τις χώρες της Δύσεως, κατά χιλιάδες, διψασμένοι για τη διδασκαλία του.

Τα λόγια του, η φωνή του, το φωτεινό του πρόσωπο, του έδιναν μία άπιστευτη μαγνητική δύναμι.

Στά 36 χρόνια του, όταν είχε φτάσει

πεία στο Zenith της δόξας, μίλησε επί τάλους ή καρδιά του. Θέλησε να ζήσει, να χαρή τον έρωτα... Τότε ακριβώς γνώρισε την Έλοΐζα.

Η κοπέλλα αυτή ήταν άνηψα του κληρικού Φουλμπερ. Είχε άσυγκριτη όμορφιά, και συγχρόνως πολύτιμα ψυχικά και πνευματικά χαρίσματα, δύναμι χαρακτήρος, ζωηρή φαντασία και συγγραφικό ταλέντο. Το πάθος της για τις ανώτερες σπουδές την έκανε να θαυμάζει τον ένδοξο Αβελάρδο. Έτσι, ο νέος φιλόσοφος μπόρεσε εύκολα να κατακτήσει την καρδιά της.

Πρότεινε τότε στο Φουλμπερ να τον πάρη οίκτορφο στο σπίτι του, με την πρόφασι ότι ένοιωσε την ανάγκη ενός οικογενειακού περιβάλλοντος. Ο κληρικός δέχθηκε πρόθυμα. Έτσι ο Αβελάρδος κι' η Έλοΐζα άναττήθηκαν τρελλά, ως που το έμαθε ο Φουλμπερ κι' έδιωξε με άγανάκτησι απ' το σπίτι του τον καταντροπισμένο Αβελάρδο.

Λίγο καιρό μετά το σκληρό αυτό χωρισμό, η Έλοΐζα κατάλαβε ότι έπρόκειτο να γίνη μητέρα. Είδοποίησε άμέσως τον Αβελάρδο, με χαρά και υπερφάνεια. Έκείνος την άπήγαγε μία νύχτα και την πήγε στη Βρετανία, στο σπίτι της αδελφής του Διονυσίας. Έκει, η Έλοΐζα έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι.

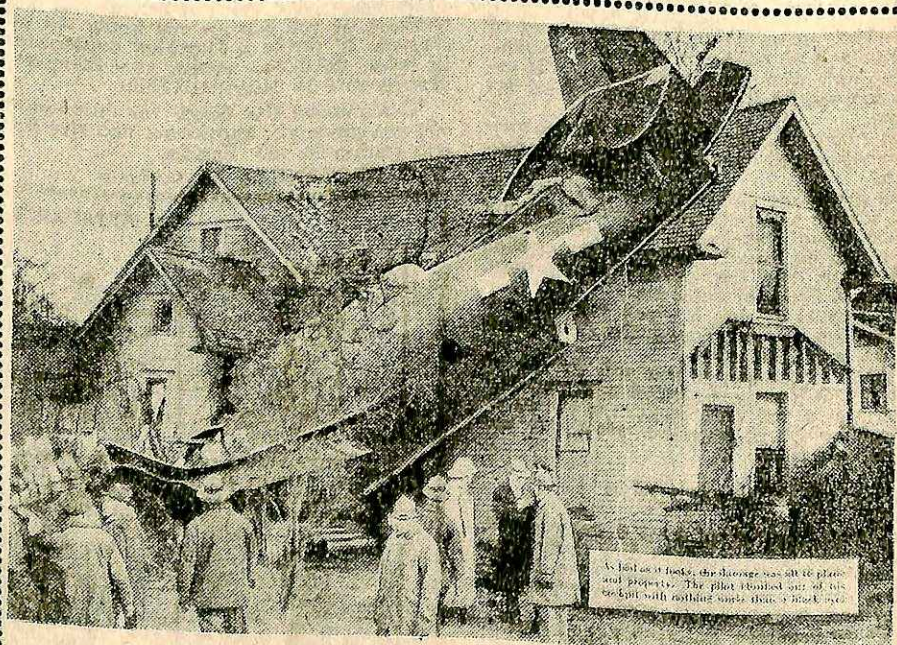
Ξέροντας ότι ο Φουλμπερ θα ζητούσε να εκδικηθ' η Έλοΐζα άρχισε να φυλάγεται διαρκώς, μέρα και νύχτα. Επί τέλους, καθώς δεν μπορούσε να κρατήσει επί άπειρον αυτή ή κατάσταση, ο νέος κατέφυγε στη μοναδική λύσι: το γάμο.

Αυτό θα ήταν βέβαια μία άληθινή κατατροφή για το στάδιό του, ένα άνυπέρβλητο εμπόδιο στο δρόμο του προς τα ανώτερα εκκλησιαστικά αξιώματα. Δεν μπορούσε όμως να γίνη διαφορετικά...

Πήγε να βοηθ' τον Φουλμπερ, ζήτησε τη συγγνώμη του και του πρότεινε να παντρευθ' την Έλοΐζα, με τη μόνη συμφωνία ότι θα κρατούσαν το γάμο μυστικό, για να προφυλαχθ' η όψη του από ένα τέτοιο σκάνδαλο. Έκείνος δέχθηκε και άφησε ότι συμφιλιώθηκε ελίκρινως με τον νέο.

Ο Αβελάρδος πήγε να πάρη την Έλοΐζα. Τρομαγμένη απ' την απόφασί του, έκείνη προσπάθησε με κάθε τρόπο να τον άποτρέψει από μία τέτοια θυσία. Τον βεβαίωσε ότι ήταν άνώφελη, γιατί ο έκδικητικός θεός της δεν θα συγχωρούσε ποτέ.

— Θα είμαι πιο εύτυχισμένη ως έρωμένη σου, παρά ως γυναίκα σου! του έπτε. Προ-

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Κοντά στον Άγιο Θραγκικό έπεσε εσχάτως επάνω σ' ένα έξοχικό ξύλινο σπίτι ή αεροπλάνο από εαφνική βλάβη του κινητήρος χωρίς να σημειωθ' Μόνο ο πιλότος χτύπησε έλαφρά στο πρόσωπο και το ένα μάτι του «μαύρισε» ως ένα εκληπτικό «ρεκόρ διασώσεως» τόσο του πληρώματος του αεροπλάνου, όσο και των ενοίκων του έξοχικού οπιτίου.

τιμώ να σε κρατώ κοντά μου μόνο με τον έρωτά μου, παρά με τις υποχρεωτικές άλυσσιδες του γάμου...

Αλλά ο Αβελάρδος θύμωσε για την άρνησή της. Κι' αυτή, για να τον ευχαριστήσει, υποχώρησε επί τέλους και τον άκολούθησε στο Παρίσι, άφένοντας το παιδί της στη Διονυσία. Αφού έγινε κρυφά ο γάμος τους, χωρίστηκαν, και δεν ξανασημαντήθηκαν παρά σπάνια και με προφυλάξεις.

Εν τώ μεταξύ ο Φουλμπερ, που δεν θεωρούσε άρετή επανόρθωσι της τιμής του τον κρυφό εκείνο γάμο, άρχισε να κοινολογή το μυστικό. Η Έλοΐζα διέφυγε κατηγορηματικά τη διάδοσι, άψηφώντας το θυμό και τις κακομεταχειρίσεις του θείου της. Για να την γλυτώσει απ' τον Φουλμπερ, ο Αβελάρδος την πήγε επί τέλους στο μοναστήρι του Άρκεντέιγ.

Ο Φουλμπερ κι' οι συγγενείς του πίστεψαν τότε ότι σκόπευε να την πείση να γίνη καλόγρια, για ν' άκυρωθ' έτσι ο γάμος τους. Κι' όρκίσθηκαν να τον τιμωρήσουν άγρια, σκληρά... Μία νύχτα, μπήκαν στο σπίτι του, την ώρα που κοιμόταν, τον άρπαξαν και τον εύνοιχσαν!

Όταν έμαθε το δυστύχημα του Αβελάρδου, όλη ή πόλις έτρεξε να τον παρηγορήσει. Η έκφρασις του πόνου, της εκπλήξεως και του όίκτου του έφεραν μία άνυπόφορη αμηχανία. Ένοιωσε τον έαυτό του γελοίο, ντροπισμένο από την πασιγνωστή πιά περιπέτειά του. Του φαινόταν ότι όλοι τον δακτυλοδεικτούσαν, ότι όλος ή γλώσσες σχολιάζαν το πάθημά του...

Μη έχοντας πιά καμιά έλπίδα ν' άνεβ' τα σκαλοπάτια της εκκλησιαστικής ιεραρχίας, ζήτησε άσυλο στο μοναστήρι, περισσότερο από ντροπή παρά από εύλαβεια. Συγχρόνως επέβαλε και στην Έλοΐζα να γίνη καλόγρια, γιατί δεν μπορούσε ν' άνεβ' στην ιδέα ότι θα έμενε ελεύθερη χωρίς να του άνηκη πιά. Κι' έκείνη, υπακούοντας στη θέλησί του, έθαψε για πάντα τα νεύατά της στο μοναστήρι.

Οι κακόβουγοι, που είχαν συντρίψει έτσι σκληρά τη ζωή των δυο έρωτευμένων, πλήρωσαν άκριβά το έγκλημά τους. Ο Φουλμπερ καταδικάστηκε σε βαρύ πρόστιμο. Έπειτα οι κατάρες και ή εξέγερσις του κόσμου εξακολούθησαν να τον κυνηγούν, ως ότου άρρώστησε και πέθανε.

Κάποιοι Μαντάτσιο, άρχηγός των μπράδων, που είχαν βοηθήσει τον Φουλμπερ, είχε κάμει ήδη κι' άλλα έγκλήματα. Η δικαιοσύνη διέταξε τη σύλληψή του. Όταν πήγαν να τον πιάσουν στο σπίτι του, έπεχείρισε να δραπέτευσ. Οι στρατιώτες κι' ο όχλος τον κυνήγησαν, τον έπιασαν, τον έδεσαν απ' τα πόδια στην ουρά ενός μουλαριού και κρέμασαν στα καπούλια του ζώου πολλές τρυκινίδες και γαϊδουράγκαθα. Έπειτα τσίμπησαν με τα μαχαίρια τους το μουλάρι, κι' έκείνο αφήνισε απ' τον πόνο κι' έφυγε καλπάζοντας, τραβώντας πίσω του τον άθλιο Μαντάτσιο, ο όποιος κατακοιματίστηκε απ' τις πέτρες και τ' άγκάθια!

Ο Αβελάρδος δεν βρήκε ήσυχία, ούτε και στο μοναστήρι. Έκαμε μακράς φιλοσοφικούς και θεραπευτικούς άγώνες με σφούς και επισκόπους μεγάλης όφης. Καταδικάστηκε επανειλημμένως ως αιρετικός, φυλακίσθηκε, κινδύνευσε ή ζωή του. Πρό πάντων δεν μπορούσε ν' άνεχθ' ή διάφορα του κλήρου και των περισσότερων μοναστηρίων της έπαρχίς του. Οι άλλοι καλόγεροι προσπάθησαν επανειλημμένως να τον δηλητηριάσουν. Βλέποντας ότι έλαμβανε προφυλάξεις, έφτασαν στο σημείο να του ρίξουν δηλητήριο μέσα στο διακοπτόρη της Άγίας Μεταλήψεως!

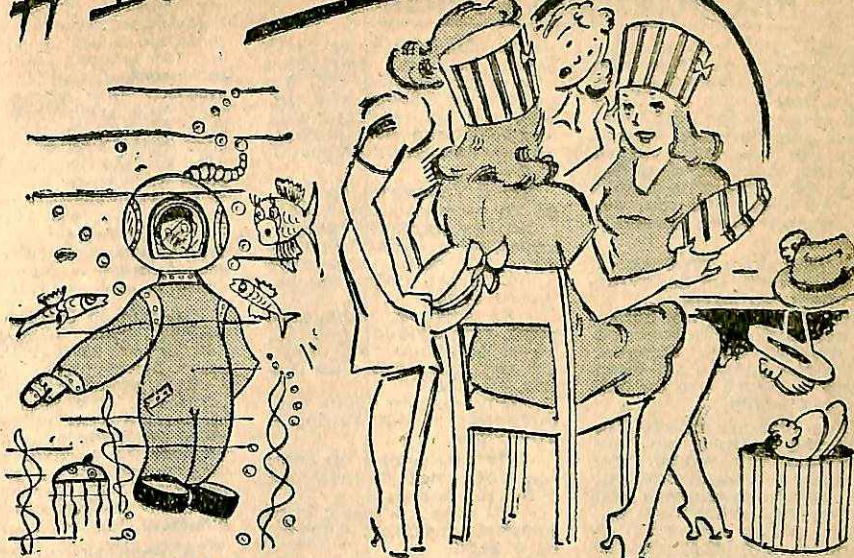
Κουρασμένος από τόσους κατατρομεμούς, άρχισε επί τέλους να υποκύπτει σιγά-σιγά. Είχε χάσει πιά κάθε ψυχική δύναμι. Συμφιλιώθηκε με τον Πάπα, ο όποιος τον είχε άφορίσει.

Έλυανε μέρα με την ήμερα, ύπέφερε συνεχώς από πυρετό... Επί τέλους, στις 21 Άπριλίου του 1142, πέθανε μέσα στο φτωχικό κελλί ενός μοναστηριού, σε ηλικία 63 ετών.

Η Έλοΐζα έζησε άλλα 21 χρόνια, έως το 1163. Καθώς όμως είχε μεγάλη διαφορά ηλικίας από τον Αβελάρδο, ήταν και αυτή 63 ετών όταν πέθανε.

Ο θάνατος ένωσε επί τέλους αυτούς που είχε χωρίσει ή ζωή. Κι' ο έρως τους έμεινε σαν ένα σύμβολο για τις νεώτερες γενεές.

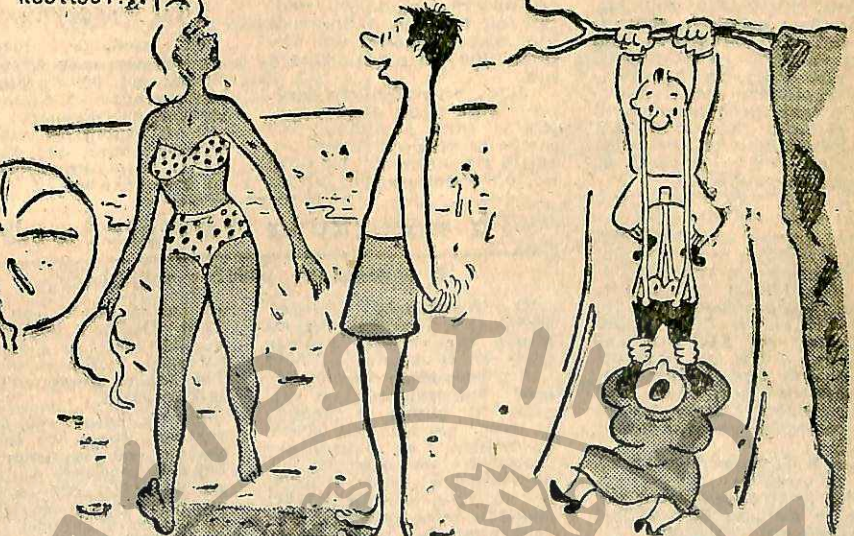
ΨΙΕΝΗ ΤΕΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Οι δυο σαρδέλλες:

Για κούττα! Μας έκδικήθη καν! Ένας άνθρωπος του κουτιού!...

— Ξέρω πώς είνε ή καπελλίερα! Μά μου άρέσει και θα την πάρω!...

Ο ΧΑΧΑΣ

— Δεν μου λέτε, δεσποινίς, έχετε μαυρίσει σ' όλο το σώμα;

Μη φοβάσαι, Εύδοξία!

Οι τσιράντες μου είνε προπολεμικές!...

— Και τί παριστάνει αυτό το γελοίο κάδρο;

— Τίποτα. Είνε ένας καθρέφτης!...

Η ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ ΤΑΞΙΘΕΤΙΣ — Με συγχωρείτε που σας άνησύχησα! Νόμιζα πώς καπνίζατε...

Θυρήνοι να' παραδόσεις

ΠΩΣ ΕΠΛΑΣΘΗΚΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Στην αρχή των χρόνων, ο Τονάχτρι (ο Ήραιοτος της ινδικής μυθολογίας) έπλεσε τον κόσμο κι' έδωσε ζωή στον άνδρα. Μα σκέφθηκε πως θάπρεπε να του δώσει μια σύντροφος για τη ζωή του, αφού κανένα άλλο όν δεν είχε την ευφύια και την ικανότητα του, για να μπορεί να συνεννοηθεί μαζί του.

Ο Τονάχτρι σάθηκε αμήχανος τότε, μη έχοντας τι έπρεπε να κάνει.

Στο τέλος, από την πολλή τη συλλογή, βυθίστηκε σε λήθαργο κι' όταν ξυπνήσε απ' αυτόν θέλησε να δώσει σάρκα και οστά στο όν που είχε ονειρευθεί.

Πήρε τότε τη στρουγγυλότητα της αελήνης και την ευυνυμία του φιδιού, την ορμή του ανθρωπίνου φυτού και τη γαμψότητα του σπορού που βλαστάνει μέσα στη γη, το άρωμα και τη βελουδινή απαλότητα του άνθους, πήρε ακόμη το βλέμμα του ζαρκαδιού, τη θαλαπρητή της ακτίνας του ήλιου, το σχήμα της νεφέλης, την ασταθεία του ανέμου, τη δειλία του λαγού, την κουφότητα του παγωνιού, τη γλυκύτητα που έχει το μέλι, τη σκληρότητα που έχει το διαμάντι, την αγριότητα της τίγρης, την παγερότητα του χιονιού, τη φλυαρία της κίσσας και την πδπαθεία του περιστέρου κι' απ' όλα αυτά έφτιαξε τη γυναίκα.

Επειτα, την έδωσε για δώρο στον άνδρα. Μα, έπειτα από όχτω μέρες, ο άνδρας παρουσιάθηκε στο θεό και του είπε: —Το πλάσμα που μου έδωκες για σύντροφο μου δηλητηριάζει τη ζωή. Παραπονιέται για όλα και μου ζητάει να της πω περισσότερα από όσα ξέρω. Δεν μπορώ να ζω άλλο μαζί της. —Ηρθα λοιπόν να σε παρακαλέσω να την πάρης πίσω.

Και ο Τονάχτρι πήρε πίσω τη γυναίκα.

Μα, έπειτα από όχτω μέρες, ο άνδρας ξαναγύρισε στο θεό και του είπε:

—Η ζωή μου έγινε δυστυχισμένη κι' έρημη από τότε που μου πήρες πίσω τη γυ-

ναίκα. Θυμάμαι τη γλυκεία μορφή της, τα τραγούδια και τους χορούς της, θυμάμαι την άβυσσο των ματιών της και το θερμό σφιχτογκάλισμά της και ή ψυχή μου λιώνει από λύπη και άγωνία...

Και ο Τονάχτρι ξανάδωσε τη γυναίκα στον άνδρα.

Μα δεν πέρασαν τρεις ή μέρες κι' ο άνδρας βρισκόταν και πάλι γονατιστός μπροστά στα πόδια του μεγάλου θεού.

—Σε ίκετεύω, πάρε πίσω αυτήν την εκίδνα, που ξέρω χύνει αδιάκοπα το δηλητήριο της μέσα στο αίμα μου του φώναζε.

—Πήγαινε στο δρόμο σου, άνθρωπε! του απάντησε ο Τονάχτρι.

—Μα δεν μπορώ να ζω χωρίς πια μαζί της! Ξαναφώναζε ο δυστυχισμένος.

—Μα ούτε και χωρίς αυτήν μπορείς να ζήσης! απάντησε ο θεός.

Ο άνθρωπος έσκυψε το κεφάλι.

—Είπε αλήθεια! είπε. Κι' ο μεγάλος Τονάχτρι έκλαψε τότε από πόνο για τη φρικτή μοίρα του πλάσματος του. Μα ή δημιουργία είχε τελειώσει και δεν μπορούσε να κάνει τίποτε πια.

Ετσι, τα πράγματα έμειναν όπως ήταν στην αρχή. Και γι' αυτό οι άνδρες δεν μπορούν να μονοιάσουν ποτέ με τις γυναίκες, μα ούτε και να ζήσουν χωρίς αυτές.

Τα θυμάτα της Μπικίνι

Η άρμοδια υπηρεσία του Αμερικανικού Ναυτικού έδωσε λεπτομερή στοιχεία για τα αποτελέσματα της πρώτης βόμβας της νήσου Μπικίνι πάνω στα διάφορα πειραματόζωα. Είχαν χρησιμοποιηθεί γι' αυτή τη δοκιμή 3.030 άσπρα ποντίκια, 176 κατσίκες και 146 γοί-σοι, μοιρασμένα σε 22 πλοία-στόχους. Άλλα βρισκόντουσαν κοντά στο κέντρον της έκρηξης κι' άλλα μακριά. Άλλα ήταν προφυλαγμένα με ειδικά μέσα κι' άλλα όχι. Το 10% περίπου σκοτώθηκαν άμέσως απ' τη έκρηκτική κύμα. Άλλα 10% φοσησαν έντος του Αύγουστου απ' τη ραδιενέργεια. Άλλα τούσα περίπου θανατώθηκαν απ' τους επισημικούς, για να εξε-κασθ ή το σώμα τους.

Στη δεύτερη δοκιμή, ή θνησιμότητα ήταν μεγαλύτερη, 200 άσπρα ποντίκια και 20 γοί-σοι βρισκόντουσαν πάνω σε 4 πλοία, κοντά στον τόπο της έκρηξης. Όλα ήταν προφυλαγμένα. Κανένα απ' τα πλοία αυτά δεν βυθίστηκε. Ωστόσο φοσησαν 77 ποντίκια άμέσως μετά την έκρηξη κι' άλλα 49 αργότερα. Όσο για τους γοί-σοι, δεν επέζησε κανείς, περισσότερο από 2 βδομάδες.

Τα αποτελέσματα αυτά επιβεβαιώνουν το χαρακτηρισμό του ναυάρχου Μπλέντυ ότι ή ατομική βόμβα είναι «δηλητηριώδες όπλο».

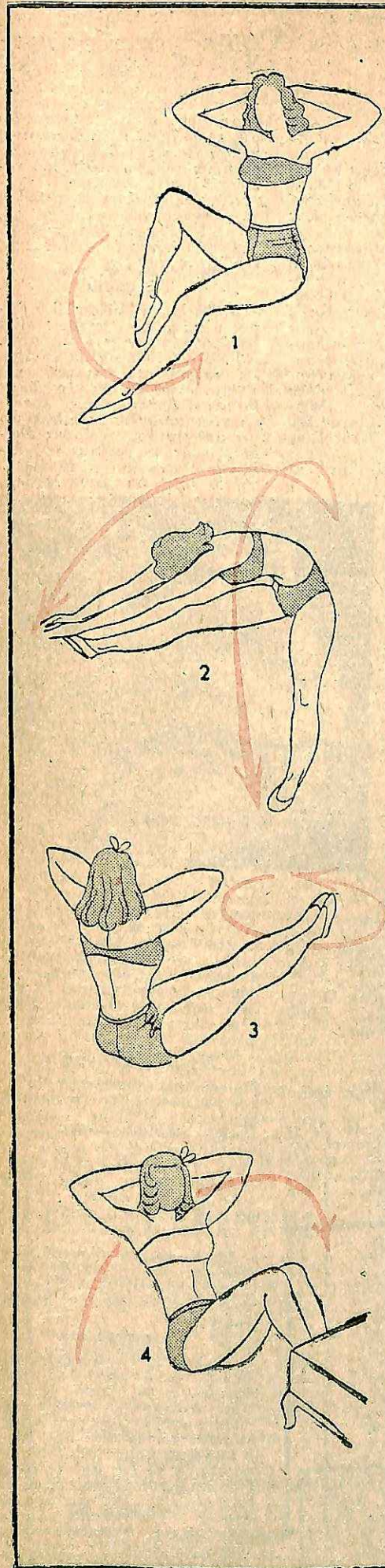
Νέες γραφομηχανές

Οι καινούριες Αμερικανικές γραφομηχανές θάγουν μια διαπείρα που θα επιτρέψει στη δικτυολογία να βλέπει πόσες γραμμές της σπομένουν ακόμη για να γεμίση το χαρτί. Το εξάρτημα αυτό, από πλαστική ουσία, θάβει στερεωμένο πάνω στον κύλινδρο.

Η Άλληλογραφία μας

1. Μιχαλόπουλον, Ένταθα: Μας γράφετε ότι έχετε την πιο περιεργή συλλογή του κόσμου κι' ότι ή συλλογή σας αποτελείται από είσιτήρια του τράμ. Άλλα παιδιά είσιτήρια; Έκείνα που ο αριθμός των διαβάσεων όχι μόνον από την ανάσπηση, αλλά και απόδογυρίζοντες!... Παραδ. γάρνιν: 23332 — 69.696 — 088860 κτλ.

Γράφετε τέλος ότι ή μνηστή σας δεν σπαζοκεφαλιάζει για δώρο στις γιορτές, αρκεί να ή να σας προσφέρει ένα τέτοιο είσιτήριο. Πραγματικώς είσατε ο πιο πρωτότυπος και πιο παράδοξος των συλλεκτών όλοκληρου της οικομένης. Άλλα και ή μνηστή σας είναι ή ευχεστερά των δεσποινίδων, αφού εξοφλεί τόσο φθηνά τις πρωτοχρονιάτικες υποχρεώσεις της απέναντί σας. Νέλοσος, (κατά τύχην αναγνώστην), Πειραιά: Μας διαβάσετε, όπως γράφετε και υπογράφετε, «κατά τύχην» και όμως αυτό δεν σας έμποδίζει να μας κρίνετε άσπτερως, να μας περιεργάζεστε από πάσης πλευράς και να συζητήτε βουβαρίζοντας μας με διεκλίδων πυκνοδακτυλογραφημένη επιστολήν! Σας απαντάμε λοιπόν και σας πληροφορούμεν ότι περί του ρανταρ πρώτον κάνετε κάποιο μικρό λάθος γιατί προχθές ακόμα έγραφαν τα ξένα φύλλα ότι «έξιχνιάζε» κατά τον πόλεμο τα γερμανικά υποβρύχια, άρα προσδιορίζει στο-χους και υπό την επιφάνειαν της θαλάσσης. Άκομη στο χθεσινό ταχυδρομείο ύπαρχει ή είδησις ότι θα χρησιμοποιή το ρανταρ και για την αλίσια των φαλαίων, ανάστηντας τις όχι πάντοτε στην επιφάνεια. Πρόκειται περί παραλαβής τινός ρανταρ; Ίσως. Πάντως δεν αξίζει τον κόπο να γίνεται τόση συζητήσις και να χαρακτηρίζουμε ασφάλοντες. Τα κινηματογραφικά μας δεν μεταφράζονται από τα ξένα είδικά περιοδικά. Και οι Έλληνες συνεργάτες του περιοδικού δεν είναι όλγοι όπως νομίζετε. Συνεργάζονται στο «Θεσσαυρό» οι δυνάμειν να γράφουν κατάλληλα γι' αυτόν. Πέραν αυτών ύπαρχει πολύς... σπουδασμός κι' ο «Θεσσαυρός» δεν θέλει να γίνη άκατανόητος. Μας συμβούλευτε ακόμα να προμηθευόμεθα το «Κόλλιεργ» και το «Πόστ». Κομίζετε γλαύκα εις Αθήνας! Διότι, φίλε κύριε, τα προμηθευόμεθα και αυτά και φορτίον όλοκληρον των άριστων ξένων περιοδικών έδδομασίαιως. Ζητάτε ακόμη να δημιουργήσουμε στήλην άθηνά-κού κουτομυολιού. Το θέμα αυτό έχει πολλές άκάνθας και μάλιστα σήμερον, έποχην θανασίων παρεξηγήσεων. Εύθυμη όλη βάζουμε υπεραρκητή και αναρίθμητες γελοιογραφίες ξένες και των καλύτερων γελοιογράφων μας. Τι περισσότερο μπορεί ν' άπαιτήση ο αναγνώστης και μάλιστα ο «κατά τύχην αναγνώστης»; Φλώρεα Α. Θεσσαλονίκη: Δημοσιεύουμε μόνο τα εξαιρετικά διηγήματα. Άν νομίζετε ότι είναι άριστοτεχνικά, μπορείτε να τα στείλετε. Θα σας πούμε ευχαρίστως τη γνώμη μας. Νίκον Έρασμον, 503 Τάγμα: Καί σ' έσας δίνουμε την ίδια απάντησιν. Μη μας στέλνετε όμως άποσπάσματα! Μικρόν θαυμαστό ήν, Ένταθα: Η διεύθυνσις της Μαίρι-λυν Μάουελ είναι: Metro-Goldwyn-Mayer, Culver City, Los Angeles, Calif U. S. A. Όλομπίαν Ζερβόδ, Ένταθα: Η διεύθυνσις της Betty Davis είναι: Warner Bros. Studios, Burbank, Calif U. S. A. Τού Paul Muni: Columbia Studios, Hollywood Calif U. S. A. και της Viviane Romance: Societe Parisienne de Distribution Cinematographique, 12 Boulevard de la Madeleine, Paris. Π. Μπόττιαν, Καβάλλα: Δεν ένεκρίθησαν. Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται. Β. Τουρνάνα, Πλάτυ, Καλαμών: Ζητήστε πληροφορίες από τον Έλληνοαμερικανικόν Σύνδεσμον, όδός Τζώρτζ, άρ. 6. Κ. Αδαμόπουλον, Πλάτυ. Καλαμών: Δεν δημοσιεύουμε ακόμη συνεργασία αναγνώστην. Αργότερα. Μικροβόλον, Βόλον: Η διεύθυνσις που σας ενδιαφέρει είναι: White House, Washington, U. S. A. Κολωνάκη η, Ένταθα: Ζητήστε πληροφορίες από τον Έλληνοαμερικανικόν Σύνδεσμον. Έκ αλό παίδι, Πετρομαγούλα: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Δυστυχώς δεν διαθέτουμε άρκετό χώρο. Μιμίδην, Καβάλλα: Πιθανόν να δημοσιευθ. Εύα, Σπιδάκη, Κίστον, Κορινθίας: Όχι καλά. Μ. Μ. Χαλκίδα: Ζητήστε πληροφορίες από τον Έλληνοαμερικανικόν Σύνδεσμον. Σ. Α. Ρ. Τ. Γ. Έ: Δεν δημοσιεύουμε τέτοιες άγγελίες. Έκ ακτικόν άναγνώστην: Η διεύθυνσις της Jeanne Craine είναι: Fox Studios - Hollywood - Calif. U. S. A. Συνήθως δίδεται απάντησις. Α. Μ. Ω., Θεσσαλονίκη: Δεν ένεκρίθησαν. Δ. Φ. (Ι. Ο. Φ.), Θουρίαν: Ό δόν ζούσαν δεν έχει γράψει τίποτα, γιατί είναι πρόσπον άναρκτον. Ό Αλέξανδρος Δουμάς υίος έχει γράψει την «Κυρία με τας Καμειλάς». Υπάρχει. Κ. Α., Μεγαλόπολη: Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Δεν δημοσιεύουμε ακόμη συνεργασίαν αναγνώστην.

Γυμναστική για τις μύτες

Πολλές γυναίκες φαντάζονται ότι το γεγονός ν' αποκτήσουν ένα παιδί θα τις παραμορφώσει για όλη τους τη ζωή, ότι το σώμα τους θα χάσει τις όμορφες γραμμές του. Και όμως δεν έχουν δίκιο, γιατί τίποτα δεν δίνει περισσότερη λαμπρότητα και όμορφιά στη γυναίκα από τη μητρότητα. Τότε ακριβώς οι γυναίκες αποκτούν την αληθινή τους προσωπικότητα και «άνθίζουν» κυριολεκτικά, όπως άνοίγει τα πέταλά του ένα δροσερό τριαντάφυλλο! Πρέπει ωστόσο, μία κι' ένδιαφέρονται για την όμορφιά τους, να λαμβάνουν μερικές απαραίτητες προφυλάξεις όχι μόνο κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης, αλλά και μετά τον τοκετό.

Με άλλα λόγια, ή γυναίκα που πρόκειται να γίνη μητέρα, πρέπει ν' ακολουθή μια κατάλληλη διαίτα, να φορή πάντα μία ειδική ζώνη και πρό πάντων να κάνει κάθε πρωί μερικές γυμναστικές ασκήσεις, πρό του τοκετού και ύστερ από αυτόν, που θα βοηθήσουν να διατηρήση όλη την ευκίνησία και τη χάρι του τοκετού πρέπει να γίνονται μέχρι τον τρίτο μήνα της έγκυμοσύνης και κατόπιν γνωματεύσεως του γιατρού.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΤΟΚΕΤΟΥ

1. Καθήστε στην άκρη του κρεβατιού και με τους βραχίονες στο ύψος της κεφαλής, κάνετε πολλές φορές μία κίνησι με τα πόδια, σαν να γυρίζετε τα πεντάλια ενός ποδηλάτου.

2. Καθήστε κατά γής και άγγιζτε διαδοχικώς τα δυο πόδια με τα χέρια σας, άκουμπώντας ελαφρά, αν είναι δυνατόν, το γόνατο με το μέτωπό σας.

3. Ένδστε τα χέρια σας στον αυχένα, με τους άγκωνες προς τα πλάγια. Καθήστε κατά γής και κατόπιν ξαπλώθηκε προς τα πίσω, κάνοντας συγχρόνως την κίνησι, σαν να γυρίζετε τα πεντάλια ενός ποδηλάτου. Αυτή τη φορά όμως δεν θ' άγγιζετε το έδαφος με τα πόδια σας. Η έκτασι του κορμού γίνεται μερικές φορές, άσε μπορείτε, χωρίς να βιάζεσ τόν εαυτό σας.

4. Στήριξε τα πόδια σας κάτω από ένα στερεό έπιπλο κι' έπειτα κάνετε έκτασι του κορμού προς τα πίσω πολύ άργα, άνοίγοντας τους βραχίονες προς τα πλάγια. Η πλάτη σας δεν πρέπει ν' άκουμπήσ στο έδαφος. Ξαναγυρίστε πάλι άργα στην πρώτη θέσι σας.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΤΟΚΕΤΟ

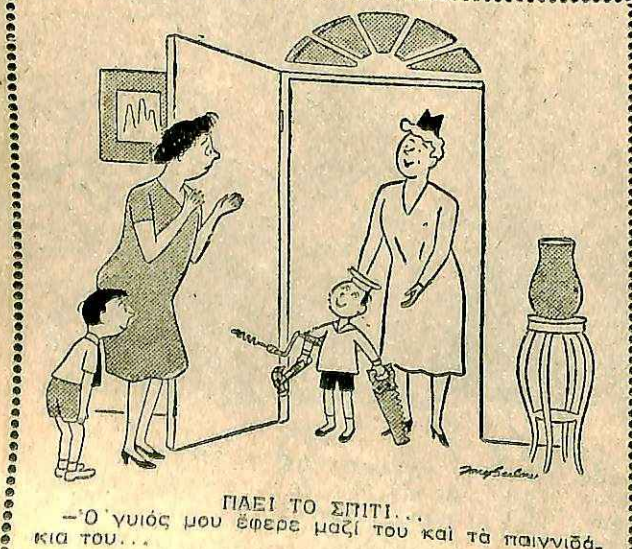
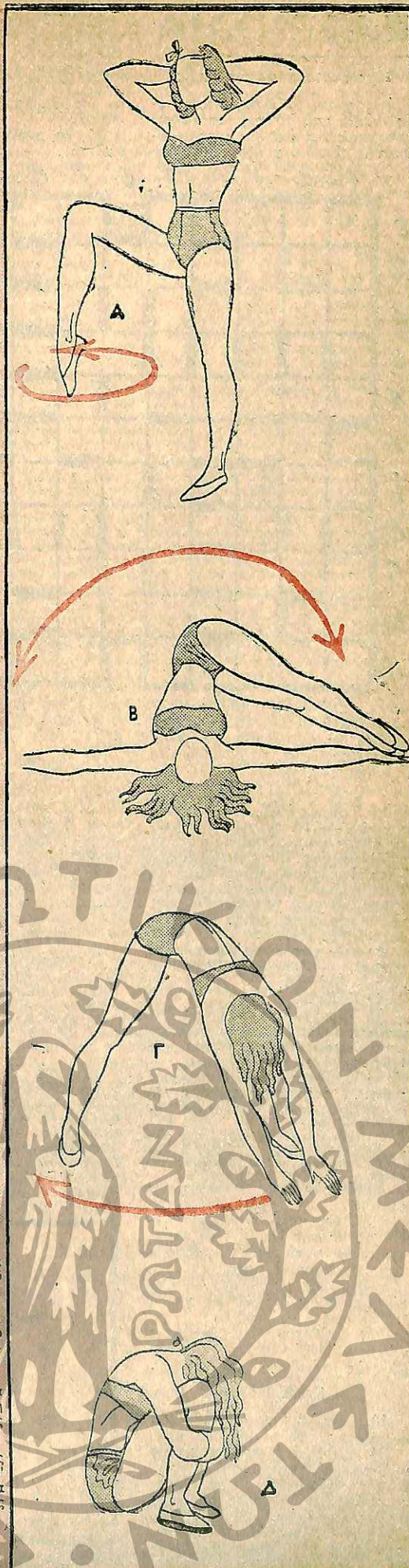
Α. — Σταθείτε όρθια στο ένα πόδι, με τα χέρια ένωμένα στον αυχένα και στρίψτε το άλλο πόδι πολλές φορές, πρώτα σιγά-σιγά και κατόπιν όσο μπορείτε πιο γρήγορα.

Β. — Ξαπλώθηκε στο έδαφος με τα χέρια σ' έκτασι και με τα πόδια τεντωμένα και ένωμένα. Κατόπιν φέρτε τα πόδια σας διαδοχικώς στο ύψος του άριστερου και του δεξιού χεριού.

Γ. — Με τα πόδια σε διάστασι, κλίνετε διαδοχικώς τόν κορμό προς το άριστερό και το δεξιό πόδι, με τα γόνατα τεντωμένα.

Δ. — Τυλίξετε τα γόνατά σας με τα χέρια σας και κυλίστε σαν άρκουδάκι, με άργη κίνησι, πότε προς τα δεξιά και πότε προς τ' άριστερά.

Οι άπλες αυτές γυμναστικές ασκήσεις πρέπει να γίνονται κάθε ήμερα. Χάρη σ' αυτές θα διατηρήσετε λυγρό το σώμα σας και θα κάνετε ακόμη πιο άρμονικές τις γραμμές του.

ΠΑΕΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ...
—Ο γυιός μου έφερε μαζί του και τα παιχνιδιάκια του...

39

Περιπετειώδες κισθηματικό μυθιστόρημα κατά διασκευήν του έγκλετου συνεργάτου μας κ. Χρ. Κ. Χαϊροπούλου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

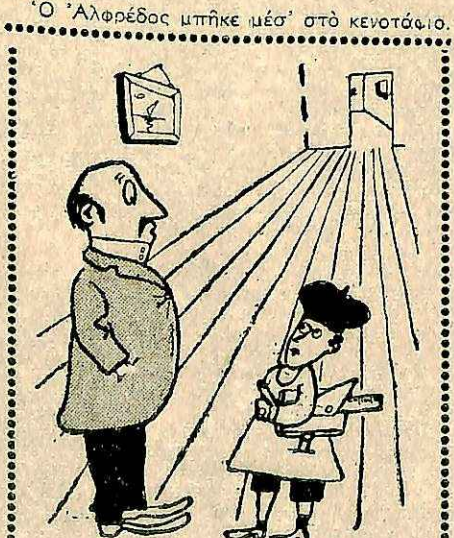
Ο Άλφρεδος ντε Νεβάλ, νέος, πλούσιος, ξανόχρως, με μιά βάρκα από το Τρουβίλ για να ζωγραφίση διάφορα τοπία, με τον πιάνη ξαφνικά τρικυμία και βρίσκεται ναυαγός σε μιά ακτή έρημη, κοντά στα ερείπια ενός παλιού μοναστηρίου όπου καταφεύγει για να περάση τη νύχτα του. Έξαφνα όμως αντικρύζει έναν άνθρωπο να μπαίνει από μοναστηρίου, να φτάνη στο νεκροτάφιο του μοναστηρίου, να σκάβη, να κρύβη κάτι σε μιά καταπακτή. Εντρομος ο Άλφρεδος ξανηριάνει ως την αυγή όποτε τον παίρνει μιά ψαρόβαρκα για να τον φέρη στο Τρουβίλ. Απ' τους ψαράδες μαθαίνει ότι το έρειπωμα μοναστηρίου συνόρευε με τον πύργο του Μπυρλ που ανήκει στον κόμητα Οράτιο Μπεζεβάλ. Η πληροφορία αυτή τον αναστατώνει. Γιατί ο κόμης είχε σύζυγο της Παυλίνας ντε Μενιέν, της νέας που τόσο είχε αγαπήσει.

Ο νέος θέλει να εξασκήσῃ τον μυστήριο του ανώνυμου που είδε στο νεκροτάφιο του μοναστηρίου και την άλλη μέρα φεύγει πάλι για τα ερείπια. Στο Ντιβό όμως μαθαίνει μιά τρομερή είδηση: Η κόμισσα Παυλίνα ντε Μπεζεβάλ είχε δολοφονηθῇ από πόρκο του πύργου του ουζού του! Η είδηση αυτή τον αναστατώνει. Και πηγαίνει στον πύργο ως βοηθός φορά την αναμμένη του. Εκεί όμως διαπιστώνει ότι το θύμα δεν είναι η Παυλίνα, αλλά μιά άγνωστη... Συγχρόνως ανακαλύπτει ότι ο κόμης είναι ο μυστηριώδης ανώνυμος που νεκροτάφιο. Κατόπιν όμως το μυστήριο στο μοναστήρι να εξασκήσει. Σκάβει στο μέρος που δει. Άνοιξε μ' αυτό και βρίσκει ένα κλειδοκλειστό υπόγειο όπου μπαίνει σ' ένα ζεβάλ. Άνοιξε και δεύτερη πόρτα και σαν θαμνένος οι ήτοιμνες του μοναστηρίου. Έξαφνα ανατριχιάζει. Ένας στο βάθος του υπογείου και αντικρύζει ένα κενόταφιο μιά γυνή γυναικα με κλεισμένα τα μάτια και ξεπλεκα τα μαλλιά. Μιά κραυγή του ξεφεύγει: «Παυλίνα!...» Η κόμισσα... γιατί αυτή είναι η νεκρή στην κενόταφιο;... (Σίστες με!... Δεν θα πω τίποτε... Το όρκισμαι στη μητέρα μου... Σώστε με!...)

2ον — Παυλίνα!... Παυλίνα... ξανάλεγε ο Άλφρεδος, αρπάζοντας τα χέρια της μέσ' απ' τα κάγκελλα. Παυλίνα, δεν έχετε να σας σώσω... — Ω, να με σώσετε... μουρμούρισε εκείνη. Να με σώσετε... Και σηκώθηκε από κάτω σαν να την είχε γεμίσει ελπίδες αυτή η λέξη... — Άνοιξε μου, λοιπόν, αυτή την καταραμένη καγκελλόπορτα!... φώναξε επιταχυντικά στον Άλφρεδο. Όσο δεν την βλέπω ανοιχτή, δεν θα πιστέψω τίποτα απ' όσα

θα μου πῆτε... Για τ' όνομα του Θεού, ανοίξτε μου αυτή την πόρτα!... — Και τράνταξε με μιά υπεράνθρωπη δύναμη την πόρτα του κενόταφιο... — Συνέλεθε... Συνέλεθε... τη συμβούλεψε μαλακά ο Άλφρεδος. Δεν έχω το κλειδί της πόρτας αυτής, έχω όμως το μέσον να την ανοίξω... Πάω να φέρω... — Μή μ' εγκαταλείπετε!... ουρλιάσε η Παυλίνα, αρπάζοντας τα χέρια του ανάμεσα απ' τα κάγκελλα με μιά απεγνωσμένη δύναμη. Μή μ' εγκαταλείπετε. Δεν θα σας ξαναδώ!... — Παυλίνα!... της είπε θερμά ο νέος πλησιάζοντας τη δάδα στο πρόσωπό του, δεν μ' αναγκορίζετε, λοιπόν;... — Ω! Κυριόταχτε με, και σκεφτήτε αν είναι δυνατόν να σας εγκαταλείψω!... — Η Παυλίνα κάρφωσε τα κατάμουρα μάτια της στα δικά του, φάνηκε μιά στιγμή να νάφωχε μέσ' στο ταραγμένο της κεφάλι, κι' ύστερα, ξαφνικά: — Ο Άλφρεδος ντε Νεβάλ!... φώναξε. — Ω! ευχαριστώ... Ευχαριστώ... φθόισε εκείνος, φιλώντας τα χέρια της που περνούσαν ανάμεσα από τα κάγκελλα. Ούτε στίς με ξεχάσατε... Ναι, είμ' εγώ που σας αγαπούσα τόσο, που σας αγαπώ τόσο ακόμα!... Σκεφτήτε αν αξίζει να μου χαρίσετε την εμπιστοσύνη σας... — Ένα ξαφνικό κοκκίνισμα πέρασε απ' το χλωμό της πρόσωπο, κι' αμέσως άσισε το χέρι του. — Θ' άργήσατε πολύ... τον ρώτησε, καταβάζοντας τα μάτια της με ντροπή. — Πέντε λεφτά... της απάντησε. — Πηγαίνετε λοιπόν, άφιστε μου όμως αυτή τη δάδα, σας ικετεύω... Το σκατάδι θα με σκότανε. — Ο Άλφρεδος της έδωσε τη δάδα. Την πήρε, περνώντας το χέρι της ανάμεσα απ' τα κάγκελλα, ύστερα ακούμπησε το χλωμό της πρόσωπο στα κρύα σίδερα, και τον παρακολούθησε με τη ματιά όσο μπορούσε πιο πολύ. Ο Άλφρεδος ξανόχρως τρέχοντας τον ίδιο δρόμο. Πριν δρασκέλιση την πρώτη πόρτα, γύρισε μιά στιγμή, κι' είδε την Παυλίνα στην ίδια θέση, ακίνητη σαν άγαλμα, να κρατά τη δάδα με το μαυμάρινο χέρι της.

Σε καμιά είκοσάρια βήματα, ο Άλφρεδος συνάντησε τη σκάλα, που στο έκτο της σκαλοπάτι είχε σφίσει το λαστό του. Τον πήρε και ξαναγύρισε. Η Παυλίνα βρισκόταν πάντα στο ίδιο μέρος. Βλέποντάς τον, έβγαλε μιά χαρούμενη φωνή. Ο Άλφρεδος ώρμησε στα κάγκελλα. Η κλειδαριά ήταν τόσο στερεή, που κατάλαβε αμέσως πως έπρεπε να βγάλῃ την πόρτα απ' την αντίθετη μεριά. Άρχισε, λοιπόν, να σκάβη την πέτρα. Η Παυλίνα του φώτιζε. Σε δέκα λεπτά τα σίδερα που βρισκόντουσαν χωμένα μέσ' στην πέτρα, πετάχτηκαν απ' τη θέση τους. Η πόρτα άνοιξε απ' την αντίθετη μεριά. Η Παυλίνα, νοιώθοντας τον έαυτό της ελεύθερο, έπεσε στα γόνατα. — Ο Άλφρεδος μπήκε μέσ' στο κενόταφιο.

— Μπαμπά, δεν τὰ πήγαμε καλά οτούς διαγωνισμούς! Όλο πεντάρια και τριάρια πήραμε...

Τότε έκλεινε, γύρισε απότομα, δροπαξε το γράμμα που βρισκόταν απάνω στην πέτρα, και τόκρωσε μέσ' στο στήθος της. Αυτή η κίνησή της, θύμισε στον Άλφρεδο το άδυσμένο ποτήρι. Το άπιασε από το βάθος του. — Τ' είχε μέσα αυτό το ποτήρι!... ρώτησε τρομαγμένος. — Δηλητήριο... απάντησε η Παυλίνα. — Και τόπιατε;... φώναξε εκείνος. — Δεν ήξερα πως θάρχασατε... του είπε η Παυλίνα, άκουμπώντας απάνω στον τοίχο, γιατί τότε μόλις θυμήθηκε πως είχε αδειάσει το ποτήρι μιά ή δυο ώρες πριν. — Υποφέρετε;... τη ρώτησε ο Άλφρεδος με φωνή πούτρεμε. — Όχι ακόμα... του αποκρίθηκε. — Τότε μιά ελπίδα φώτισε το μυαλό του: — Είχε μείνει πολύν καιρό το δηλητήριο μέσ' σ' αυτό το ποτήρι!... — Δυο μέρες και δυο νύχτες σχεδόν, του απάντησε, αν, φυσικά, πόδερα να λογαριάσω κάπως στην κατάστασι αυτή του ζωντανού θανάτου που βρισκόμουν... — Ο Άλφρεδος κύτταξε πάλι το ποτήρι και σκέφτηκε, καθοσυχάζοντας λίγο, πως το δηλητήριο, μένοντας ξεσκέπαστο δυο μέρες και δυο νύχτες, μπορούσε ναχῃ αλλοιωθῇ, χάνοντας έτσι κάπως τη δύναμή του. Η Παυλίνα δεν είχε πῃ δηλητήριο, μιά μόνο νερό δηλητηριασμένο, όχι τόσο δραστικό μέσον για να της προκαλέσῃ το θάνατο... — Δεν υπάρχει στιγμή για χάσιμο... της είπε, σηκώνοντάς τη στα χέρια του. Πρέπει να φύγουμε για να γυρέσουμε κάπου βοήθεια... — Θά μπορούσα να περπατήσω... είπε η Παυλίνα, γλιστρώντας απ' τα γόνατα του μπράτσα ενώ η παρθενική ντροπή κοκκίνιζε τα χλωμά μάγουλά της. Προχώρησαν προς την πρώτη πόρτα, την ξανακλείσανε πίσω τους, ύστερα φτάσανε στη δεύτερη, την άνοιξαν χωρίς δυσκολία, και βρεθήκανε μέσα στην έκκλησια του μοναστηρίου. Η σελήνη έλάμπε στον άσυννεφιαστο ουρανό. Η Παυλίνα άπλωσε τα χέρια της, σαν θ' ήθελε να κρατηθῇ από κάπου, και ξανάπεσε στα γόνατα.

— Άς φύγουμε!... Γρήγορα!... Χωρίς αναβολή... της μουρμούρισε ο Άλφρεδος. Κάθε στιγμή μπορεί ναβῃ θανάσιμη γιά μας!... — Αρχίζω να υποφέρω... του απάντησε, ενώ σηκωνότανε με κόπο. Κρύος ιδρώτας κυλούσε απ' το μέτωπο του νεού. Την άρπασε στα χέρια σαν παιδάκι, δάσκαζε τα χαλάσματα, βγήκε από το μοναστήρι, και κατέθηκε τρέχοντας το βουνό. Μόλις έφτασε στην παραλία, είδε από μακριά τη φωτιά πουχάν άναψει οι άνθρωποι του. — Ε!... Απ' τη θάλασσα!... Βοήθεια!... φώναζε με μιά φωνή δυνατή, πούδειχνε πως δεν είχε καιρό για νάσαι. Ορμησαν όλοι στη βάρκα και την πλησίασανε στην παραλία όσο μπορούσανε πιο κοντά. Ο Άλφρεδος μπήκε στο νερό ως τα γόνατα. Οι άνθρωποι του πήραν την Παυλίνα στον άέρα σαν πούπουλο, και την πλάγιασανε στην πρώρη. Ο Άλφρεδος πήδηξε κι' αυτός τελευταίος. — Υποφέρετε πιο πολύ;... τη ρώτησε. — Ναι... του αποκρίθηκε εκείνη. — Ο Άλφρεδος ένοιωθε ένα φοβερό συναίσθημα απελπισίας. Ήταν χωρίς βοήθεια, χωρίς αντίδοτο για το δηλητήριο... ξαφνικά, συλλογίστηκε το θαλασσινό νερό. Γέμισε ένα κογγύλι που βρισκόταν στο βάθος της βάρκας, και το παρουσίασε στην Παυλίνα: — Πιέτε!... της είπε. — Εκείνη υπάκουσε μηχανικά. — Τι κάνετε;... φώναξε ένας από τους ψαράδες. Θά της φέρετε έμετο, τις φτωχιάς γυναίκες... — Ήταν αυτό πουθῆλε κι' ο Άλφρεδος. Μόνον ένας έμετος μπορούσε να τη σώση. — Υστερ' από πέντε λεφτά, η Παυλίνα ένοιωσε συσπάσεις του στομαχιού της δυνατές. Τις προκαλούσε το θαλασσινό νερό, μέσ' στο άδειο από τρείς μέρες στομάχι της, που δεν είχε δεχτῇ εδῶ κι' έβδομνηταδυό ώρες παρά μόνο το δηλητήριο. Όταν όμως ο παροξυσμός πέρασε, η Παυλίνα άνακουφίστηκε. Τότε ο Άλφρεδος της παρουσίασε ένα ποτήρι γλυκό νερό

δροσερό, που έκλεινε το ρούφηξε άπληστα. Σε λίγο οι πόνοι λιγοστέψανε, μιά φοβερή κούρασι τους διαδέχτηκε. Οι ψαράδες στράσανε στο βάθος της βάρκας τα σακάκια τους και το πανωφόρι του Άλφρεδου. Η Παυλίνα ξάπλωσε κεί πάνω, υπακούοντας σαν παιδί. Σχεδόν αμέσως τα μάτια της κλείσανε. Ο Άλφρεδος έσκυψε απάνω της για ν' άκούση την άάσα της. Ήταν γήγορη, μιά κανονική. Είχε σωθῇ! — Εμπρός, παιδιά!... είπε χαρούμενα στους ναύτες του. Τώρα, γοαμῃ γιά το Τρουβίλ, κι' όσο πιο γρήγορα υπερειντε... — Έχω είκοσιπέντε ναπολεόνια γιά σας μόλις φτάσουμε!... — Άμέσως οι καλοί ψαράδες, βρίσκοντας πως το πανί ήτανε λίγο, πιάσανε τα κουπιά, κι' η βάρκα γλυστρησε απάνω στο νερό σαν βιαστικό θαλασσοπούλι...

★ — Η Παυλίνα άνοιξε τα μάτια της μόλις η βάρκα έμπαινε στο λιμάνι. Η πρώτη της κίνησι ήτανε γεμάτη όθο. Νόμισε πως είχε δῃ ένα άσχημο όνειρο, κι' άπλωσε τα χέρια της σαν ναθῆλε να πιστῇ πως δεν θά άκουμπόυσανε πῃ στο φοβερό κενόταφιο τους τοίχους... — Υστερα, κύτταξε γύρω της άγνήσχα. — Πού με πάτε;... ρώτησε. — Ναχάστε, της απάντησε ο Άφρεδος. Αυτά τα στίπια που διακρίνετε μπροστά σας ανήκουνε σ' ένα φτωχό χωριούδάκι. Αυτά που το κατοικούνε είναι πολύ άπασχολημένοι για να τους μένη καιρός νανε και περιεργοί. Θά μπορέσατε να μείνετε άναμέσ' τους, άγνωστη, όσον καιρό σας άρεσει... — Υστερα, αν προτιμάτε να φύγετε, πέστε μου μονάχα που θέλετε να πάτε, κι' αύριο, αυτή τη νύχτα κι' αυτή τη στιγμή, φεύγω μαζί σας, όδηγός σας, προστάτης σας!... — Ακόμα κι' έξω απ' τη Γαλλία;... τον ρώτησε η Παυλίνα κυττάζοντάς τον για πρώτη φορά στα μάτια. — Παντού! — Σας ευχαριστώ... του είπε. — Αφίστε με μονάχα μιά ώρα για να το σκεφτώ... Θά προσπαθήσω να συγκεντρώσω τις ιδέες μου, γιατί αυτή τη στιγμή νοιώθω και το κεφάλι μου και την καρδιά μου κομματιασμένα... — Όλο μου το απόθεμα της δυναμικης σπαταλήθηκε αυτά τα δυο φοβερά μερόνυχτα, και νοιώθω στο μυαλό μου ένα μπερδέμα, που μοιάζει πολύ με τρέλλα... — Στις διαταγές σας... Όταν με χρειασθῇτε, δεν έχετε παρά να μου το πῆτε. — Η Παυλίνα τον ευχαρίστησε με μιά κίνησι του χεριού της. — Εκείνη τη στιγμή η βάρκα έφτασε στην παραλία. Ο Άλφρεδος διάταξε να έτοιμάσουνε στο ίδιο το πανδοχείο του ένα δωμάτιο εντελώς άπομακρυσμένο από το δικό του, για να μην προσβάλῃ τη σεμνοτυφία της Παυλίνας. — Υστερα παράγγειλε στην ξενοδόχα ν' ανεβάσῃ στην κουνούργια της ενοίκιο ένα κοττάκοιμο, το μόνο φαγητό που θά μπορούσε να δεχτῇ ακίνδυνα, το άναστατωμένο ακόμα στομάχι της άρρωστης. Μόλις δέθηκαν αυτές οι διαταγές, ο Άλφρεδος άποσύρθηκε στο δωμάτιό του. — Εκεί μόδεσε να δοθῇ, μόνος του χωρίς μάρτυρες, ολοκληρωτικά στο αίσθημα της χαράς που πλημμύριζε την ψυχή του, και πού, μπροστά στην Παυλίνα δεν είχε τολμήσει ν' άφ' η να έκδηλωθῇ. Αυτή που άγαπούσε παντα, αυτή που η άνάμνησί της μ' όλο το χωρισμό των δυο χρόνων, είχε διατηρηθῇ ολόζωντανη μέσ' την ψυχή του, είχε σωθῇ! Και το σπουδαιότερο του χωριστούσε τη ζωή... Οσάμιαζε τα κρυφά γυρίσματα και τους διαφορετικούς συνδυασμούς, πούχε μεταχειρισθῇ η τύχη η ή Πρόνοια για να τον όδηγήσουν στο αποτέλεσμα αυτό... — Υστερα, ξαφνικά, ένα θανάσιμο ρίγος πέρασε απ' τις φλέβες του, με τη σκέψη πως, αν μιά άπ' τις συμπτώσεις δεν είχε πετύχει, αυτή την ώρα, η Παυλίνα, κλεισμένη μέσα στο φοβερό της κενόταφιο, θαμένη ζωντανή, θα μάτωνε τα χέρια της πάνω στους οπισμούς της άγνωσης της, είτε απ' το δηλητήριο, είτε απ' την πείνα, ενώ αυτός, αυτός που την αγαπούσε, χωρίς να ξέρη τίποτε, θά την είχε άφισει μέσ' στην φοβική της άγωνία, χωρίς μιά προαίσθησι που να του υπομνηρίσει επίμονα σ' αυτή: «Πεθαίνει!... Σώσε την!...» Αυτά όλα ήτανε τόσο φορική

στικά, που ο ιδρωτας της άγωνίας του πλημμύριζε το μέτωπο μόνο με τη σκέψη τους... — Υστερα όμως, ήρθε η μεγάλη, ή δυνατή ίκανοποίησι πως αυτός, όδηγούμενος απ' το Θεό, είχε κατέβει ως της γῆς τα βάθη, κι' εκεί απ' τη νύχτα του θανάτου, είχε άποσπάσει ένα πλάσμα λατρευτού, που του τα χρωστούσε τόσο δα... — Ω!... — Έκάτσε μιά ώρα έτσι ο Άλφρεδος, πνιγμένος στις σκέψεις του. Ήταν ευτυχισμένος, ήτανε περήφανος που την είχε σώσει. — Υστερ' από όρεκτη ώρα, η Παυλίνα έστειλε να τον ζήτηση. — Αμέσως σηκώθηκε, για να τρέξῃ στο δωμάτιό της. Στην πόρτα όμως, οι δυνάμεις του τον εγκαταλείψανε, κι' άναγκάστηκε ν' άκουμπήσῃ μιά στιγμή στον τοίχο απ' τη δυνατή του συγκίνησι... — Η Παυλίνα που τον περίμενε πεσμένη στο κρεβάτι μ' όλα της τα ρούχα τούδωσε το χέρι.

— Δεν πρόφτασα ακόμα να σας ευχαριστήσω, του είπε. Η δικαιολογία μου είναι, πως δεν εύρισκα λόγια τέτοια, που να μπορούν κάπως να εκφράσουν την ένγνωμοσύνη που με πλημμυρίζει ολοκληρωτικά... Συλλογίσθητε τον τρόπο μιάς γυναίκας, ενός πλάσματος δηλαδή μ' άνάγχυρα νεύρα, που βρέθηκε στη φορική αυτή θέσι που με βρήκατε, και συχωρέστε με... — Ακούστε με, κυρία... της απάντησε ο Άλφρεδος με φωνή πούτρεμε. — Ακούστε με, και, κυρίως, πιστέψτε με... Ο Θεός μ' ώδήγησε σε σας και τον ευχαριστώ. Η άποστολή μου όμως δεν συμπληρώθηκε, ελπίζω, κι' ακόμα ίσως έχετε την άνάγκη μου... — Ακούστε με, λοιπόν, και ζυγίστε καλά καθυσία λέει μου. Σταμάτησε λίγο, για ν' άνασάνῃ, σκούπισε το μέτωπό του και συνέχισε: — Είμ' ελεύθερος... Είμαι πλούσιος... Τίποτε δεν με δένει σε τούτο ή σε κείνο το σημείο της γῆς. Λογάρια να ταξιδεύω στην Άγγλία, χωρίς σκοπό. Μπορώ λοιπόν ν' αλλάξω το δρομολόγιό μου, και να διευθυνθῇ προς το μέρος του κόσμου, όπου θά θέλατε να καταφύγετε. Πρέπει ίσως να εγκαταλείψετε τη Γαλλία;... Δεν το ξέρω. Και δεν γυρεύω να το μάθω, όπως δεν γυρεύω να μάθω κανένα απ' τα μυστικά σας, ρεώ να μάθω κανένα τρομερά!... Θά μ' όλο που τα μαντεύω τρομερά!... Θά κρινετε άναγκαίο... — Όμως, είτε μείνετε στη Γαλλία, είτε την αφήσετε, διαθέστε με, κυρία, σαν φίλο ή σαν αδελφό... Διακουρίστε, σαν συνοδείο από κοντά ή να τάτσε με να σας συνοδεύω μακριά, δημιουργήσας άκολουθώσα από συγκεντρώσω και θά σας υπακούσω στη στιγμή... Κι' αυτό, κυρία, πιστέψτε με, χωρίς ύστεροδου-

λία. — Υποθέστε πως είμαι αδελφός σας... — Σας ευχαριστώ... του άποκρίθηκε η κόμισσα, με φωνή γεμάτη βαθιά ευγνωμοσύνη. Δέχομαι την πρότασί σας με έμπιστοσύνη άνάλογη με την τιμιότητά σας. — Έγκαταλείψαμι ολοκληρωτικά στην τιμή σας, γιατί δεν έχω παρά μονάχα σας στον κόσμο, όπου μονάχα σεις έρετε πως ζω... Ναι, το μαντέψατε: Πρέπει να φύγω μακριά απ' τη Γαλλία. Πηγαίνετε στην Άγγλία, πάρτε με μαζί σας. Δεν θά μπορούσα να φτάσω πούθενά μόνη μου, χωρίς σίκογνεύα. Μου προσφέρατε τον τίτλο της αδελφής σας. Για όλο τον κόσμο, λοιπόν, από δω κι' έμπρός, θά είμαι η δεσποινίς ντε Νερβάλ... — Ω! Πόσο είμ' ευτυχισμένος!... φώναξε ο Άλφρεδος. — Η κόμισσα τούκανε νόημα να την άκούση: — Σας ζητώ περισσότερα από όσα νομίζετε ίσως... του είπε. Κι' εγώ ήμουν κάποτε πλούσια, μιά οι νεκροί δεν έχουνε τίποτα... — Είμαι εγώ πλούσιος!... Κι' όλη ή περιουσία μου... — Δεν με καταλαβαίνετε... του άποκρίθηκε. Και, έπειδή δεν μ' άφίνετε να τελείωσω, μ' άναγκάζετε να κοκκινίζω... — Ω! Συγγνώμη... — Οθμαι η δεσποινίς ντε Νερβάλ, μιά κόρη του πατέρα σας, αν θέλετε μιά όφρανή που σας έμπιστευθήκανε. Θά με παρουσιάσετε σά δασκάλα σε κάποιο οίκοτροφείο. Μιλω τ' άγγλικά και τα ιταλικά σαν μητρική μου γλώσσα. Είμαι καλή μουσική, τουλάχιστον έτσι μουλέγαν άλλοτε. Θά παραδίδω μουσική, άγγλικά κι' ιταλικά... — Μά, αυτό δε γίνεται!... της απάντησε, αναστατώνμένος. — Αυτό είμ' οι όροι μου... τούπε η κόμισσα. Τους άνοιόσατε, κυρία, ή τους δέχαμε, αδελφέ μου!... — Ω! Ναι!... — Ο, τι ζήτησης... — Ο-λα, όλα!... — — Ε, λοιπόν, τότε δεν έχουμε καιρό για χάσιμο... Πρέπει αύριο να φύγουμε. Εί-νε δυνατόν!... — Δυνατότατον. — Διαβάτηριο; — Έχω το δικό μου. — Στ' όνομα του κυρίου Λε Νερβάλ! — Θά προσθέσω: και της αδελφής του, — Θά κάνη πλαστογραφία; — Πολύ άθώα... Προτιμάς να γράψω στο Παρίσι για να μου στείλουν ένα δεύτερο διαβάτηριο;... — Όχι... όχι... Αυτό θά μας έκανε

ΟΤΑΝ ΚΑΝΕΙΣ ΤΑ ΒΛΕΠΕΙ ΔΙΠΛΑ
Ο μεθυσμένος: "Αν σου βαστάει ρέ, έλα μόνος σου!... (Σκίτσος Π. Παυλίδης)

να χάσουμε πολύ καιρό;... Άπο ποιά λι-
μάνι θα φύγουμε;
— Απ' τη Χαβή...
— Με ποιο μέσο;
— Με το βαπόρι της γραμμής αν θέ-
λεις...

— Πότε;
— Αυτό εξαρτάται απ' τη θέληση τη δι-
κή σου...
— Μπορούμε άμεσα;...
— Δεν είσαι άδύνατη;...
— Οχι. Απεναντίας, νοιώθω τον έαυ-
τό μου δυνατό. Μόλις θα πρέπει να φύγω,
θα φύγω!

— Σε δύο ώρες, τότε...
— Καλά. Αντίο, αδελφέ μου...
— Αντίο, κυρία...
— Α, του είπες τη κόμπασσα χαμογελα-
στή, να που από τώρα παραδίνεις τη συμ-
φώνια μας...

— Αφίε μου τον καιρό να συνηθίσω
αυτό το γλυκό όνομα, Παυλίνα...
— Έγώ πώς το συνηθίζω; Αλφρέδο;...
— Α, έσύ... φώναζε αυτός.
Κι ύστερα, βλέποντας πώς θα του ξε-
φύγανε λόγια που δεν θα πρέπει να πη με
κανένα τρόπο, συγκρατήθηκε με βία. και
πρόσθεσε κάπως ψυχρότερα:

— Σε δύο ώρες, όλα θάν' έτοιμα σύμφω-
να με τις επιθυμίες σου, αδελφή μου...
— Επειτα, υποκλίθηκε και βγήκε έξω.

— Ένα τέταρτο ύστερ' από τη συμφωνία
τους μόλις, ο Αλφρέδος ένοιωσε μέσ' στο
βάθος της ψυχής του πόσο δύσκολος ήταν
ο ρόλος του αδελφού γι' αυτόν...

Το νάναι κανείς θετός αδελφός μιας νέας
κι' όμορφης γυναίκας, είναι πράμα δύσκο-
λο. Όταν όμως κανείς έχ' αγαπήσει τρε-
λά αυτή τη γυναίκα, όταν ύστερα την έχ'
χάσει, κι' όταν στο τέλος την ξαναδούρει
μόνη κι' όρημη, χωρίς άλλο στήριγμα απ'
αυτόν, όταν η ευτυχία στην οποία δεν τολ-
μούσε να πιστέψει, που την έβλεπε σαν ό-
νειρο απίστου, βρίσκεται ξαφνικά κοντά
ν' αλληλωπ το χέρι του για να την πιάσει,
τότε, μ' όλες τις αποφάσεις, μ' όλους τους
δοσιμένους λόγους, είν' αδύνατον να κλείσει
κανείς με τη βία στην καρδιά του τη φω-
τιά της αγάπης που ξεχειλίζει και πάντα
θα δραπέτευε κάποια στίβα απ' τα μά-
τια ή απ' το στόμα του...

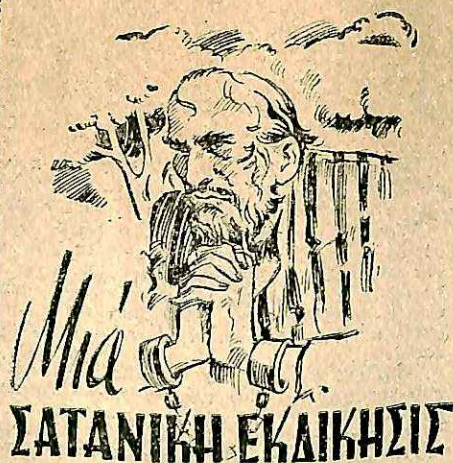
Ο Αλφρέδος βρήκε τους βαρκάρηδες του
να τρώνε και να πίνουν. Τους μιλήσε για
το σχέδιό του να φτάσουνε στη Χαβή μέσ'
στη νύχτα, για να προστάσουνε το βαπόρι
της γραμμής. Οι βαρκάρηδες τούπανε πως
ήταν επικίνδυνο το νυχτερινό ταξίδι, μέσ'
στη βαρκόουλα που τους είχε φέρει. Επει-
δή όμως δεν γυρεύανε παρά μόνο μια ώρα
για να ετοιμάσουν μια βάρκα πιο μεγάλη
και πιο γρή, ο Αλφρέδος συμφώνησε μαζί
τους, όπως συμφώνησε και στα λεφτά που
του ζητήσανε. Πρόσθεσε μάλιστα κι' ένα
δωρο από πέντε ναπολεόνια, που οι βαρ-
κάρηδες το δέχθηκαν μ' ένθουσιασμό. Για
τόσα λεπτά ήτανε πρόθυμοι να τον πάνε
και στην Αμερική!

Ο Αλφρέδος πήγε στην ξενοδόχο του,
και της γύρεψε μερικά πράγματα για τα
παιδιά. Φοβότανε τη νυχτερινή υγρασία και
τον άνεμο για την αγαπημένη του, που ή-
τανε τόσο αδύνατη και τόσο ευαίσθητη...
Επίσης ανακάλεσε μέσ' στην ντουλάπα
ένα μεγάλο σκαπέζικο σάλι, που το πήρε
πληρώνοντας δυο φορές την πραγματική του
αξία. Χάρις σ' αυτό το σάλι και το πανω-
φόρι του, έλπισε πως η Παυλίνα θα μπο-
ρούσε ακίνδυνα να κάνει το νυχτερινό τα-
ξίδι.

Η κόμπασσα δεν άφισε να την περιμένου-
νε. Μόλις οι βαρκάρηδες ετοιμάσανε τη
βάρκα, κατέβηκε κι' αυτή άμέσως. Ο Αλ-
φρέδος δεν είχε παρά να καλονιστ το λο-
γιστήριο κι' έβρισκε τραβήκανε για το λιμάνι
και υπαρκάρανε.

Καθώς το είχε προβλέψει ο Αλφρέδος,
η νύχτα ήτανε ψυχρή, μ' ήσυχη κι' όμορφη.
Τυλίξε την Παυλίνα ο νέος με το σάλι της,
και βέλησε να την βάλει να πλαγιάσει κά-
τω από μια τέντα, που οι βαρκάρηδες εί-
χανε φτιάξει στο πίσω μέρος της βάρκας.
Η έσπερτα τ' αυρανό όμως κι' η ήρεμία
της ακύματης θάλασσας, την κρατήσανε
έπάνω. Ο Αλφρέδος της έδειξε ένα πάγκο
κι' εκεί καθότανε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Το φλυτζάνι του τσαγιού με το
στρόφανθο

Μια σκοτεινή τραγωδία, που το θυμό
της στέναζε από δώδεκα χρόνια στα τρα-
μερά κάτεργα της Πόρτα Λεόνε, στην Αρ-
γεντινή, διαλευκάνθηκε τελευταία μ' έναν
τρόπο πολύ παράδοξο κι' εκπληκτικό.

Το 1934, μια από τις ωραιότερες γυ-
ναίκες του Ρίο Αινέριο, η Μανουελίτα
Ρέλεμ, σύζυγος του μηχανικού Φραντζέσκο
Ρέλεμ, βρέθηκε μια μέρα νεκρή πάνω στ'
κρεβάτι της.

Ο πρώτος που ανάκάλυψε τον άπαισιο
θάνατό της ήταν ο ίδιος ο σύζυγός της.
Εκείνη την ημέρα ο Φραντζέσκο Ρέλεμ
γύρισε κατά τις επτά στο σπίτι του. Στην
πόρτα συναντήθηκε με την υπηρέτριά του
Ροζέττα, που είχε έξοδο εκείνο το από-
γευμα και μόλις γύριζε. Τού κάκου, δωσε
χτύπησαν την πόρτα του σπιτιού.

Στο τέλος, ο Ρέλεμ αναγκάστηκε να την
ανοίξει δια της βίας με τη βοήθεια ενός
κλειδαρά.

Όταν έφθασε στο δωμάτιο της συζύγου
του, ακολουθούμενος πάντα από τη Ροζέτ-
τα, βρήκε τη Μανουελίτα έσπασμένη πάνω
στο κρεβάτι της. Φαινόταν σαν να κοι-
μάται. Αλλά, στην πραγματικότητα ήταν
νεκρή.

Πλάι στ' κρεβάτι, σ' ένα μικρό τρα-
πέζακι, βρισκόταν μια τσαγιέρα και ένα
κύπελλο, που περιείχε λίγο τσάι άκονη.
Πιο πέρα, ήταν ένα ποτηράκι με λίγο κο-
νιάκ.

Η εξέταση του τσαγιού απέδειξε ότι
περιείχε μια ίσχυρη δόση από στρόφανθο,
που είχε ένα δραστηκότατο δηλητήριο. Αν-
τίθετα, το κονιάκ δεν ήταν δηλητηριασμένο.

Εγκλημα ή αυτοκτονία;
Η ανάκριση στράφηκε από την πρώτη
στιγμή προς την πρώτη κατεύθυνση.

Εκείνο το απόγευμα είχε επισκεφθεί
τη Μανουελίτα ο συνεργάτης του συζύγου
της Μιγκουέλ Έστρέλα, που όλοι ήξεραν
πως ήταν έραστής της και είχε μείνει μια
ώρα περίπου μαζί της.

Ο Έστρέλα δεν έπινε ποτέ τσάι. Φαί-
νεται, λοιπόν, ότι η Μανουελίτα του είχε
προσφέρει κονιάκ. Ο Μιγκουέλ έσπερτα
ήτανε τότε από τη μετακίνηση που θα έκα-
με για να του φέρη το ποτό κι' έριξε το
δηλητήριο μέσα στο φλυτζάνι της. Επειτα
έφυγε άμεσως, βρισκοντας κάποια πρόφασι.

Αυτή τουλάχιστον ήταν η έκδοχή που υ-
ποστηρίχθηκε στο δικαστήριο.

Ο Έστρέλα καταδικάστηκε έτσι σε έ-
σπερτα καταναγκαστικά έργα και λίγο και-
ρό αργότερα τον μετέθεραν στα άπαισια
κάτεργα της Πόρτα Λεόνε.

Τού κάκου ο δυστυχής έστελνε κάθε τό-
σο υπομνήματα, για να υποστηρίξει την
αθωότητά του και να ζητήσει αναθεώρησι
της δίκης. Όλοι τον θεωρούσαν ένοχο. Καί,
πραγματικά, τα διάφορα περιστατικά ήσαν
επιβαρυντικά γι' αυτόν.

Σεφικά, μια μέρα, πριν από λίγο και-
ρό, ένας ναυτικός παρουσιάστηκε στις λι-

μενικές αρχές του Μπουένος Άιρες και
παρέδωσε μια σφαγισμένη μπιτόνια, που
την είχε βρή να επιπλέει πάνω στα κύματα.

Μέσα σ' αυτή τη μπιτόνια υπήρχε ένα
μακροσκελές έγγραφο, που έφερε την υπο-
γραφή του αββά Αλφόνσο, εφημερίου του
πλοίου «Βιολάντε» που είχε ναυαγήσει πριν
από μερικά χρόνια στο μεταξύ Ρίου Αινέι-
ρου και Μπουένος Άιρες διάστημα.

Ο αββάς Αλφόνσο ανέφερε ότι μετά το
ναυάγιο του ατμοπλοίου είχε επιδιδασθή
μαζί με μερικούς επιβάτες σε μια βάρκα.
Αλλά από πέντε ημέρες είχαν εξαντλήσει
τά τρόφιμά τους κι' έπειδή βρισκόταν ά-
κομη πολύ μακριά από την άκτή περιέμε-
ναν με βεβαιότητα το θάνατο. Γι' αυτό ο
κληρικός είχε κλείσει μέσα στη μπιτόνια
την ύστατη εξομολόγησι ενός από τους
ναυαγούς, που, όπως έγραφε, η σημασία
της ήταν μεγάλη για τη ζωή ενός ανθρώ-
που.

Ο ναυαγός αυτός δεν ήταν άλλος από
τον Φραντζέσκο Ρέλεμ.

Είχεν εξομολογηθή, λοιπόν, στον αββά
ότι δράστης του εγκλήματος έναντιόν της
συζύγου του ήταν ο ίδιος.

Ο Φραντζέσκο ήξερε τις σχέσεις της
Μανουελίτας με το φίλο του Μιγκουέλ Έ-
στρέλα και σκεπτόταν από καιρό να εκδι-
κηθή.

Συνέδρασε λοιπόν με τόση τέχνη τα
πράγματα, ώστε να τιμωρήσει ταυτόχρονα
την άπιστη σύζυγο και να ένοχοποιήσει για
το θάνατό της τον έραστή της.

Εκείνο το απόγευμα, η υπηρέτριά είχαν
έξοδο και ο Φραντζέσκο ήταν βέβαιος πως
ο Έστρέλλα θα επισκεπτόταν τη σύζυγο
του.

Φεύγοντας, λοιπόν, μετά το φαγητό από
το σπίτι του, φρόντισε να ρίξει μερικές στα-
γόνες στρόφανθο μέσα στην τσαγιέρα, έ-
που η Μανουελίτα συνήθιζε να βράζει το
τσάι της.

Ετσι, ήταν βέβαιος ότι θα δηλητηρία-
ζε τη γυναίκα του. Όσο για το δράστη
του εγκλήματος, οι υπόνοιες ήταν φυσικό
να πέσουν πάνω στον Έστρέλα, αφού θα
ήταν ο μόνος άνθρωπος που θα βρισκόταν
κοντά στη Μανουελίτα κατά την ώρα του
θανάτου της.

Και αυτό ακριβώς είχε συμβή. Μόνο ότι
ο Έστρέλα, βλέποντας τη Μανουελίτα να
σφαριάζεται νεκρή, είχε φύγει σαν τρελλός
από το σπίτι.

Επειτα από αυτή την αποκάλυψη, έγινε
αναθεώρησι της δίκης του Έστρέλα και
το δικαστήριο ανέγνωσε την αθωότητά
του. Ο δυστυχισμένος είχε περάσει δώδε-
κα όλοκληρα χρόνια μέσα στα κάτεργα κι'
όταν έδγηκε έμοιαζε σαν σκελετός.

Θα άκροαθεούν μια φάλεινα

Δυο Αμερικανοί γιατροί αποφάσισαν να
επιχειρήσουν προσεχές ένα περσάμα μο-
ναδικό στο είδος του. Σκοπεύουν να με-
λετήσουν τους παλμούς της καρδιάς και
το σφυγμό μιας φάλεινας! Ο ένας απ'
τους δυο, ο δόκτωρ Ρόμπερτ Κίνγκ, πα-
ραδέχθηκε ότι δεν θάνα εύκολο να κρα-
τήσουν ήσυχη τη φάλαινα κατά τη διάρ-
κεια του πειράματος... Εξήγησε ωστόσο
ότι δεν σκοπεύει να κολλήσει το αυτί του
πάνω απ' την καρδιά της φάλεινας! Οι
δυο επιστήμονες θα εφαρμόσουν ειδικά η-
λεκτρόδια στη μύτη ενός καμακιού, το ό-
ποιο θα εκσφενδονίσουν κατόπιν στο κη-
τος. Ερωτάται όμως αν η φάλαινα, όταν
δεχθή στο στήθος της το καμακι, θ' άφιση
τους επιστήμονες να συνεχίσουν το πεί-
ραμά τους...

Για τις νοικοκυρές

Κάθε νοικοκυρά θάθελε ασφαλώς να έ-
φοδισθή με μια ουσία που ανακάλεσε
ένας νέος Αμερικανός χημικός, αν δεν κό-
στιζε ακριβά. Πρόκειται για μια πολύ πη-
κτη κρέμα, που απλώνεται πάνω στ' α-
χέρια, σε λεπτό στρώμα, και τα προστατεύει
αποτελεσματικά επί πολλές ώρες από κά-
θε βλαβερή επιδράσι. Το νερό γλυσταρεί
πάνω της και φεύγει. Θάνα λοιπόν χρη-
σιμωτάτη για το πλύσιμο των πιάτων και
τις άλλες εργασίες του νοικοκυριού. Ο-
ταν τελειώσει η γυναίκα τη δουλειά της,
δεν έχει παρά να καθάριση τα χέρια της
με ζεστή σαπουνάδα.

ΟΥΪΤΕΥ ΜΙΛΛΕΡ & ΣΙΑ πρακτορείον ΔΥΣΦΗΜΙΣΕΩΝ

Μια σατανική όργάνωσις
στην Αμερική

Οι άστυνομιες της Ν. Υόρκης
και πολλών άλλων μεγάλων πό-
λεων της Αμερικής έχουν ά-
ναστατώθ κατά τον τελευταίο
καιρό από τη μυστηριώδη δρά-
ση μιας σπειρας γκάνγκστερς
που είνε η καταπληκτικώτερη
και πιο επικίνδυνη από όλες
έχουν εμφανισθή ως σήμερα,
μ' όλο που δεν έχει από παθη-
τικό της ούτε φόνους, ούτε
διαρρήξεις, ούτε κλοπές.

Επί κεφαλής αυτής της σπει-
ρας βρίσκεται κάποιος Ουΐτεϋ
Μίλλερ, ένα πρόσωπο αούλλη-
πτο, που κανείς δεν θα μπο-
ρούσε να πη πως τον είδε πο-
τέ. Τα μέλη της όργάνωσής
του υπολογίζονται ότι ξεπερ-
νούν τις 2.000. Ένας μεγάλος
αριθμός απ' αυτά είνε γυναί-
κες.

Ο Μίλλερ διαλέγει τα θύματά
του μεταξύ των μεγάλων επι-
χειρησών, που λαμβάνουν κά-
θε τόσο στην αγορά διάφορα
προϊόντα.

Ένα μυστηριώδες τηλεφώνη-
μα υποδεικνύει μια μέρα στους
διευθυντές των τω τω συμφέρον
που θα είχαν (ν' ασφαλισούν)
τά προϊόντα τους στη φέρμα
«Ουΐτεϋ Μίλλερ και Σία». Αυτό
σημαίνει ότι πρέπει να πληρώ-
νουν κάθε εβδομάδα ένα ωρι-
σμένο ποσό. Αν δεχθούν, ό-
λα είνε καλά. Διαφορετικά...

Το πάθημα μιας μεγάλης
φίρμας σοκολάτας του Σικάγου
δείχνει καθαρά ποιές είνε οι
συνεπείες.

Η φίρμα αυτή άρνήθηκε ν'
ασφαλισθή.

Από την άλλη μέρα κιόλας,
όλες οι μεγάλες πόλεις της Α-
μερικής γέμισαν από δυσφημι-
στές. Και τί δεν είπαν εις βά-
ρος των προϊόντων αυτής της
φίρμας; Ότι γίνονται από πα-

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν

Έργαστήριον

Βεραντζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.674

Άναλαμβάνει την εξέλεψιν
όλων των δυσμορφιών του
προσώπου, ως και την ριζικήν
απορίκνυσιν, εξαφανίζε τις
ρυτίδας, ουλές, έγκυμματα,
στιγματα (πανάδες), στίγματα
ευλογίας και θεραπεύει την
τριχοπτυσιν.

Η κρέμα πενικιλίνης

δία την ύγιεινήν και θεραπείαν
της επιδερμίδος του προσώπου.

Προϊόν συσκευασίας

Φαρμακείου Ι. ΒΑΓΕΝΑ

Λυκούργου 7

Χρησιμοποιήσατε άντι πάσης
άλλης κρέμας διά το ντεμακι-
γιαζ κάθε βράδυ την κρέμαν
Πενικιλίνης. Θά έχετε κατα-
πληκτικά αποτελέσματα.

Απαλλάσσει τους πόρους της
επιδερμίδος από κάθε μόλυ-
σμοτικήν εστίαν.

Η κρέμα Πενικιλίνης παρα-
σκευάζεται από στοιχεία γνω-
στά και απαραίτητα διά την
καλήν συντηρήσιν της επιδερ-
μίδος (EUCAIRINE, LANOLINE
κλπ.).

Θεραπεύει την ακμήν τα
μυτούν και παντός είδους μο-
λυσματικές καταστάσεις.

Γνησία συσκευασία

Φαρμακείον Ι. Βαγενά

ροφήν, ότι περιέχουν κακό
«έρσκα», που είχε μεταφερθή
κρυφά από τη Γερμανία, ότι η
άστυνομία έκλεισε το εργοστά-
σιο γιατί είχε ανακαλύψει με-
σα σ' αυτό έξη εργάτριες έι-
νές... Και το χειρότερο είνε
ότι όλες αυτές οι συκοφαντι-
κές πληροφορίες εμφανίζονταν
ότι προήρχοντο μέσα από το
αμερικανικό Υπουργείο Εφο-
διασμού.

Αποτελεσμα: Έπειτα από
ένα, μίνα, η κατονάλωσις των
προϊόντων αυτού του εργοστα-
σίου είχε μειωθή κατά 38% στη
Ν. Υόρκη, κατά 72% στο Λός
Άντζελες, κατά 24% στο Μαν-
χάταν, κατά 64% στη Φιλαδέλ-
φεια κτλ.

Τα αποτελέσματα ήσαν πιά
τραγικά στην περιπτώσιν των ά-
ρματων («Ντάρλινγκ»).

Ένα βράδυ στο θέατρο («Με-
τροπόλιταν» της Ν. Υόρκης, ά-
κουσθηκε ο ακόλουθος διάλο-
γος μεταξύ ενός άνδρος και
μιας γυναίκας:

— Το άρωμά σου είνε θαυμά-
σιο απόψε, αγαπητή του.

— Ναι... Σέρετε πόσο δυσ-
κολο είνε να βρη κανείς αή-
μερα ένα καλό άρωμα...

— Ός τώρα μεταχειρίζομαι...
το «Ντάρλινγκ»! Τι τρομερό! Έ-
ποθα έκζεμα σ' όλο μου το σώ-
μα. Μερικές άλλες φίλες μου
έποθαν το ίδιο. Κατέφυγα από
γιατρό, μου που μου είπε ότι
έχουν υποβλήθη περισσότερες
από πενήντα μνησύνες έναντι
ον της φίρμας «Ντάρλινγκ». Τα
άρωμά της περιέχουν ένα
χημικό προϊόν, που ερεθίζει
το δέρμα και δηλητηριάζει το
σώμα.

Μερικά λεπτά αργότερα, σ'
όλο το «Μетроπόλιταν» συζη-
τούσαν για την κακή ποιότητα
των άρματων («Ντάρλινγκ»).

Την άλλη μέρα γινόταν σπι-
στή διαδήλωσις έξω από τα
γραφεία της Έταιρίας. Γυναί-
κες και άνδρες έσπασαν τα
τάγματα των παραθύρων και κα-
κοποίησαν μερικούς υπαλλή-
λους.

Η άστυνομία επενέβη. Παρ'
όλες τις προσπάθειες της, ό-
μως, στάθηκε αδύνατον να
βρεθί ποιός είχε κυκλοφορή-
σει πρώτος αυτή τη συκοφαντι-
κή πληροφορία. Καθένας ισχυ-
ριζόταν πως την είχε ακούσει
από κάποιον άλλον.

Το ίδιο έγινε και με μια μά-
κα κρανίων για τα χείλη, σα-
πουνιών τουαλέττας κτλ.

Οι «εργασίες» του Μίλλερ έ-
πεκτινόνται επίσης στα μεγά-
λα ξενοδοχεία, στα μπαρ, στα
κέντρα διασκεδάσεως κτλ.

Πριν από λίγο καιρό, όπου
και να πηγαίνετε θά ακούγατε
ότι ανακαλύφθηκαν κρούματα
όστρακας στο μεγάλο ξενοδο-
χείο «Σαδό» της Νέας Υόρ-
κης. Μέσα σε λίγες μέρες, όλοι
οι πελάτες του εστράφησαν εις
την γνήνην και κανέναν καινούρ-
γιος δεν τολμούσε να πατήση
το πόδι του σ' αυτό.

Ετσι, ο Ουΐτεϋ Μίλλερ ή ο
άνθρωπος που κρύβεται κάτω
από το όνομα αυτό κάνει χρυ-
σές δουλειές. Και κανείς δεν
τολμάει πιά να μνη... ασφα-
λισθή στη φίρμα του. Όσο για
τους συνεργάτες του, φαίνεται
πως δεν έχουν καμμία σχέση
με τους συνθησίουμενους κακό-
ποιους που καταδιώκει η άστυ-
νομία. Είνε όλοι «εύπολητοι»
πολίται από όλα τα κοινωνικά
στρώματα, που έσρασκουν ύ-
πουλα και χωρίς κανένα κιν-
δυνο σκεδόν το αστακικό έ-
πάγγεμά τους. Γιατί εξαφανί-
ζονται, όλες σπειρές στη συ-
κοφαντική πληροφορία. Αυτή
κάνει κατόπιν μόνη της φτε-
ρά. Αν πάλι συμβή να συλλη-
φθούν επ' αυτοφώρην την ώρα
που την έκαστους, κανείς
δεν μπορεί να τους ένοχοποιή-
σεν γι' αυτό, αφού τους είνε
εύκολο να ίσχυρισθούν πως την
έκουσαν από κάποιον άλλον.

Εύκολος κύκλος δηλαδή.

Τρομερός έφευρέτης

Σήμερα το πρωί δέχτηκα την
επίσκεψιν ενός ανθρώπου, πολύ
που λάμπει στα μάτια τους, ή
ακαταστασία της περιβολής
τους. Ός προς την προσήλωσι
σε ώριμένη ιδέα, ως προς τη
φωτιά των ματιών, ή επισκέ-
πτης μου αντιπροσώπευε πλη-
ρέστατα τον τύπο του έφευρέ-
του, αλλά ως προς την ακατα-
στασία της περιβολής του, περ-
νούσε όλους τους έφευρέτας. Το
ένα κουμπι της ρεντιγκότας του
ήταν βαλμένο σε μια κουμπό-
τρυπα που γιλέκου του και αν-
τιστρόφως ένα κουμπι του γι-
λέκου του ήταν κουμπωμένο με
το σακάκι!

Ο έφευρέτης μπήκε στο
γραφείο μου σαν θύελλα.
— Καλημέρα, μου είπε. Πώς
είσθε;

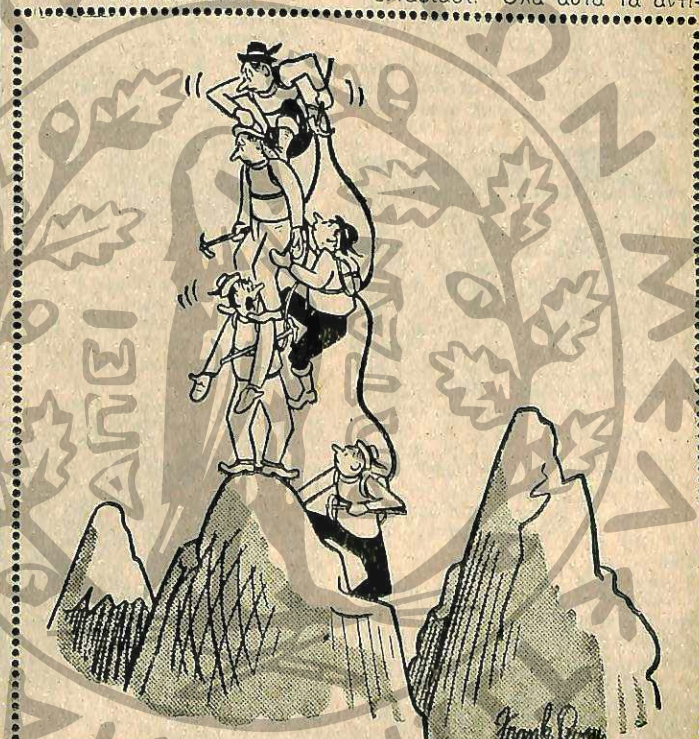
— Όχι πιά άσχημα από
χθές, του απάντησα. Και σεις;
— Μ' άναγνωρίζετε;
— Έγώ; Καθόλου...
— Πολύ καλά... Είμαι έ-
φευρέτης, κύριε, μου φώναξε με
περησφάνεια.

— Το είχα μαντέψει.

— Ο έφευρέτης μου εξακολου-
θισε μ' ένα ύφος λίγο σπου-
δαίο:

— Ναι, έχετε δίκιο... Το
να σπαίξην κανείς μέσα στη γη
είνε άβυσσ, αλλά και τό να και-
γεται δεν είνε πολύ καλύτερο.
— Έν τούτοις...

— Δεν υπάρχει έν τούτοις,
ή οποία είνε καλύτερη και από
την άποτέφορση και από την
ένταφιασι. Όλα αυτά τα αντι-

— Βρε παιδιά, δεν σταματάτε να σκαρφίζετε; Δεν
βλέπετε πως φτάσαμε στην κορυφή;

καθιστώ με πν... έξαέρωσι.
ναί, την έξαέρωσι!
— Δεν είναι καί άσχημο.
— Μή με περιπαίξετε πνίν
μάθετε.
— Σας βεβαιώ, κύριε...
— Ας τ' άφήσουμε αυτά...
Είστε πεθαμένος, έτσι δεν εί-
νε;
— Τί έκαμε, λέει;
— Είναι μία ύποθεσις... Εί-
στε πεθαμένος λοιπόν και μου
φέρνουν το σώμα σας... Το
βάζω στο φούρνο μου...
— Άλλά αυτό είναι άποτέφο-
σις.
— Παρακαλώ... Το βάζω σ'
έναν ειδικό φούρνο της έρευ-
ρέσεως του καί το άποξηραί-
νω. Το άποξηραίνω, το κατα-
λαβαίνετε καλά; Δεν το καίω,
δεν το τσιγαρίζω, δεν το ανά-
βω, το ά-πο-ξη-ραί-νω! Διηλαδθ
τ' άπαλλάσσω διά της έξατμί-
σεως απ' όλο το νερό που έχει
μέσα του... Τού κάνω άδυδά-
τωσι. Γνωρίζετε τί ποσότητα νε-
ρού περίπου περιέχει το άνθρ-
πινο σώμα;
— Σας όμολογώ πως όχι.
— Λοιπόν, περιέχει περίπου
όγδοντα το έκατό νερό, τ' ά-
σσερα πέμπτα δηλαδή.
— Τόσο πολύ;
— Μάλιστα, κύριε, τόσο πο-
λύ. Μ' άλλους λόγους ο Μέγας
Ναπολέων...
— Άλλά δεν σας είπα τίπο-
τε ενώ για τον Ναπολέοντα...
— Μή με διακόπτετε... Ο
Μέγας Ναπολέων, λέω, που τον
έχετε για Θεό σας, έζυγίσε ο-
γδόντα δύο χιλιόγραμμα. Αντι-
προσώπευε δηλαδή έξηνταπέντε
χιλιόγραμμα νερού. Λοιπόν ό-
ταν ζητωκραύγαζαν «Ζήτω ό
αυτοκράτωρ» έξηνταπέντε τοίς
έκατό των ζητωκραυγών άπεμ-
θύνοντο σε νερό καθαρό.
— Είστε ύλιστής!
— Δεν έχει να κάνει. Άλλά
για πέστε μου, είσαστε παν-
τρεμμένος;
— Όχι για την ώρα.
— Έχετε καμμία φιλεναδού-
λα;
— Ναί.
— Πόσο ζυγίζει;
— Μα την πίστι μου, δεν τη
ζυγίσα ποτέ, αλλά μπορώ να
σας πω περίπου. Θα ζυγίση πε-
ρί τα πενήντα κιλά.
— Ε, λοιπόν, επιτρέψτε μου
να σας πω πως το αντικείμενα
της λατρείας σας έχει μέσα του
περί τα σαράντα κιλά νερό.
— Πάψτε, με άδηιάτετε!
— Σαράντα κιλά νερό! Με
καταλαβαίνετε;... σαράντα κι-
λά!...
Τέλος συνέχισε:
— Επαμένονμαι, κύριε, στην
έφευρέσι μου. Όταν το σώμα
σας ξεραθή έντελώς, το βαπτί-
ζω σ' ένα υγρό δικής μου συν-
θέσεως, με βάσι το νιτρικό ό-
ξύ που το μεταμορφώνει σε ύ-
λη έκρηκτική, άνάλογη με τη
βαμβάκοπιυρίτιδα. Δεν έχου-
με παρά να το ανάψουμε... Πφ
... φφ... υπόμνη!... Μία
λάμψη άποτόμης... Ένας μεγα-
λός άστρος καίγαν που άνε-
βαίνει στον ούρανο, καί τελείω-
σε ή ιστορία. Το σώμα σας δεν
ύπάρχει πιά. Πώς βρίσκετε την
ιδέα μου;
— Φαινήν!
— Άλλά δεν είν' αυτό μονά-
χα. Αντί να μεταμορφώσω το
σώμα σας σε άπλη έκρηκτική
ύλη μπορώ να το κάνω ένα βεγ-
γαλικό φώς τέλειο. Πυροκρότα-
λα, κερί άνετικά, ήλιος, φώ-
σφορα κτλ. Για τις φτωχές οί-
κογένειες άναλαμβάνω την ύπο-
χρέωσι να μεταμορφώσω με την
τιμή των τριάντα φράγκων τη
έκρη σάρκα, σε ένετικά κερία

δλων των χωματών. Με δέκα.
χιλιάδες φράγκα, μπορώ να κα-
τασκευάσω ένα φώς βεγγαλικό
πρώτης τάξεως.
— Έξοχο!
— Λοιπόν; Τί λέτε; Δεν σας
έλκύουν όλ' αυτά;
— Ναί, ή ύποθεσις είναι πολύ
έλκυστική, αλλά όσον άφορά το
σώμα το δικό μου, ποσινώ να
περιμένω.
Ο έφευρέτης πήρε το κα-
πέλλο του θυμωμένος.
— Όποτε άρνείσθε; ρώτησε.
— Ναί, κι' έχω το λόγο μου.
— Αν πάρετε το σώμα μου μετά
θάνατό και το έξαφανίσετε, το
έξαρώσετε, τί θα γίνει έγώ
στη Δευτέρα Παρουσία; Πού θα
δρω το σκελετό μου; Με τί
μούτρα θα παρουσιαστώ μπρος
στον Έπουράνιο Κοιτή;
Ο έφευρέτης έκανε μία γκρί-
μάτσα σαν να του έλεγε:
«Είσαι βλάκας!» Αυτό ήθελε
κι' έγώ. Τον άσπαξα, τούδωκα
μία κλωτσιά στα όπισθια και
τον πέταξα έξω απ' το γρα-
φείο μου.
Τον άκουσα να κατακυλά
στη σκάλα και να φτάνη κα-
τακυλώντας ως την έξώπορτα.
Κατόπιν έγινε άπόλυτη ήσυχία.
Διάβολε!... Τί είχε συμβή;
Τον είχα σκοτώσει ή τον είχα
... έ ξ α ε ρ ώ σ ε ι με τη
γερή κλωτσιά που του έδωσα;
Αυτό δεν το έυσα ποτέ!...
ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ

Πρωτότυπη διαφήμισις

Ένα από τα μεγαλύτερα κα-
ταστήματα της Νέας Υόρκης
έδημοσίευσε την ακόλουθη δια-
φήμιση:
«Με μερικά δολάρια μπορεί-
τε ν' άποκτήσετε τα πάντα.
Άλλά, για ν' αγοράσετε ένα
ζευγάρι κάλτσες «ανάυλων», πρέ-
πει να τσαλαπατηήτε, να κάμ-
τε ούρα όλη την ήμέρα, να σας
κουρελιάσουν τα ρούχα που φο-
ρείτε, να σας πρήξουν τα μά-
τια από τις γροθιές ή να σας
σπάσουν μερικά πλευρά... χω-
ρίς και πάλι να είναι βέβαιο πως
θα άποκτήσετε το σπάνιο και
πολύτιμο αυτό προϊόν, το ό-
ποιον διαθέτει έν αθονία το
κατάστημά μας».

Η καταπληκτική αυτή διαφή-
μισις προκάλεσε τόση συρροή
κόσμου, που ή άστυνομία άναγ-
κάσθηκε να διαθέση ειδική δύ-
ναμι άστυφυλάκων για να προ-
λάβη τ' έκτροπα που γίνονταν
έξω από αυτό το κατάστημα.
Στο άναμεταξύ, ή μαύρη ά-
γορά των καλών «ανάυλων» άρ-
γιάζει. Πολλοί επιτήδριοι κάθον-
ται στην ούρα από το πωσί ως
το βράδυ, αγοράζουν μερικά
ζευγάρια στην τιμή των 8 δολ-
λαρίων, τα μεταπωλούν κρυφά
24 δολάρια το καθένα και βγά-
ζουν το μεροκάματο τους με το
παραπάνω.

Οι Αμερικανίδες έχουν κυ-
ριολεκτικά έστρελλαθή με το
νέο αυτό προϊόν. Τόση είναι ή
αξία του που δύο νέοι σταιχη-
ματίσαν ότι θα έκαναν το γύρο
των Ηνωμένων Πολιτειών με 24
ζευγάρια κάλτσες «ανάυλων». Πραγματικά, όχι μόνον πήρα-
σαν όλα τα έξοδα, αλλά τους
έεινε και περισσεύμα! Το κα-
ταπληκτικότερο είναι, όμως, ότι
μία μεγάλη σιδηροδρομική ο-
μάδα του Μιντλ Γουέστ άγόρασε μία
σημαντική ποσότητα από κάλ-
τσες «ανάυλων» που τις μεταπω-
λεί τώρα στη μαύρη άγορά, για
να προμηθευή τις πρώτες ύλες
που της λείπουν και να υποσέ-
ση να ξαναφτιάξη τις εργασίες
της.

Τα δηλητηριώδη ΦΕΙΔΙΑ

Πώς θεραπεύονται τα δαγκώματά των

Χιλιάδες ανθρώπων και ζώων πεθαίνουν κάθε χρόνο από
δγκώματα φιδιών. Άλλά όπως είναι γνωστό, όλα τα φείδια δεν
είνε δηλητηριώδη και τα τελευταία πάλιν διακρίνονται σε
δύο μεγάλες κατηγορίες, σύμφωνα με την ειδική σύσταση
του δηλητηρίου, που ξεκλύνουν μέσα στο αίμα του θύματος των.

Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν οι κόμπρα, οι τρομεροί
«νάγας» των τροπικών χωρών, οι βούγγαροι των Ινδιών, οι
όφεις, κοράλια της νοτίου Αμερικής κτλ. Το δγκώμα των
προκαλεί έλαχίστη τοπική αντίδρασι. Αντίθετα, ή επίδρασις
του δηλητηρίου των γίνεται άμέσως αισθητή σ' ολόκληρο
τον οργανισμό και μπορεί να έπιφέρει ακόμη και άκριαίο
θάνατο. Συνήθετα, όμως, ο θάνατος έπέρχεται έπειτα
από 7-8 ώρες.

Στη δεύτερη κατηγορία ανήκουν οι έχιδνες, που ζουν
σε άσχεδον τις περιοχές του πληνέτου μας, οι κροτα-
λίες, οι «λασεζις» της Μαρτινίκας κτλ.

Το δγκώμα των προκαλεί μία έντονη τοπική αντίδρασι. Το
μέρος όπου κώπηκαν τα δόντια τους, πρήσκει άμέσως,
γίνεται κατακόκκινο, έπειτα μπλε και στο τέλος καταμαυ-
ρ. Ταυτόχρονα, ο άνθρωπος ή το ζώον που δαγκώθηκε αισθ-
νεται τρομακτικούς πόνους και μία άσφορη δίψα. Στο τέ-
λος, πέφτουν σε λήθαργο, που είναι ο προάγγελος του θανά-
του. Στις περιπτώσεις που το θύμα κατορθώνει να έπιζηση,
ο τοπικός έρεθισμός εξαφανίζεται πολύ άργά. Μερικά άλλα
συμπτώματα, έπισης, όπως ή αιματοουρία και ή λευκωματο-
ρία, καθώς και μία γενική εξάνθησις του οργανισμού, μπο-
ρουν να διατηρηθούν μήνες και χρόνια ολόκληρα πολλές
φορές.

Η διαφορά αυτή των συμπτωμάτων όφειλεται στη σύσταση
του δηλητηρίου των δύο κατηγοριών των φιδιών που αναφέ-
ρομε.

Το δηλητήριο των φιδιών της πρώτης κατηγορίας (τύπος
κόμπρα) περιέχει την καλούμενη νευροτοξίνη που έπιδρά
άμέσως σ' ολόκληρο το νευρικό σύστημα, αλλά δεν προκα-
λεί τοπική αντίδρασι.

Αντίθετα, το δηλητήριο των φιδιών της δεύτερας κατη-
γορίας (τύπος έχιδνας) περιέχει την καλούμενη αιμορρα-
γίνη, που έπιφέρει συμπτώματα και πάλι του αίματος, το
σημείο του δγκώματος και γι' αυτό ή τοπική αντίδρασις είναι
σ' αυτή την περίπτωσι μεγαλύτερη.

Η θεραπεία των δγκωμάτων των φιδιών ήταν ως τα τε-
λευταία άσχεδον χρόνια έμπειρική, γιατί ή έπιστήμη δεν κα-
τώρυνε ν' ανακαλύψη ένα άποτελεσματικό αντίδοτο. Άλλά
οι εργασίες του καθηγητού Καλμέτ έπέτρεψαν την παρα-
σκευή ενός όρρου, που έχει άποτελεσματικά όχι μόνον θερα-
πευτικά, αλλά και προφυλακτικά.

Ο Καλμέτ έκαμε την παρατήρησι ότι ή είσαγωγή μικρών
δόσεων δηλητηρίου κόμπρα μέσα στο αίμα ενός αλόγου, το
έξοικειώνει σιγά-σιγά, σε τρόπο που μπορούσε, έπειτα από
ώριμαμένο χρονικό διάστημα, ν' άνεχθι τεράστιες δόσεις,
που θα ήταν άρκετες να σκοτώσουν όχι ένα αλλά δεκάδες
ζώων.

Η θανατηφόρος δόσις δηλητηρίου κόμπρα για ένα αλόγο
είνε 0,025 γρμ. και όμως, έπειτα από δεκαπέντε μήνες θεραπεία
έξοικειώσεως, το αλόγο αυτό μπορεί να άνεχθι χωρίς το
έλαχιστο δυσάρεστο σύμπτωμα, μία ένεσι δύο γραμμαρίων
δηλητηρίου, δηλαδή 80 φορές περισσότερο από τη θανατη-
φόρο δόσι.

Η δεύτερη σημαντική παρατήρησις του Καλμέτ ήταν ότι
ο όρρος του αίματος των άνοσοποιηθέντων με τον τρόπο που
αναφέρεμε ζώων μπορούσε να θεραπεύση άησυχασματικά
και να προφυλάξη από τα δγκώματα των φιδιών.

Από το άνοσοποιηθέν αλόγο άφαιρούν συνολικά 20 λί-
τρας αίματος σε τρεις διαδοχικές άφαιρέσεις. Το αίμα αυτό
πηχόμενο δίδει 10 λίτρας αντιθόλαυ όρρου.

Δέκα έως είκοσι έκατοστόγραμμα απ' αυτό τον όρρο είναι
άρκετα για ν' άπομακρύνουν κάθε κίνδυνο από ένα ενήλι-
κα. Προκειμένου, όμως, για ένα μικρό παιδί, ή δόσις αυτή
πρέπει να διπλασιασθι ή να τριπλασιασθι. Γιατί εδώ συμ-
βαίνει το αντίθετο από ό,τι με άλλους όρρους. Όσο κατε-
βαίνομε στα χρόνια, τόσο ή δόσις πρέπει να είναι μεγαλύτε-
ρη. Προκειμένου, τέλος, για ένα γέροντα, μερικά έκατο-
στόγραμμα είναι άρκετα.

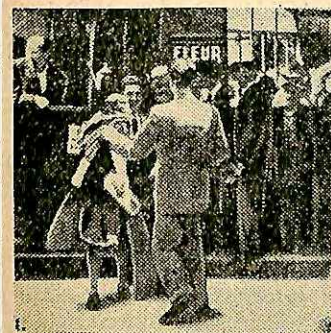
Ο όρρος αυτός, είσαγόμενος σε μικρότερες δόσεις μέσα
στην οργανισμό, έχει άξιόλογα προφυλακτικά άποτελέσματα.
Πρέπει να σημειωθι ότι στο ίδιο μέρος καταφεύγουν και οι
περίφημοι γνιευταί των φιδιών στις Ινδίες και την Αφρική.
Αντίθετα με ό,τι νομίζαμε, στην περίπτωση τους δεν πρό-
κειται για καμμία άπάτη. Τα φείδια που χρησιμοποιούν εκκρί-
μα τους, Άλλά, ο οργανισμός των ανθρώπων αυτών έχει άνο-
σοποιηθι από μία βαθμιαία είσαγωγή έλαχίστων δόσεων δη-
λητηρίου. Στην αρχή, μαζί με το δηλητήριο, είσαγουν στον
οργανισμό τους ισχυρότατα αντίδοτα. Έπειτα αυξανόμεν τις
δόσεις του δηλητηρίου και έλαττώνουν τις δόσεις των αντί-
δωτων. Στο τέλος, παύουν να χρησιμοποιούν αντίδοτα. Ο
οργανισμός των έχει πια άνοσοποιηθι και τα τρομερότερα
δηλητηρία δεν έχουν καμμία επίδρασι σ' αυτόν. Με τον
τρόπο αυτό προκαλούν τον θαυμασμό εκείνων που τους βλέ-
πουν να παίζουν με τα φείδια και να μην παθαίνουν τίποτε
από τα δγκώματά των.

Καθηγητής ΡΟΖΕ ΣΙΜΟΝΕ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΕΙΣΑΣΤΕ ΕΥΓΕΝΕΙΣ

Οι σημερινές κοινωνίες κινδυνεύουν να πέσουν στην βαναυσότητα

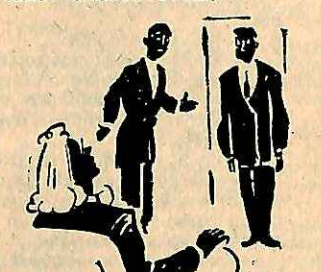
Έκείνο που ξεχωρίζει τις ανθρώπινες κοινωνίες από τις κοινωνίες των ζώων είναι ή ευγένεια. Μην κάνετε σύγχυσι με-
ταξύ της έθιμοτυπίας και της ευγένειας. Η έθιμοτυπία αλλάσσει από τη μία γενεά στην άλλη. Άλλά ή ευγένεια πα-
ραμένει πάντα ή ίδια, γιατί είναι ένα χάρισμα της ψυχής, άσχετα με τις έκδηλώσεις που παίρνει στην κάθε εποχή.
Ο πόλεμος, ή πείνα, όλη ή δυστυχία των πολεμικών έτών εξαφάνισαν μία για πάντα τους κανόνες της παλιάς έθιμο-
τυπίας. Το κακό όμως είναι ότι έσθυσαν και την ίδια την ευγένεια, γιατί οι σημερινοί άνθρωποι, κουρασμένοι και άπο-
γοητευμένοι όπως είναι, νομίζουν πως δεν την χρειάζονται πιά. Και έτσι οι σημερινές κοινωνίες κινδυνεύουν να πέσουν
στη χυδαιότητα και τη βαναυσότητα. Ο κίνδυνος αυτός έκαμε πολλούς ανθρώπους στις Ηνωμένες Πολιτείες, στην
Αγγλία και στη Ρωσία να ιδρύσουν λέσχες για να διατηρήσουν το στολίδι αυτό των ανθρώπινων κοινωνιών, που
λέγεται ευγένεια. Έτσι, ή κίνησις αυτή παίρνει ένα χαρακτηρισμό διεθνή. Άλλά έκτός από τις όμαδικές αυτές προσπά-
θειες, ή ευγένεια είναι κάτι που άφορά τον καθένα χωριστά. Συνήθισαμε δυστυχώς να λέμε: «Στη σημερινή εποχή δεν
χρειάζονται ευγένειες». Έπειδή άκριβώς ή εποχή μας είναι τέτοια, ή ευγένεια είναι άπαραίτητη. Μην περιμένετε, λοιπόν,
να σας δώσουν οι άλλοι το παράδειγμα. Προσπαθήστε να το δώσετε σεις στους άλλους. Θα χρειάζονταν τόμοι όλό-
κληροι για να σημειώση κανείς τα άτοπα της σημερινής ζωής μας. Άλλά να μερικά απ' αυτά, παρμένα στην τύχη,
που θα σας βοηθήσουν ν' ανακαλύψετε και πολλά άλλα στους άλλους ανθρώπους, αλλά... και στον ίδιο τον έαυτό σας!

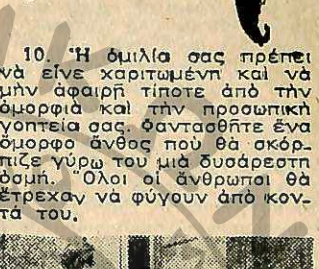
το μέρος του ανθρώπου που
σας περιμένει με βήμα άργό.

επί πλέον, φέρνουν σε δύ-
σκολη θέση εκείνον στον ό-
ποιον άπευθύνονται.

νόνης της... κακής συμπερι-
φοράς. Δεν ύπάρχει, λοιπόν,
κανείς λόγος να τα διδάσκει
με το παράδειγμα σας τους
κακούς τρόπους. Ακόμη κι'
όταν τους κάνετε μία παρα-
τήρησι, πρέπει να είσατε ευ-
γενικοί μαζί τους κι' όχι να
ξεφωνίζετε σαν δαιμονιομέ-
νη και να νουρλώνετε τα μά-
τια σαν τους ανθρώπους των
τριόδων. Μ' αυτό τον τρόπο
ίσως να σας φοβηθούν για
μία στιγμή, αλλά πρέπει να
είσατε βέβαιη ότι δεν θα
σας σεβάσθουν ποτέ.

3. Οι άνδρες είναι συνή-
θως πιο άνοσοποιημένοι τις γυ-
ναίκες που άνοσοποιούν, κα-
τά κανόνα. Άλλά όταν έχετε
άργησει μία ολόκληρη ώρα
κάνετε τουλάχιστον πως τρέ-
χετε στα τελευταία είκοσι μέ-
τρα, αντί να προχωρήτε προς

4. Οι περισσότεροι άνδρες
χαιρετούν σήμερα φέρνοντας
το χέρι στο καπέλλο. Για να
δικαιολογηθούν, λένε πως α-
υτός ο τρόπος του χαιρετισμού
είνε μία συνήθεια της στρα-
τιωτικής ζωής. Και όμως είναι
ένα πολύ άμορφο πράγμα για
έναν άνδρα να ξέρη να βγά-
λη το καπέλλο για να χαιρε-
τήσει!

5. Οι πρόγονοι μας δεν εί-
χαν τηλεφώνω, αλλά οι γυ-
ναίκες που, μη έχοντας τί-
ποτε άλλο να κάνουν, έσπα-
ν πάνω σ' αυτό και ένοχλούν
για να τους πουν τα πιο ά-
σημαντα πράγματα, δεν έ-
χουν καμμία δικαιολογία. Το
τηλέφωνο είναι ένα μέσον έ-
πικοινωνίας και όχι ένα σα-
τανικό μηχανήμα για να ένο-
χλούμε τους άλλους.

6. Η ευγένεια μες σε τρι-
τά και μόνον ύπάρχει, κα-
τά κανόνα. Άλλά όταν έχετε
άργησει μία ολόκληρη ώρα
κάνετε τουλάχιστον πως τρέ-
χετε στα τελευταία είκοσι μέ-
τρα, αντί να προχωρήτε προς

Μια παλιά κάρτ-ποστάλ

Ποτέ δεν είχε φανή στο Φρεντερικ Γκερλίε τόσο σύντομος ο δρόμος ως το σπίτι του. Είχε φύγει απ' το ατελιέ του βιαστικά και βάδιζε με μεγάλη βήματα, πούδριναν πώς είχε πάρει μια σοβαρή απόφαση. Όσο, όσο πλησίαζε στο κατάστημα ψιλικών, που διατηρούσαν οι γονείς του στο Ισόγειο του σπιτιού, βόδιζε το περπάτημά του. Μολονότι ήταν άντρας πιά και γερό παλληκάρι, δείλιασε πάντα εμπρός στον πατέρα του με το γενάκι και τα ματωμένα γυαλιά και στη μητέρα του με τα γκριζά μαλλιά. Για να πάρει τώρα θάρρος, θυμόταν το άλλο εκείνο πορτί — όμοιο με το σημερινό — που είχαν δεχθεί με ανέλπιστη ευκολία την απόφασή του να έγγραψή στη Σχολή Καλών Τεχνών...

Μα σήμερα ήταν δυσκολότερα τα πράγματα! Σκόπευε να τους αναγγείλει το γάμο του. Και με ποιά; Μ' ένα μοντέλλο, μιά κοπελλίτσα 17 ετών, με μαύρα μαλλιά, λεπτοκαμωμένο κορμί και μάτια γεμάτα ποιήσι... Ήταν τόσο άγνη ή Λιζέτ, ώστε τη σεδόντουσαν όλοι οι ζωγράφοι του Μοντανάρ. Για το Φρεντερικ, ήταν το ιδεώδες μοντέλλο, εκείνη που του χρειαζόταν για να του δώσει την εμπνευσή της μεγαλοφυΐας! Την είχε παντρευτεί, για να μη του την πάρει άλλος... Μα ήταν φτωχή... και δίχως οικογένεια!...

Τι θα λέγαν τώρα οι γονείς του; Όσοσο έβαλε όλα τα δυνατά του κι' άρχισε απότομα την έκμισθό του! Οι γονείς του τον άκουσαν, χωρίς να τον διακόψουν. Δεν του είπαν καμιά απ' τις λέξεις που περίμενε: «Οκ», «Ναι», «Ποιό», «Ποιό», «Ποιό». Τέλος, ο Φρεντερικ σάπασε και τους έδωσε μιά φωτογραφία. Έκείνοι τον κτύπησαν. «Επειτα κτυπήσαν, αμίλητοι».

...ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΑΙΝ
Ηουναγώνιστον
...ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Ε. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ
ΘΕΡΜΑΚΕΟΥΣ 23 - ΠΕΙΡΑΙΕΣ
ΤΗΛ. 45 778 και 62 174

«Η μητέρα φάνηκε πώς συνήλθε πρώτη. Πέρασε στο διπλανό δωμάτιο. Ο άντρας της την άκολουθησε. Ο Φρεντερικ κατάλαβε πώς έπρεπε να κάμει κι' αυτός το ίδιο. «Η κ. Γκερλίε πήγε ως το μπουφέ, άνοιξε ένα συρτάρι κι' έβγαλε ένα φθαρμένο πορτοφόλι. Πήρε από μέσα μιά ξεθωριασμένη κάρτ-ποστάλ και την άφισε στο τραπέζι. —Κύτταξε... είπαν οι δυο νέοι στο γυίο τους, χαμογελώντας. «Η κάρτ-ποστάλ παρίστανε μιά γυναίκα, με φόρεμα κορόι του 1900, που ήταν ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι κι' άκουγε τα χαιδέμεντα λόγια ενός κυρίου με άγκιστρωτά μουστάκια και με ζακέτα, σκυμμένου τρυφερά πάνω της. —Τί άρχαιολογία είν' αυτή; φώναζε ο νεός. —Δεν πρόσεξες λοιπόν τίποτε, οάτσης ο πατέρας. —Είμαστε έμεις, αυτοί οι δυο! πρόσθεσε η μητέρα. —Έπρεπε να το μάθης μιά μέρα... —Ήμουν μοντέλλο στα νειάτα μου... —Κι' εγώ το ίδιο. —Κάθε πρωί, ποκάριζα σ' ένα ζωγράφο, ξαπλωμένη σ' ένα καναπέ, με τουαλέτα κορόι, σαν ν' άκουγα τα έρωτόλογα κάποιου άνυπαρκτου καθολίου... —Εγώ ποκάριζα το άπόγευμα! Έμεινα ώρες όλοκληρες άκοιμητήσιν στον άδειαν αυτό καναπέ, σκυμμένος προς την φανταστική άγκιστη πούβελαν να τη κοιτώ... —Ο ζωγράφος δεν είχε δείξει σε κανένα το έργο του. —Τό παρουσίασε στο Σαλόν. Την άλλη μέρα, όλες οι έφημερίδες δημοσίευαν τη φωτογραφία του και τον τίτλο: «Ιλιγγος». —Πήρε το πρώτο βραβείο. —Έπρεξε στην Έκθεσι, περίεργη να ίδω το άριστούργημα που δέξασε τη μορφή μου... —Εγώ βρισκόμουν εκεί. —Αναγνωρίσαμε ο ένας τον άλλο. —Χαμογελάσαμε. —Ο πατέρας σου μ' έπιασε από το μπράτσο. —Η μητέρα σου μ' άφισε να την τραβήξω μαζί μου. —Ο Φρεντερικ έμεινε με τα μάτια καρφωμένα στην κάρτ-ποστάλ. Ένοιωσε μεγάλη συγκίνησι. —Επειτα... οάτσης. —Επειτα... ζήσαμε μαζί και γνωρίσαμε την ευτυχία... —Γεννήθηκες άγονότα έσύ... —Κάναμε χίλιες δυο δουλειές. —Μα ήμαστε ευτυχισμένοι! —Είχαμε το φυλαχτό μας: έσο άπόκομα έφημερίδης. που παρίστανε τον «Ιλιγγος»... την εικόνα μας! —Κι' αφ' αυτό το μαγαζάκι. —Μιά μέρα, περσάσαμε από 'δώ, απ' αυτό το μαγαζάκι. —Κι' είδαμε στη βιτρίνα αυτή την κάρτ-ποστάλ με την εικόνα μας μέσα σ' ένα λεύκωμα... —Μπήκαμε να την αγοράσουμε. —Η γυναίκα που είχε το κατάστημα, δεν ήθελε να μας την πουλήσει. Έλεγε πως ήθελε σε μιά ελόκληρη συλλογή. —Ευεις έπιμένουμε... της έξηγήσαμε το λόγο. —Συγκινήθηκε τότε... Ήταν καλή γυναίκα. Ζούσε όλομύνη... ήταν άρωστη. —Μας πήρε για να τη βοηθούσε. —Μας πάντρεψε. —Όταν πέθανε, μας άφισε το μαγαζάκι της. —Εται, τα έβρεις πιά όλα! —Καθώς βλέπεις, μπορούμε να μάς φέρης το μοντέλλο σου... τη γυναίκα σου! —Μα ύν της πής όμως τίποτα! —Τ' άκούεις... Είπε προτιμώτερο να μην έξω την ιστορία μας... —ΚΑΛΟΝ ΖΕΒΕΛ

ΕΧΕΤΕ ΤΑΚΤ;

Πώς θα το έξακριώσετε

Έχετε τάκτ στη ζωή σας; Ή ένεργείτε πάντοτε σύμφωνα με τις έμπνεύσεις της στιγμής; Να μερικές έρωτήσεις που θα σας βοηθήσουν να το έξακριώσετε.

Ρωτήστε, λοιπόν, τον εαυτό σας τι θα έκανατε αν... I... Ένα προσφιλές σας πρόσωπο σας έκανε δώρο στη γιορτή σας ένα έλεεινό βαζο;

α. Θα το κρύβατε σε μιά γωνιά για να μην το βλέπη κανείς;

β. Θα βρίσκατε την ευκαιρία να το χαρίσετε σε μιά φίλη σας για να το ξεφορτωθήτε;

γ. Θα το στολίζατε με λουλούδια σε τρόπο που να κρυφτεί την άσχημία του;

II... Είχατε άρνηθί στή φίλη σας Λιλή να βγείτε μαζί έξω και από καπρίτσιο ή έπιπολιότητα βγήτε άργότερα με μιά άλλη φίλη σας περίπατο και σιμωθή να συναντηθήτε ξαφνικά στο δρόμο;

α. Θα πιάσατε τη φίλη σας από το χέρι και θα την τραβήξετε σαν τρελή για να κρυφθήτε;

β. Θα πάτε γλαστή προς το μέρος της Λιλής και θα της πείτε την άλήθεια;

γ. Θα προσποιηθήτε ότι δεν είδατε καθόλου τη Λιλή και, αν εκείνη σας παραπονεθή την άλλη μέρα, θα της πείτε ότι δεν ήσαστε οίς και ότι έχει κάμει λάθος;

III... Ο προϊστάμενός σας στο γραφείο, που συμβαίνει να είναι παντρεμένος, σας κάμει μιά έρωτική έξομολόγησι;

α. Θα τον ειρωνευθήτε για την έκτασή του;

β. Θα τον άκούσετε ήρεμα και θα του άπαντήσετε με ευγένεια ότι δεν μπορείτε να άναποκριθήτε στο αίτημά του;

γ. Θα του πείτε ότι είσαστε έρωτευμένη μ' έναν άλλον;

IV... Μιά από τις φίλες σας σας παίρνει βιβλία χωρίς να σας τα επιστρέφει;

α. Θα της πείτε με ευγένεια ότι αγαπάτε τα βιβλία σας και ότι δεν θα της δανείσετε κανένα άλλο αν δεν σας επιστρέφει εκείνα που σας έχει πάρει;

β. Θα της πείτε, όταν σας ζητήσει ένα καινούργιο βιβλίο, ότι το έχετε δανείσει σε μιά άλλη φίλη σας;

γ. Θα βρήςτε μιά ευκαιρία, που είναι και άλλοι μπροστά, για να πείτε ότι απεχθάνεστε τους ανθρώπους που δανείζονται βιβλία και δεν τα επιστρέφουν;

V... Μιά φίλη σας σας πη ότι συναντήσατε το μνηστήρα σας με μιά άλλη γυναίκα;

α. Θα ζητήσετε εξήγησις από το μνηστήρα σας;

β. Θα πείτε στή φίλη σας ότι δεν της δίνετε το δικαίωμα να άναμινύεται στις υποθέσεις σας;

γ. Θα γράψετε μιά έπιστολή στο μνηστήρα σας για να του πείτε ότι δεν θέλετε να τον ξαναβήτε στα μάτια σας;

Άφου άπαντήσετε με ειλικρίνεια σ' αυτές τις έρωτήσεις, θα βαθμολογήσετε ως έξης τις άπαντήσεις:

Αν άπαντήσετε καταφατικά σε μιά από τις έρωτήσεις IV, IVβ, IVγ και Vα, θα βαθμολογήσετε την άπάντησίν σας με το βαθμό 7.

Αν άπαντήσετε καταφατικά σε μιά από τις έρωτήσεις IV, IVα, IVβ, IVγ και Vβ, θα βαθμολογήσετε την άπάντησίν σας με το βαθμό 5.

Αν άπαντήσετε καταφατικά σε μιά από τις έρωτήσεις IV, IVα, IVβ, IVγ και Vγ, θα βαθμολογήσετε την άπάντησίν σας με το βαθμό 3.

Άθροίστε τώρα τους βαθμούς των άπαντήσεών σας.

Αν το άθροισμα υπερβαίνει το 30, αυτό σημαίνει πως έχετε τάκτ.

Αν είναι μεταξύ 20-30, πρέπει να προσέχετε περισσότερο και να φροντίσετε να καταστείτε τις βίαιες έκδηλώσεις σας.

Αν είναι κάτω από 20, δεν έχετε καθόλου τάκτ και θα δημιουργήτε διαρκώς παρεξηγήσεις γύρω σας.

Τά θαύματα των μελισσών

Πριν καθιερωθί το σημερινό μετρικό σύστημα, υπήρχαν στη Γαλλία 250 διάφορες μονάδες μήκους, βάρους, χωρητικότητας, κλπ. Οι γνωστότερες απ' αυτές ήσαν το «βήμα», το «πόδι», ο «άγκων», ο «κόκκος» (ίσος με βάρος ενός κόκκου σιταριού). Όλες όμως παρουσιάζαν το ελάττωμα ότι δεν ήσαν σταθερές (γιατί δεν έχουν βέβαια όλοι οι άνθρωποι το ίδιο πόδι, ούτε όλα τα άπειρα σιταριά το ίδιο βάρος). Γι' αυτό, έγινε πρότασις να καθορισθύν ως μονάδα μετρήσεως οι διάστάσεις των μικρών χωρισμάτων που αποτελούν τις κεραίες των μελισσών. Γιατί εξακριβώθηκε ότι έχουν πάντα το ίδιο μέγεθος: ενός εξαγωνικού πρίσματος, με πλάτος 5 χιλιοστών και ύψος 12. Και θα εφαρμόζονταν άσφαλώς ή νέο αυτή άκριβειάτη μονάδα, αν δεν επικρατούσε εν τώ μεταξύ το δεκαδικό μετρικό σύστημα.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΣΑΞ ΡΑΙΜΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΘΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

(Λίγα λεπτά πριν από τα μεσάνυχτα, μιά νεαρή γυναίκα, που φορούσε μιά βαρύτιμη ζυμπελίνα, μπαίνει στο γραφείο του μυθιστοριογράφου Χένρυ Ντάμπρεν, που είναι όλομύνηστος εκείνη την ώρα στο σπίτι του. Το ύψος της έπισκεπτριάς φανέρωνε ένα μεγάλο τρόμο και οι λίγο έπεσε λιπόθυμη. Ο Ντάμπρεν έτρεξε τότε έξω από το διαμέρισμά του για να έλθοποιήσθ το γιατρό Κεμπέρλεϋ, που έμενε στην ίδια πολυκατοικία. Έκείνη τη στιγμή, μιά σκιά γλύστρησε άδουρδα μέσα στο γραφείο του και, άφου έδωσε το φως, στραγγάλισε την άγνωστη έπισκεπτριά. Ο Ντάμπρεν και οι άστυνομικοί που έφθασαν σε λίγο βρήκαν στα χέρια της ένα ταλακωμένο χαρτί με τις λέξεις: «Η γυναίκα αυτή ήταν σύζυγος του Όρατιου Βερνόν που είχε πεθάνει μυθιστοριώδως το πρωί της ίδιας ημέρας. Η σύζυγός του άπουσίαζε με την δικαιοσύνη πως είχε πάει ταξίδι στην άδελφή της στο Σκωτία. Τα ταξίδια αυτά γινόνταν πολύ συχνά. Άλλα, ο συμβολαγράφος του άποθανόντος άποκαλύπτει στον έπιθεωρητή Ντούνμπαρ, που διεξάγει τις άνακρίσεις, ότι ή κυρία Βερνόν δεν είχε κομμία άδελφή και ότι δεν είχε πάει ποτέ στη Σκωτία. Ο σύζυγός της την είχε ήδη μερικές ημέρες προηγουμένως σε μιά πολυτελή λιμουζίνα μαζί μ' ένα άγνωστο. Η άνακάλυψις αυτή καθώς και οι έρευνες που άρχισε να κάμει για την άνευρεσι της συζύγου του φαίνεται πως ήταν ή άφορητή του μυθιστοριώδους θανάτου του. Οι άνακρίσεις συνεχίζονται για τη διαλεύκανσι των δυο αυτών έγκλημάτων).

—Και βέβαια τον πρόσεξε, άπάντησε ο σωφέρ, φορούσε ύψλο καπέλλο και μονόκλ. —Τό άλλο ταξί είχε προσπεράσει αυτόν τζέντλεμαν; —Ναι. —Δεν θα μπορούσε λοιπόν να το ίδω; —Άσφαλώς όχι. Τό ταξί του Τόμ Νταίβις θα πρέπει να βρισκόταν τότε στο ύψος του Τζόννυ Χόουερ. Θα ήταν άδύνατον λοιπόν να το ίδω. —Ο έπιθεωρητής Ντούνμπαρ έμεινε ίκονοποιμένος απ' αυτή την άπάντησι, που του άφαιρούσε κάθε υπόνοια για την ειλικρίνεια του Τζώννυ Έξελ.

—Τό ταξί του Νταίβις ήταν κενό; ρώτησε. —Φυσικά, άπάντησε ο Χάμπερ. Είχαν άρπσει τον πελάτη του στο Πάλας Μάνιους. —Πώς το έζήτητε; —Ένας σωφέρ έζερει πολλά πράγματα, κύριε, άπάντησε ο Χάμπερ. Προς το μέρος αυτό της πλατείας υπάρχουν δυο σπιτία μόνο: το Πάλας Μάνιους και το Σαιντ Άντριους. Δεν μπορεί, λοιπόν, να σταματήσει στο Σαιντ Άντριους. Τό επάνω πάτωμα είναι ένοικιαστό. Στο μεσαίο έμενε ένας

πελάτης μου που έφυγε για την Αίγυπτο. Και στο Ισόγειο κάθονταν δυο γεροντοκόρες που δεν παίρνουν ποτέ ταξί. Ο Τόμ Νταίβις δεν μπορεί να άψωρε τον πελάτη του πουθενά άλλου εκτός από το Πάλας Μάνιους. —Θα έπρεπε να είσαστε ντέτεκτιβ, είπεν ο Ντούνμπαρ. Και γιατί ο Τόμ Νταίβις δεν παρουσιάσθηκε, άφου θα πρέπει να έμαθε ότι από χτες το βράδυ έκομε χαλάσει τον κόσμο για να βρούμε τα ταξί που περσάν απ' αυτή την περιοχή. —Κάποια βρωμοδουλειά θα ύπάρχη στη μέση, άπάντησε ο Χάμπερ. —Ξέρετε τη διεύθυνσή του; —Και βέβαια την ξέρω. Φόρμ Στρήτ αριθμ. 36, στο Μπρίξτον.

Μερικά λεπτά άργότερα, ο έπιθεωρητής Ντούνμπαρ βρισκόταν εκεί. Ο Τόμ Νταίβις ήταν ένας άνθρωπος σαράντα περίπου χρόνων, με ύψλο βλέμμα και πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες. Μόλις είδε την κάρτα του άστυνομικού, ένα ρίγος πέρασε από όλο το σώμα του. Άλλ' έκρυψε άμέσως την ταραχή του και προσάφησε να πάρη αδιάφορο ύψος. —Πήγατε σήμερα στο γκαράζ, άφου ρεμίζαρετε το αυτοκίνητό σας; ρώτησε ο έπιθεωρητής. —Όχι.

—Ούτε έμάθατε ότι ή Σκωτλαντ Γυάρντ ζητούσε κάτι πληροφορίες; —Δεν έμαθα τίποτε. Κοιμόμουν για να ξεκουρασθώ. Θα ξαναπιάσω δουλειά το βράδυ. —Ας υποθέσουμε ότι είναι έτσι, είπεν ο άστυνομικός. Τώρα θέλω να σας κάμω μιά έρωτησι: Άπό πού πήρατε τον πελάτη που ώδηγησατε χτες το βράδυ, κατά τα μεσάνυχτα, στο Πάλας Μάνιους; —Στο Πάλας Μάνιους; έκαμε ο Νταίβις. Τί θέλετε να πείτε; —Ότι δεν πρόκειται να κάσετε μόνο την άδεία σας του όδηγου, άπάντησε ο έπιθεωρητής, σπριζώντας πάνω στο σωφέρ το βλέμμα του. Πρόκειται για μιά ύπόθεσι ζωής ή θανάτου. Άπαντήστε, λοιπόν, στην έρωτησι μου και μην κάνετε πως δεν ξέρετε τίποτα. —Ο Ντικ Χάμπερ θα μου σκάρωσε αυτή την ιστορία! Ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια του ο Νταίβις. Θα μου το πληρώσει!

—Δεν πρόκειται για κανένα Ντικ Χάμπερ, είπεν ο Ντούνμπαρ. Έπνιγνε έναν πελάτη χτες το βράδυ κατά τα μεσάνυχτα, στο Πάλας Μάνιους, ναι ή όχι; —Ο Νταίβις έστιασε για μιά στιγμή. Έπειτα, άπάντησε: —Ναι. —Ήταν άνδρας ή γυναίκα; —Γυναίκα. —Πώς ήταν ντυμένη; —Φορούσε ένα γούνινο παλτό, άπό ζυμπελίνα, νομίζω. —Τα μάτια του Ντούνμπαρ έλαμψαν από ευχαρίστησι έμπρός στη σημαντική αυτή αποκάλυψι, που του επέτρεπε να παρακολουθήσθ τα ίχνη της κυρίας Βερνόν. —Ήταν μόνη; συνέχισε. —Ναι. —Πόσο σας πλήρωσε; —Τό ταξίμετρο έδειχνε δέκα όκτώ πέννες. Άλλά δεν με πλήρωσε, γιατί μου είπεν ότι θα ξαναμύριζε σε λίγο. —Μήπως φαίνεται άρρωστη;

πελάτης μου που έφυγε για την Αίγυπτο. Και στο Ισόγειο κάθονταν δυο γεροντοκόρες που δεν παίρνουν ποτέ ταξί. Ο Τόμ Νταίβις δεν μπορεί να άψωρε τον πελάτη του πουθενά άλλου εκτός από το Πάλας Μάνιους. —Θα έπρεπε να είσαστε ντέτεκτιβ, είπεν ο Ντούνμπαρ. Και γιατί ο Τόμ Νταίβις δεν παρουσιάσθηκε, άφου θα πρέπει να έμαθε ότι από χτες το βράδυ έκομε χαλάσει τον κόσμο για να βρούμε τα ταξί που περσάν απ' αυτή την περιοχή. —Κάποια βρωμοδουλειά θα ύπάρχη στη μέση, άπάντησε ο Χάμπερ. —Ξέρετε τη διεύθυνσή του; —Και βέβαια την ξέρω. Φόρμ Στρήτ αριθμ. 36, στο Μπρίξτον.

Μερικά λεπτά άργότερα, ο έπιθεωρητής Ντούνμπαρ βρισκόταν εκεί. Ο Τόμ Νταίβις ήταν ένας άνθρωπος σαράντα περίπου χρόνων, με ύψλο βλέμμα και πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες. Μόλις είδε την κάρτα του άστυνομικού, ένα ρίγος πέρασε από όλο το σώμα του. Άλλ' έκρυψε άμέσως την ταραχή του και προσάφησε να πάρη αδιάφορο ύψος. —Πήγατε σήμερα στο γκαράζ, άφου ρεμίζαρετε το αυτοκίνητό σας; ρώτησε ο έπιθεωρητής. —Όχι.

—Ούτε έμάθατε ότι ή Σκωτλαντ Γυάρντ ζητούσε κάτι πληροφορίες; —Δεν έμαθα τίποτε. Κοιμόμουν για να ξεκουρασθώ. Θα ξαναπιάσω δουλειά το βράδυ. —Ας υποθέσουμε ότι είναι έτσι, είπεν ο άστυνομικός. Τώρα θέλω να σας κάμω μιά έρωτησι: Άπό πού πήρατε τον πελάτη που ώδηγησατε χτες το βράδυ, κατά τα μεσάνυχτα, στο Πάλας Μάνιους; —Στο Πάλας Μάνιους; έκαμε ο Νταίβις. Τί θέλετε να πείτε; —Ότι δεν πρόκειται να κάσετε μόνο την άδεία σας του όδηγου, άπάντησε ο έπιθεωρητής, σπριζώντας πάνω στο σωφέρ το βλέμμα του. Πρόκειται για μιά ύπόθεσι ζωής ή θανάτου. Άπαντήστε, λοιπόν, στην έρωτησι μου και μην κάνετε πως δεν ξέρετε τίποτα. —Ο Ντικ Χάμπερ θα μου σκάρωσε αυτή την ιστορία! Ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια του ο Νταίβις. Θα μου το πληρώσει!

—Δεν πρόκειται για κανένα Ντικ Χάμπερ, είπεν ο Ντούνμπαρ. Έπνιγνε έναν πελάτη χτες το βράδυ κατά τα μεσάνυχτα, στο Πάλας Μάνιους, ναι ή όχι; —Ο Νταίβις έστιασε για μιά στιγμή. Έπειτα, άπάντησε: —Ναι. —Ήταν άνδρας ή γυναίκα; —Γυναίκα. —Πώς ήταν ντυμένη; —Φορούσε ένα γούνινο παλτό, άπό ζυμπελίνα, νομίζω. —Τα μάτια του Ντούνμπαρ έλαμψαν από ευχαρίστησι έμπρός στη σημαντική αυτή αποκάλυψι, που του επέτρεπε να παρακολουθήσθ τα ίχνη της κυρίας Βερνόν. —Ήταν μόνη; συνέχισε. —Ναι. —Πόσο σας πλήρωσε; —Τό ταξίμετρο έδειχνε δέκα όκτώ πέννες. Άλλά δεν με πλήρωσε, γιατί μου είπεν ότι θα ξαναμύριζε σε λίγο. —Μήπως φαίνεται άρρωστη;

—Ο έπιθεωρητής Ντούνμπαρ κτύπησε προσεκτικά το συνομιλητή του και, στο τέλος, σπριζώντας την έντυπωσι ότι έλεγε άλήθεια. —Πώς ήταν ντυμένος; ρώτησε. —Τό μόνο πράγμα που μπορούσα να άντιληφθώ, άπάντησε ο σωφέρ, ήταν μιά μαύρη σιλουέτα που έστεκε πίσω μου. Ο άνθρωπος αυτός φορούσε έπίσης μαύρα γάντια. —Πήρατε το χαρτονόμισμα; —Ναι... —Τί σας είπεν; —Μιά λέξι μόνο: «δύγετα!» —Πως σας φάνηκε ή προφορά του; —Χωρίς άμφιβολία ήταν ξενική. —Σας έδωσε την έντυπωσι Γάλλου, Γερμανού, Ιταλού; —Όχι, άπάντησε ο Νταίβις. Νομίζω πως είχε άσιατική προφορά. —Είσαστε βέβαιος; —Ναι. Όταν ήμουν νεώτερος ταξίδεψα στις χώρες της

—Έται νομίζω. Δεν φορούσε καπέλλο και είχα την έντυπωσι ότι ήταν με τουαλέτα κορόι. Βγαίνοντας από τό ταξί, έπεσε σχεδόν κάτω, σαν να είχε λιποθύμηση. Άλλά άνασκήώθηκε άμέσως και έμπηκε τρέχοντας στο άπέναντι σπίτι, κρατώντας πάντα προς τα πίσω, σαν να την παρακολουθούσαν. —Και οίς τί έκάματε έπειτα; —Ο Νταίβις έφερε το χέρι στο λαιμό του. Ξερόβηξε, άλλα δεν άπάντησε τίποτε. —Θα σας το πω έγώ, έκαμε ο Ντάμπρεν. Είχε σκύψει τώρα προς το μέρος του Νταίβις και τον κτύπησε κατάματα. —Έκείνη τη στιγμή κάποιος σας έπληλασε και σας πλήρωσε για να φύγετε, είπεν. Δεν είναι έτσι; —Ο σωφέρ τό είχε χαμένα. Είχε καταβάλει το κεφάλι του και άπάντησε με σβυσμένη φωνή: —Μου έδωκαν ένα σεβαστό ποσό για να φύγω. —Ποιος σας έδωσε αυτό το ποσό; —Ένας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπορείτε τώρα να μου πούν περιγράψετε; —Αυτό όχι! έκαμε ο Νταίβις. Δεν είδα τό πρόσωπό του. Με έπληλασε από πίσω και μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα κάτω από τή μύτη. —Ενας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητό μου με μιά μεγάλη λιμουζίνα. —Θαμμάσια. Μπο

Ασιάνης, αλλά δεν μπόρεσα να ξεχωρίσω τα χαρακτηριστικά του.

—Το αυτόκινητο αυτό σας άκολουθησε ως την πλατεία;
—Ναι.
—Και πού πήγε κατόπιν;
—Δεν το είδα.

—Έχετε πάρει και άλλοτε πελάτισσες από το σπίτι της Νύρας Προκτόρ;
—Ναι. Δύο φορές. Ήθερα πώς έρχονταν απ' αυτό το σπίτι γιατί είχα μάθει πως η κυρία με τη στολή της νοσοκόμου που τις συνόδευε ήταν η Νύρας Προκτόρ.

—Θέλετε να πείτε πως αυτές οι κυρίες δεν έμπαιναν έξω από την πόρτα του σπιτιού;

—Ακριβώς. Ποτέ δεν μπόρεσαν έξω από την πόρτα του σπιτιού. Συνήθως, βαδίζοντας μερικά βήματα ως τη γωνία του δρόμου, συνοδευόμενες από μια νοσοκόμα. Τις ακολουθεί επίσης ένας υπηρέτης, φέρνοντας τις αποσκευές τους.

—Ξέρετε ποιες ήταν οι δυο άλλες γυναίκες που πήρατε από εκεί;

—Οχι, αλλά φαινόταν κυρίες από την ανώτερη κοινωνία.

—Πού τις γνώρισατε;
—Τη μία στο σταθμό του Σαιν Πανκράς και την άλλη στο σταθμό του Βατερλώ.

—Επιγιναιναν να πάρουν το τρένο;

—Καθόλου. Επιγιναιναν για να δώσουν την εντύπωση ότι... κατέβαιναν από το τρένο.

—Τι θέλετε να πείτε;
—Θα με καταλάβετε αμέσως τι θέλω να πω. Τα αυτόκινητα τους τις περιέμεναν εμπρός από την έξοδο του σταθμού. Έγώ τις οδηγούσα στην είσοδο. Διέσχισαν έπειτα το σταθμό και έδωσαν την ώρα με την οποία μαζί με τους άλλους επιβάτες από την έξοδο.

—Ο επιθεωρητής φάνηκε να δυσπιστεί.

—Είσατε βέβαιος για όλα λέτε; ρώτησε.

—Απολύτως βέβαιος, απάντησε ο Νταίβς. Παρακολούθησα μια από αυτές τις κυρίες και έτσι έμαθα το τέκνασμα.

—Ενας συνδεδεμένος μου παρακολούθησε επίσης μίαν άλλη και έκανε την ίδια παρατήρηση.

—Ο Ντούνμπαρ είχε μάθει περισσότερα από όσα έλεγε.

—Ακουσε, φίλε μου, είπε Νταίβς. Έκαμες μία κακή πράξη, που στοίχισε τη ζωή σ' έναν άνθρωπο, πράγμα που βέβαια δεν το υποπευδύσασαν καθόλου. Για ν' αντιμειψώ, όμως, την ειλικρίνειά σου θα ξεχάσω αυτή την κακή πράξη... που θέλω να πιστεύω ότι δεν θα την επαναλάβεις.

—Γι' αυτό μπορείτε να είσατε βέβαιος, απάντησε ο Τον Νταίβς, ευχαριστήμενος γιατί είχε γλυτώσει τόσο φθηνά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄.

Ενς τηλεγράφημα

Το απόγευμα εκείνης της ημέρας, δύο ταξιδιώτες, ένας άνδρας και μία γυναίκα, κατέβαιναν στο σταθμό του Σαιν Ρινγκ.

—Κρός από ένα διαμέρισμα της πρώτης θέσεως του τρένου, που έρχονταν από το Ντούβρ.

—Ο άνδρας ήταν μετρίου αναστήματος, με πλατειούς ώμους και έκτακτα φυσιογνομία. Τον έκανε εντύπωση από την πρώτη στιγμή. Όταν βγήκε από το τρένο...

—Πώς έλεγε; ακούστηκε η κονδύρι φωνή της μαγείρισσας, που εμφανίστηκε την ίδια στιγμή στο διάδρομο, φωνώντας κι' αυτή το καπέλλο της. Σπίτι είναι αυτό εδώ μέσα για να μείνι άνθρωπος.

—Η 'Ελένη πέρασε ανάμεσα από τις δυο υπηρέτριες, διέσχισε το διάδρομο και χτύπησε την πόρτα του γραφείου του Νταίβς.

—Εμπρός, απάντησε από μέσα η φωνή του μυθιστοριογράφου.

—Η 'Ελένη άνοιξε την πόρτα και πέρασε στο εσωτερικό.

—Όλα έκει μέσα βρίσκονταν σε μία άνειπωτη ακαταστασία. Ήταν φανερό ότι κανείς δεν είχε τακτοποιήσει αυτό το δωμάτιο από την ημέρα του εγκλήματος.

—Ο Νταίβς ήταν κάτωχρος και είχε να ξυρισθ από τρεις ημέρες. Βαθείες ρυτίδες αυλάκωναν το μέτωπό του.

—Κυρία Νταίβς, είπε η 'Ελένη με τρυφερότητα, δεν είνε δυνατόν να ζήτε μέσα σ' αυτή την κατάσταση...

—Κι' έδειχνε με το χέρι της τη σκόνι που υπήρχε παντού και την αταξία του δωματίου.

—Το ξέρω... τα καταλαβαίνω, απάντησε ο μυθιστοριογράφος. Είσατε πολύ καλή, δεσποινίς.

—Οι γυναίκες αυτές γιατί φεύγουν; ρώτησε η 'Ελένη.

—Θεέ μου, μήπως ξέρω; απάντησε ο Νταίβς. Από την ημέρα του εγκλήματος φεύγουν. Νομίζω μάλιστα πως με νομίζουν για τον δράστη του φόνου της κυρίας Βερνόν.

—Όπως δηλαδή, προτιμώ να φύγουν παρά να με κυττάζουν με ύποπτο βλέμμα και να σιγοψιθυρίζουν...

—Έχετε δική, συμφώνησε η 'Ελένη. Αλλά δεν μπορείτε να μείνετε περισσότερο εδώ μέσα. Πρέπει να φύγετε.

—Αυτό είναι αδύνατον, έκαμε ο Νταίβς. Τηλεγράφησα από χθές στη γυναίκα μου στο Παρίσι και την περιμένω να γυρίσει από τη μία στιγμή στην άλλη.

—Η 'Ελένη αναστέναζε βαθεία.

—Ο Γκάρνχαμ, ο υπηρέτης του πατέρα μου, είπε σε λίγο, θα έρθει να βάλει κάποια ταξί εδώ. Στο μεταξύ, θα σας παρακαλέσω για σας. Θα επιθυμούσα πολύ να έρχομαι κι' εγώ στο Παρίσι...

—Ήταν πολύ καλή η ιδέα να συνοδεύσετε την κοινή μας φίλη εδώ...

—Η δεσποινίς Ρούλαντ έκαμε ένα μικρό μορφοσμά. Τα χαρακτηριστικά της, που ήταν πολύ ήρεμα συνήθως, είχαν σκοτεινιάσει και φαινόταν σαν να δίταζε να μιλήσει.

—Το τέλος, πήρε την απόφασή της.

—Δεν συνδύεσα την κυρία Νταίβς, είπε. Ήρθα εδώ μόνο και μόνο για να σας δω... Και, όπως θα αντιληφθήτε, υπάρχει ένας σοβαρός λόγος γι' αυτό...

—Τα λόγια αυτά είχαν ταραχίσει την 'Ελένη.

—Η Μίρα δεν γύρισε λοιπόν ποτέ.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε από όλα αυτά, είπεν η Μίρα Ρούλαντ, όταν η 'Ελένη έτελειωσε την αφήγησή της. Άκουστέ με τώρα τι έχω να σας πω... Χθες το βράδυ, έφεραν ένα τηλεγράφημα στο σπίτι μου... Είχε επάνω τη διεύθυνση της κυρίας Νταίβς...

—Ενομια πώς έπρεπε να το άνοιξε...

—Η Μίρα δεν ήταν λοιπόν στο σπίτι σας; ρώτησε η 'Ελένη.

—Οχι. Έχω δύο χρόνια να την ιδώ.

—Δύο χρόνια!

—Ανοιξε, λοιπόν, το τηλεγράφημα, συνέχισε η Μίρα Ρούλαντ, και είδα πως προέρχονταν από το σύζυγό της, που της τηλεγράφησε ότι ήταν ανώνυμος και να γυρίσει αμέσως στο Λονδίνο...

—Καταλαβαίνετε την ταραχή μου... Επείρα αμέσως το τρένο για το Καλαί και από εκεί ήρθα αμέσως εδώ...

—Προτού επικοινωνήσω με οποιονδήποτε άλλον, ενόμισα πως έπρεπε να ιδώ σας...

—Είσατε γυναίκα και θα μπορούσατε να με συμβουλευφέτε καλύτερα από κάθε άλλον τι πρέπει να κάμω.

—Η 'Ελένη είχε μείνει σαν άποληνη.

—Είπατε ότι έχετε να ιδώτε δύο χρόνια τη Μίρα; ρώτησε.

—Όλα έκει μέσα βρίσκονταν σε μία άνειπωτη ακαταστασία. Ήταν φανερό ότι κανείς δεν είχε τακτοποιήσει αυτό το δωμάτιο από την ημέρα του εγκλήματος.

—Ο Νταίβς ήταν κάτωχρος και είχε να ξυρισθ από τρεις ημέρες. Βαθείες ρυτίδες αυλάκωναν το μέτωπό του.

—Κυρία Νταίβς, είπε η 'Ελένη με τρυφερότητα, δεν είνε δυνατόν να ζήτε μέσα σ' αυτή την κατάσταση...

—Κι' έδειχνε με το χέρι της τη σκόνι που υπήρχε παντού και την αταξία του δωματίου.

—Το ξέρω... τα καταλαβαίνω, απάντησε ο μυθιστοριογράφος. Είσατε πολύ καλή, δεσποινίς.

—Οι γυναίκες αυτές γιατί φεύγουν; ρώτησε η 'Ελένη.

—Θεέ μου, μήπως ξέρω; απάντησε ο Νταίβς. Από την ημέρα του εγκλήματος φεύγουν. Νομίζω μάλιστα πως με νομίζουν για τον δράστη του φόνου της κυρίας Βερνόν.

—Όπως δηλαδή, προτιμώ να φύγουν παρά να με κυττάζουν με ύποπτο βλέμμα και να σιγοψιθυρίζουν...

—Έχετε δική, συμφώνησε η 'Ελένη. Αλλά δεν μπορείτε να μείνετε περισσότερο εδώ μέσα. Πρέπει να φύγετε.

—Αυτό είναι αδύνατον, έκαμε ο Νταίβς. Τηλεγράφησα από χθές στη γυναίκα μου στο Παρίσι και την περιμένω να γυρίσει από τη μία στιγμή στην άλλη.

—Η 'Ελένη αναστέναζε βαθεία.

—Ο Γκάρνχαμ, ο υπηρέτης του πατέρα μου, είπε σε λίγο, θα έρθει να βάλει κάποια ταξί εδώ. Στο μεταξύ, θα σας παρακαλέσω για σας. Θα επιθυμούσα πολύ να έρχομαι κι' εγώ στο Παρίσι...

—Ήταν πολύ καλή η ιδέα να συνοδεύσετε την κοινή μας φίλη εδώ...

—Η δεσποινίς Ρούλαντ έκαμε ένα μικρό μορφοσμά. Τα χαρακτηριστικά της, που ήταν πολύ ήρεμα συνήθως, είχαν σκοτεινιάσει και φαινόταν σαν να δίταζε να μιλήσει.

—Το τέλος, πήρε την απόφασή της.

—Δεν συνδύεσα την κυρία Νταίβς, είπε. Ήρθα εδώ μόνο και μόνο για να σας δω... Και, όπως θα αντιληφθήτε, υπάρχει ένας σοβαρός λόγος γι' αυτό...

—Τα λόγια αυτά είχαν ταραχίσει την 'Ελένη.

—Η Μίρα δεν γύρισε λοιπόν ποτέ.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε από όλα αυτά, είπεν η Μίρα Ρούλαντ, όταν η 'Ελένη έτελειωσε την αφήγησή της. Άκουστέ με τώρα τι έχω να σας πω... Χθες το βράδυ, έφεραν ένα τηλεγράφημα στο σπίτι μου... Είχε επάνω τη διεύθυνση της κυρίας Νταίβς...

—Ενομια πώς έπρεπε να το άνοιξε...

—Η Μίρα δεν ήταν λοιπόν στο σπίτι σας; ρώτησε η 'Ελένη.

—Οχι. Έχω δύο χρόνια να την ιδώ.

—Δύο χρόνια!

—Ανοιξε, λοιπόν, το τηλεγράφημα, συνέχισε η Μίρα Ρούλαντ, και είδα πως προέρχονταν από το σύζυγό της, που της τηλεγράφησε ότι ήταν ανώνυμος και να γυρίσει αμέσως στο Λονδίνο...

—Καταλαβαίνετε την ταραχή μου... Επείρα αμέσως το τρένο για το Καλαί και από εκεί ήρθα αμέσως εδώ...

—Προτού επικοινωνήσω με οποιονδήποτε άλλον, ενόμισα πως έπρεπε να ιδώ σας...

—Είσατε γυναίκα και θα μπορούσατε να με συμβουλευφέτε καλύτερα από κάθε άλλον τι πρέπει να κάμω.

—Η 'Ελένη είχε μείνει σαν άποληνη.

—Είπατε ότι έχετε να ιδώτε δύο χρόνια τη Μίρα; ρώτησε.

—Όλα έκει μέσα βρίσκονταν σε μία άνειπωτη ακαταστασία. Ήταν φανερό ότι κανείς δεν είχε τακτοποιήσει αυτό το δωμάτιο από την ημέρα του εγκλήματος.

—Ο Νταίβς ήταν κάτωχρος και είχε να ξυρισθ από τρεις ημέρες. Βαθείες ρυτίδες αυλάκωναν το μέτωπό του.

—Κυρία Νταίβς, είπε η 'Ελένη με τρυφερότητα, δεν είνε δυνατόν να ζήτε μέσα σ' αυτή την κατάσταση...

—Κι' έδειχνε με το χέρι της τη σκόνι που υπήρχε παντού και την αταξία του δωματίου.

—Το ξέρω... τα καταλαβαίνω, απάντησε ο μυθιστοριογράφος. Είσατε πολύ καλή, δεσποινίς.

—Οι γυναίκες αυτές γιατί φεύγουν; ρώτησε η 'Ελένη.

—Θεέ μου, μήπως ξέρω; απάντησε ο Νταίβς. Από την ημέρα του εγκλήματος φεύγουν. Νομίζω μάλιστα πως με νομίζουν για τον δράστη του φόνου της κυρίας Βερνόν.

—Όπως δηλαδή, προτιμώ να φύγουν παρά να με κυττάζουν με ύποπτο βλέμμα και να σιγοψιθυρίζουν...

—Έχετε δική, συμφώνησε η 'Ελένη. Αλλά δεν μπορείτε να μείνετε περισσότερο εδώ μέσα. Πρέπει να φύγετε.

—Αυτό είναι αδύνατον, έκαμε ο Νταίβς. Τηλεγράφησα από χθές στη γυναίκα μου στο Παρίσι και την περιμένω να γυρίσει από τη μία στιγμή στην άλλη.

—Η 'Ελένη αναστέναζε βαθεία.

—Ο Γκάρνχαμ, ο υπηρέτης του πατέρα μου, είπε σε λίγο, θα έρθει να βάλει κάποια ταξί εδώ. Στο μεταξύ, θα σας παρακαλέσω για σας. Θα επιθυμούσα πολύ να έρχομαι κι' εγώ στο Παρίσι...

—Ήταν πολύ καλή η ιδέα να συνοδεύσετε την κοινή μας φίλη εδώ...

—Η δεσποινίς Ρούλαντ έκαμε ένα μικρό μορφοσμά. Τα χαρακτηριστικά της, που ήταν πολύ ήρεμα συνήθως, είχαν σκοτεινιάσει και φαινόταν σαν να δίταζε να μιλήσει.

—Το τέλος, πήρε την απόφασή της.

—Δεν συνδύεσα την κυρία Νταίβς, είπε. Ήρθα εδώ μόνο και μόνο για να σας δω... Και, όπως θα αντιληφθήτε, υπάρχει ένας σοβαρός λόγος γι' αυτό...

—Τα λόγια αυτά είχαν ταραχίσει την 'Ελένη.

—Η Μίρα δεν γύρισε λοιπόν ποτέ.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε από όλα αυτά, είπεν η Μίρα Ρούλαντ, όταν η 'Ελένη έτελειωσε την αφήγησή της. Άκουστέ με τώρα τι έχω να σας πω... Χθες το βράδυ, έφεραν ένα τηλεγράφημα στο σπίτι μου... Είχε επάνω τη διεύθυνση της κυρίας Νταίβς...

—Ενομια πώς έπρεπε να το άνοιξε...

—Η Μίρα δεν ήταν λοιπόν στο σπίτι σας; ρώτησε η 'Ελένη.

—Οχι. Έχω δύο χρόνια να την ιδώ.

—Δύο χρόνια!

—Ανοιξε, λοιπόν, το τηλεγράφημα, συνέχισε η Μίρα Ρούλαντ, και είδα πως προέρχονταν από το σύζυγό της, που της τηλεγράφησε ότι ήταν ανώνυμος και να γυρίσει αμέσως στο Λονδίνο...

—Καταλαβαίνετε την ταραχή μου... Επείρα αμέσως το τρένο για το Καλαί και από εκεί ήρθα αμέσως εδώ...

—Προτού επικοινωνήσω με οποιονδήποτε άλλον, ενόμισα πως έπρεπε να ιδώ σας...

—Είσατε γυναίκα και θα μπορούσατε να με συμβουλευφέτε καλύτερα από κάθε άλλον τι πρέπει να κάμω.

—Η 'Ελένη είχε μείνει σαν άποληνη.

—Είπατε ότι έχετε να ιδώτε δύο χρόνια τη Μίρα; ρώτησε.

—Όλα έκει μέσα βρίσκονταν σε μία άνειπωτη ακαταστασία. Ήταν φανερό ότι κανείς δεν είχε τακτοποιήσει αυτό το δωμάτιο από την ημέρα του εγκλήματος.

—Ο Νταίβς ήταν κάτωχρος και είχε να ξυρισθ από τρεις ημέρες. Βαθείες ρυτίδες αυλάκωναν το μέτωπό του.

—Κυρία Νταίβς, είπε η 'Ελένη με τρυφερότητα, δεν είνε δυνατόν να ζήτε μέσα σ' αυτή την κατάσταση...

—Κι' έδειχνε με το χέρι της τη σκόνι που υπήρχε παντού και την αταξία του δωματίου.

—Το ξέρω... τα καταλαβαίνω, απάντησε ο μυθιστοριογράφος. Είσατε πολύ καλή, δεσποινίς.

—Οι γυναίκες αυτές γιατί φεύγουν; ρώτησε η 'Ελένη.

—Θεέ μου, μήπως ξέρω; απάντησε ο Νταίβς. Από την ημέρα του εγκλήματος φεύγουν. Νομίζω μάλιστα πως με νομίζουν για τον δράστη του φόνου της κυρίας Βερνόν.

—Όπως δηλαδή, προτιμώ να φύγουν παρά να με κυττάζουν με ύποπτο βλέμμα και να σιγοψιθυρίζουν...

—Έχετε δική, συμφώνησε η 'Ελένη. Αλλά δεν μπορείτε να μείνετε περισσότερο εδώ μέσα. Πρέπει να φύγετε.

—Αυτό είναι αδύνατον, έκαμε ο Νταίβς. Τηλεγράφησα από χθές στη γυναίκα μου στο Παρίσι και την περιμένω να γυρίσει από τη μία στιγμή στην άλλη.

—Η 'Ελένη αναστέναζε βαθεία.

—Ο Γκάρνχαμ, ο υπηρέτης του πατέρα μου, είπε σε λίγο, θα έρθει να βάλει κάποια ταξί εδώ. Στο μεταξύ, θα σας παρακαλέσω για σας. Θα επιθυμούσα πολύ να έρχομαι κι' εγώ στο Παρίσι...

—Ήταν πολύ καλή η ιδέα να συνοδεύσετε την κοινή μας φίλη εδώ...

—Η δεσποινίς Ρούλαντ έκαμε ένα μικρό μορφοσμά. Τα χαρακτηριστικά της, που ήταν πολύ ήρεμα συνήθως, είχαν σκοτεινιάσει και φαινόταν σαν να δίταζε να μιλήσει.

—Το τέλος, πήρε την απόφασή της.

—Δεν συνδύεσα την κυρία Νταίβς, είπε. Ήρθα εδώ μόνο και μόνο για να σας δω... Και, όπως θα αντιληφθήτε, υπάρχει ένας σοβαρός λόγος γι' αυτό...

—Τα λόγια αυτά είχαν ταραχίσει την 'Ελένη.

—Η Μίρα δεν γύρισε λοιπόν ποτέ.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε από όλα αυτά, είπεν η Μίρα Ρούλαντ, όταν η 'Ελένη έτελειωσε την αφήγησή της. Άκουστέ με τώρα τι έχω να σας πω... Χθες το βράδυ, έφεραν ένα τηλεγράφημα στο σπίτι μου... Είχε επάνω τη διεύθυνση της κυρίας Νταίβς...

—Ενομια πώς έπρεπε να το άνοιξε...

—Η Μίρα δεν ήταν λοιπόν στο σπίτι σας; ρώτησε η 'Ελένη.

—Οχι. Έχω δύο χρόνια να την ιδώ.

—Δύο χρόνια!

—Ανοιξε, λοιπόν, το τηλεγράφημα, συνέχισε η Μίρα Ρούλαντ, και είδα πως προέρχονταν από το σύζυγό της, που της τηλεγράφησε ότι ήταν ανώνυμος και να γυρίσει αμέσως στο Λονδίνο...

—Καταλαβαίνετε την ταραχή μου... Επείρα αμέσως το τρένο για το Καλαί και από εκεί ήρθα αμέσως εδώ...

—Προτού επικοινωνήσω με οποιονδήποτε άλλον, ενόμισα πως έπρεπε να ιδώ σας...

—Είσατε γυναίκα και θα μπορούσατε να με συμβουλευφέτε καλύτερα από κάθε άλλον τι πρέπει να κάμω.

—Η 'Ελένη είχε μείνει σαν άποληνη.

—Είπατε ότι έχετε να ιδώτε δύο χρόνια τη Μίρα; ρώτησε.

—Όλα έκει μέσα βρίσκονταν σε μία άνειπωτη ακαταστασία. Ήταν φανερό ότι κανείς δεν είχε τακτοποιήσει αυτό το δωμάτιο από την ημέρα του εγκλήματος.

—Ο Νταίβς ήταν κάτωχρος και είχε να ξυρισθ από τρεις ημέρες. Βαθείες ρυτίδες αυλάκωναν το μέτωπό του.

—Κυρία Νταίβς, είπε η 'Ελένη με τρυφερότητα, δεν είνε δυνατόν να ζήτε μέσα σ' αυτή την κατάσταση...

—Κι' έδειχνε με το χέρι της τη σκόνι που υπήρχε παντού και την αταξία του δωματίου.

—Το ξέρω... τα καταλαβαίνω, απάντησε ο μυθιστοριογράφος. Είσατε πολύ καλή, δεσποινίς.

—Οι γυναίκες αυτές γιατί φεύγουν; ρώτησε η 'Ελένη.

—Θεέ μου, μήπως ξέρω; απάντησε ο Νταίβς. Από την ημέρα του εγκλήματος φεύγουν. Νομίζω μάλιστα πως με νομίζουν για τον δράστη του φόνου της κυρίας Βερνόν.

—Όπως δηλαδή, προτιμώ να φύγουν παρά να με κυττάζουν με ύποπτο βλέμμα και να σιγοψιθυρίζουν...

—Έχετε δική, συμφώνησε η 'Ελένη. Αλλά δεν μπορείτε να μείνετε περισσότερο εδώ μέσα. Πρέπει να φύγετε.

—Αυτό είναι αδύνατον, έκαμε ο Νταίβς. Τηλεγράφησα από χθές στη γυναίκα μου στο Παρίσι και την περιμένω να γυρίσει από τη μία στιγμή στην άλλη.

—Η 'Ελένη αναστέναζε βαθεία.

—Ο Γκάρνχαμ, ο υπηρέτης του πατέρα μου, είπε σε λίγο, θα έρθει να βάλει κάποια ταξί εδώ. Στο μεταξύ, θα σας παρακαλέσω για σας. Θα επιθυμούσα πολύ να έρχομαι κι' εγώ στο Παρίσι...

—Ήταν πολύ καλή η ιδέα να συνοδεύσετε την κοινή μας φίλη εδώ...

—Η δεσποινίς Ρούλαντ έκαμε ένα μικρό μορφοσμά. Τα χαρακτηριστικά της, που ήταν πολύ ήρεμα συνήθως, είχαν σκοτεινιάσει και φαινόταν σαν να δίταζε να μιλήσει.

—Το τέλος, πήρε την απόφασή της.

—Δεν συνδύεσα την κυρία Νταίβς, είπε. Ήρθα εδώ μόνο και μόνο για να σας δω... Και, όπως θα αντιληφθήτε, υπάρχει ένας σοβαρός λόγος γι' αυτό...

—Τα λόγια αυτά είχαν ταραχίσει την 'Ελένη.

—Η Μίρα δεν γύρισε λοιπόν ποτέ.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε από όλα αυτά, είπεν η Μίρα Ρούλαντ, όταν η 'Ελένη έτελειωσε την αφήγησή της. Άκουστέ με τώρα τι έχω να σας πω... Χθες το βράδυ, έφεραν ένα τηλεγράφημα στο σπίτι μου... Είχε επάνω τη διεύθυνση της κυρίας Νταίβς...

—Ενομια πώς έπρεπε να το άνοιξε...

—Η Μίρα δεν ήταν λοιπόν στο σπίτι σας; ρώτησε η 'Ελένη.

—Οχι. Έχω δύο χρόνια να την ιδώ.

—Δύο χρόνια!

—Ανοιξε, λοιπόν, το τηλεγράφημα, συνέχισε η Μίρα Ρούλαντ, και είδα πως προέρχονταν από το σύζυγό της, που της τηλεγράφησε ότι ήταν ανώνυμος και να γυρίσει αμέσως στο Λονδίνο...

—Καταλαβαίνετε την ταραχή μου... Επείρα αμέσως το τρένο για το Καλαί και από εκεί ήρθα αμέσως εδώ...

—Προτού επικοινωνήσω με οποιονδήποτε άλλον, ενόμισα πως έπρεπε να ιδώ σας...

—Είσατε γυναίκα και θα μπορούσατε να με συμβουλευφέτε καλύτερα από κάθε άλλον τι πρέπει να κάμω.

—Η 'Ελένη είχε μείνει σαν άποληνη.

—Είπατε ότι έχετε να ιδώτε δύο χρόνια τη Μίρα; ρώτησε.

—Όλα έκει μέσα βρίσκονταν σε μία άνειπωτη ακαταστασία. Ήταν φανερό ότι κανείς δεν είχε τακτοποιήσει αυτό το δωμάτιο από την ημέρα του εγκλήματος.

—Ο Νταίβς ήταν κάτωχρος και είχε να ξυρισθ από τρεις ημέρες. Βαθείες ρυτίδες αυλάκωναν το μέτωπό του.

—Κυρία Νταίβς, είπε η 'Ελένη με τρυφερότητα, δεν είνε δυνατόν να ζήτε μέσα σ' αυτή την κατάσταση...

—Κι' έδειχνε με το χέρι της τη σκόνι που υπήρχε παντού και την αταξία του δωματίου.

—Το ξέρω... τα καταλαβαίνω, απάντησε ο μυθιστοριογράφος. Είσατε πολύ καλή, δεσποινίς.

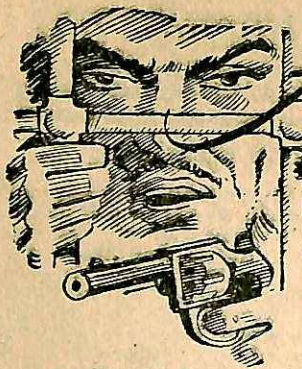
—Οι γυναίκες αυτές γιατί φεύγουν; ρώτησε η 'Ελένη.

—Θεέ μου

Αστυνομικό Διήγημα

Ο αλήτης

Δεν είχε καθόλου ευχάριστο να νοιώθει κανείς πως τον παρακολουθούν, ο Ένα μικρό κίτρινο δρόμο, στις 2 τη νύχτα. Ο Ζάκ Λαράκ άρχισε να μετενοήνι γι' αυτό το νυχτερινό περιπάτο. Φεύγοντας από ένα επίσημο γεύμα, είχε θελήσει να αναπνεύσει λίγο καθαρό αέρα και να αποτελειώσει συγχρόνως το θαυμασμό που του... Μα ποιος ήταν ο άνθρωπος εκείνος, που έβλεπε να ανακατευόταν η οκιά του με τη δική του κάθε φορά που περνούσε από ένα φανάρι του δρόμου; Είχε ρίξει μια ματιά πίσω του, χωρίς να σταματήσει, κι είχε ακριβώς μια ύποπτη αίσθηση. Τόχνηνε το βήμα του. Ο άλλος έκανε το ίδιο. Ήταν ένας αλήτης.

Ο Ζάκ δεν κράτούσε όλο το χρόνο. Αν δοκίμαζε να αντιμετωπίσει τον αντίπαλό του, ή πολύ ή πολύ άσχημα, γιατί ο άλλος θα είχε άσχετα πιστόλι ή μαχαίρι.

Καθώς σκεπτόταν ψυχραιμία τι έπρεπε να κάνει, ο Ζάκ είδε ένα διεδόχο που ερχόταν προς το μέρος του.

«Βγήκα επίτελους απ' τη δουλειά μου!» είπε με τόνο του.

Ο διαβάτης, που προχωρούσε άργα, έφτασε κοντά του. Ήταν καλοντυμένος, με μια δούλα που ένεπνε αμέσως εμπιστοσύνη.

— Συγγνώμη, κύριε, του είπα ο Ζάκ. Θέλετε να μου προσφέρете μια υπηρεσία;

— Μα πολύ ευχαρίστως, κύριε! απάντησε πρόθυμα ο άγνωστος.

— Ένα ύποπτο υποκείμενο με παρακολουθεί! Είπινον...

— Κατάλαβα! Θα σας παραλάβω ευχαρίστως απ' αυτό τον ενοχλητικό ακόλουθο! Κατά συνέπεια άλλωστε, είμαι αστυνομικός.

Προχώρησε προς τον άνθρωπο που είχε σταματήσει λίγα βήματα μακριότερα, και τον διάταξε, σκηνώνοντας απειλητικά το μπαρμπούτι που κρατούσε: — Τραβήχτε το δρόμο σας, αλλιώς...

Εκείνος μουρμούρισε κάτι ανάμεσα στα δόντια του κι έσπευσε να απομακρυνθεί.

— Ευχαρίστως, κύριε, είπε ο Λαράκ.

— Μα δεν έκανα τίποτε οπουδίο... Θα μου επιτρέψετε τώρα να σας συντροφεύω λίγο στο δρόμο;

— Με μεγάλη μου ευχαρίστηση! Μα εσείς είχατε άλλη κατεύθυνση!

— Μπα, μ' αρέσει να τριγυρίζω έτσι στην τύχη, μέσα στη νύχτα.

— Έγω δεν φοβάμαι τις κακές συναντήσεις!

Ο άγνωστος χαμογελούσε λίγο ειρωνικά. Άλλα ο Ζάκ δεν το πρόσεξε. Ήταν άλλως...

— Πάρτε το κι' αφήστε με ήσυχο.

Ο άλλος σκούπισε με το σκουμένο μανίκι του το αίμα που έβρεξε απ' το γρατζουνισμένο μανουλάκι του.

ΟΙ ΦΑΛΑΙΝΕΣ θά εξαφανισθούν

— Το πορτοφόλι σου; είπε. Τι να το κάνω; Δεν είμαι κλέφτης, πατριώτη, σαν τον άλλο, τον κομουνισμένο! Εσύ, τυχώς που είχα μείνει εδώ κοντά και σας παρακολουθούσα! Άλλωστε...

— Έψαξε έπειτα με το βλέμμα το λιδοστρώτο, γύρω του. Χάραξε τίποτε; τον ρώτησε ο Ζάκ.

— Όχι, όχι... Ψάχνω να βρω το μισοκαπνισμένο πούρο σας, φανότανα περίφημο!

Ο Ζάκ κατάλαβε ξαφνικά... — Ώστε λοιπόν, είπε, γι' αυτό με παρακολουθούσατε προόλιγου τόσο επίμονα; Για να πετάξω τη νύχτα;

Ο άλλος δεν απάντησε. Είχε βρή το πούρο, που είχε πέσει από τα χείλη του Ζάκ τη στιγμή της απρόοπτης επιθέσεως. Τό πήρε βιαστικά και χάθηκε γρήγορα μέσα στη νύχτα...

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Ένας πολύγαμος υπολοχαγός

Τα άγγλικά δικαστήρια κατάδικασαν τελευταία σε πένταετή ερική τον υπολοχαγό του πυροβολικού Τζωρτζ Πιρβίντ επί πολυγαμία. Ο αξιωματικός αυτός είχε συνάψει πέντε γάμους μέσα σε 12 χρόνια και αν δεν τον συνέλαβαν αν ήταν έτοιμος να συνάψει και έκτον. Οι έξη... σημαντικές χρονολογίες της ζωής του ήταν οι ακόλουθες:

1934: πανδρεύθηκε μια νεαρή Ιρλανδή.

1941: πανδρεύθηκε την μία χούτς και απέκτησε μαζί της δυο παιδιά.

1942: πανδρεύθηκε την χήρα Γκραίσι Μπράτφορντ και απέκτησε μαζί της ένα παιδί.

1944: πανδρεύθηκε την μία Κίγγκ και απέκτησε ένα παιδί.

1945: πανδρεύθηκε στην Κεουλάνη την μία Μοτίας.

1946: αρραβωνιάστηκε την μία Μπούρτ και... συνελήφθη την ώρα που επρόκειτο να κάμψουν τους γάμους του μαζί της.

ΕΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΙΑ ΧΟΝΔΡΟΥΣ

Στη Νέα Υόρκη υπάρχει ένα κατάστημα ανδρικών ειδών αποκλειστικώς για χονδρούς. Το κατάστημα αυτό είναι μοναδικό στον κόσμο. Οι χονδρείοι βρίσκουν εκεί τα πιο φαρδιά ρούχα που μπορεί κανείς να φαντασθεί. Στην ανώτερη φωτογραφία, ο Αμερικανός κωμικός ηθοποιός Μάρκο διαλέγει εσώρουχα που το φάρδος τους στη μέση φθάνει ακριβώς τους 175 πόντους!

Ένας «λάμα» ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ο Γιόνγκ Ντέν και η ιστορία του

Ένας ασυνήθιστος επισκέπτης βρίσκεται τώρα στο Παρίσι. Είναι ο Γιόνγκ Ντέν, «λάμα» του Θιβέτ, ένας κοντός άνθρωπος, με μαύρα και διαπεραστικά μάτια. Έχει αχίσει τη γραφική του ενδυμασία στην Καλκούτα, απ' όπου πήρε το αεροπλάνο για την Ευρώπη, και φορεί ευρωπαϊκό κοστούμι, υπέροχο και κοκκάλινα ματουυαία.

Ο Γιόνγκ Ντέν έχει ιστορία αρκετά περίεργη. Το 2ο αιώνα, ιδρύθηκε πάνω στα Ιμαλάια η γενιά των λάμα (ιερών του Θιβέτ) Γιόνγκ Ντέν. Η ονομασία αυτή σημαίνει «γεμάτος χαρίσματα».

Ο αριθμός των λάμα είχε α-περιόριστος. Πατρεύονταν τα Βούδδα και μελετούσαν συγχρόνως θεολογία, φιλολογία, φιλοσοφία, αστρολογία, αστρονομία κι' απόκριφες επιστήμες.

Υπάρχον ανώτεροι και κατώτεροι λάμα. Ο Γιόνγκ Ντέν ανήκε στους πρώτους. Δεν έχει δικαίωμα να παντρευτεί και τηρεί ευλαβικά τους 250 κανόνες της θρησκευτικής πειθαρχίας.

Πρό 30 ετών, η εξερευνήτρια Άλεξάνδρα Νήλ, άγγλικής καταγωγής αλλά εγκατεστημένη στο Παρίσι, βρήκε το μικρό Γιόνγκ Ντέν σ' ένα Βουδδικό ναό, να γυρίζει το «μύλο της προσηυγής» του. Ο Ντέν ήταν τότε 14 ετών. Η εξερευνήτρια τον υιοθέτησε. «Από τότε δεν έφυγε διόλου από κοντά του. Α-σπάζθηκε αλίστα κι' αυτή τη βουδδική θρησκεία. Έζησε πολλά χρόνια στο Θιβέτ κι' έγραψε διαφόρα βιβλία, απ' τα οποία το γνωστότερο είναι «Το ταξίδι μιας Παρισινής στη Λάσσα». Τώρα ετοιμάζει μαζί με το θετό γιοί της, μια γραμματική κι' ένα λεξικό της θιβητιανής γλώσσας.

Όταν ο Γιόνγκ Ντέν έφτασε τελευταίως στο Παρίσι, μια δημοσιογράφος που του πήρε συνέντευξη τον ρώτησε μεταξύ των άλλων: Ποιά είναι το μυστικό της ευτυχίας; Τι πρέπει να κάνει μια γυναίκα για να-νε ευτυχισμένη;

— Δεν υπάρχουν μυστικά της ευτυχίας, απάντησε εκείνος χαμογελώντας. Ζήσετε, αν υπο-ρίστε, σαν τις Θιβητιανές γυναί-κες.

Κι' έδωσε διάφορες ενδρα-σεις και παράξενες πλο-ροφίες για τη ζωή της χώρας του.

Στο Θιβέτ, το συνήθισμένο φαγητό είναι το κρέας. Δεν λεί-πει από κανένα γεύμα. Δεν εί-

νε ποτέ πρόσφατο. Οι ιθαγενείς το έχουν ξεράνει προηγου-μένως. Και το μαγειρεύουν ο-ρεκτικά, με ζαφουρά και με άλ-λα μπαχαρικά.

Το ψωμί τους γίνεται από φιλολασμένο κριθάρι και λέγε-ται «σάμπα». Στις γιορτές τους, φτιάχνουν ένα γλύκισμα από ρίζι, μαύρες σταφίδες και φρέσκο βούτυρο.

Τους αρέσει ιδιαίτερος μια δυνατή υπύρνα. Στις γιορτές ο-μως πίνουν κι' άλλα οινόπνευ-ματώδη ποτά, φτιαγμένα από δημητριακούς καρπούς.

Οι γυναίκες τους είναι πολύ φιλάρεσκες. Βάφουν τα μάγου-λά τους, σαν τις Ευρωπαίες. Έπειδή όμως το φτιασίδι κο-στίζει πανάκριβα, το αντικαθί-σσουν συνήθως με κάτι άλλο. Τα μικρά πακετάκια του τσα-γιού πωλούνται μέσα σ' ένα κόκκινο χαρτί — γιατί το χρώ-μα αυτό θεωρείται πως φέρνει ευτυχία. Οι Θιβητιανές λοιπόν μουσκεύουν το κακοδαμένο αυτό χαρτί και το τριβουν στα μάγουλά τους!

Βάφουν επίσης τα μάτια τους με ένα μαύρο φυτικό προϊόν.

Το κυριώτερο όμως στόλ σμά τους είναι τα μαλλιά τους. Κι' η μεγαλύτερη κομωτική τους ε-ίνε να φορούν... κέρατα! Κέ-ρατα ξύλινα δηλαδή, διευθετη-μένα γύρω απ' τα μαλλιά τους. Στο μέτωπό τους φορούν γιο-λάντες από λεπτά μαργαριτά-ρια και τουρκουάζ. Άλλοτε, ζα-πλώνονται για να κοιμηθούν ά-νασκελα, με τα κεφάλια τους κ-ινούν πάνω σε ξύλινα μαξιλά-ρια που είχαν το σχήμα της γτενισιάς τους. Σήμερα όμως έχουν απαλλαγεί απ' αυτό το βασανιστήριο! Φορούν απλού-στατα φυτικές πελέιδες και τίς βγάζουν το βράδυ.

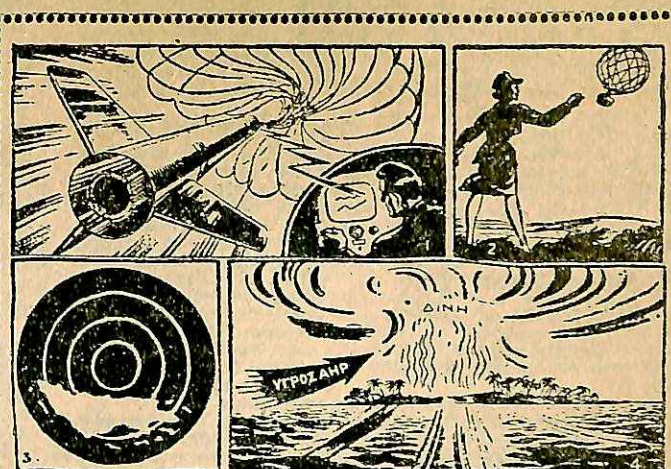
Η μεγαλύτερη ντροπή για μια Θιβητιανή είναι... να φορή παντελόνι! Ο νόμος το απαγο-ρεύει στους λάμα και στις γυ-ναίκες. Οι παραβάτες εξορίζο-νται αμέσως από τη χώρα. Ό-λες οι Θιβητιανές φορούν με-ταξύ άλλων και προτιμούν η-διατέρως τις πολύ χοντρές. Ντύνονται περίπου σαν τις Κι-νέζες, με μια ρούπα σχιστή στο πλάι, μακριά ως τον αστραγά-λο και δίχως μανίκια. Στα πό-δια φορούν μπότες από ύφαν-μα χρώματος γκριζά.

Ανατρέφουν κότες τους τα παιδιά τους. Δεν υπάρχουν σχο-λεία στο Θιβέτ. Οι λάμα μέ-νουν δίνον στα παιδιά κά-ποια στοιχειώδη μόρφωση. Στις πλούσιες οικογένειες υπάρχει ένας παιδαγωγός-ιερωμένος, που μορφώνει τα παιδιά του κυρίου και των υπηρέτων μαζί.

Οι Θιβητιανές μπορούν να-χουν πολλούς άντρες, υπό τον όρον να είναι άδελφοί. Απεναντίας, οι άντρες δεν μπορούν ναχουν πολλές συζύγους. Η πιο ανή-θικη όμως κι' ασυνήθιστη πα-ρά-ει είναι... ο γάμος μεταξύ έ-ξαδελφών!

Απεργία... ιερέων

Οι βουδδιστά ιερείς της Μα-λαισίας απήργησαν διαμαρτυ-ρόμενοι για τα υπέρογκα ποσά-στα που τους ζητούσαν οι ανώ-τεροί των επί των καθημερινών εισπράξεων των. Η απεργία λήθηκε έπειτα από αλληλεγγύ-λα διαδήματα των πιστών. που ανέλαβαν την υποχρέωση να πληρώσουν μεγαλύτερα ποσά για ώρισμένες προσευχές κι' έ-τσι όλοι έμειναν ευχαριστήμέ-νοι.

Ρουκέτες για τους μετεωρολόγους

Θα έχουμε ασφαλή προγνώστικα του καιρού;

Οι επιστήμονες του βρετανικού ναυτικού φτιάχνουν μια «στρατοσφαιρική ρουκέτα», ανάλογη προς τις γερμανικές βόμβες V-2 αλλά πολύ μικρότερη, που θα επιτρέψει στους μετεωρολόγους να κάνουν στο εξής θετικώτερες και εγκαι-ρότερες προβλέψεις του καιρού.

Είπε γνωστό ότι στα ανώτερα ατμοσφαιρικά στρώματα συμβαίνουν συχνές μετακινήσεις εκατομμυρίων τόννων αέ-ρος, με ταχύτητα μεγαλύτερη από 300 χιλιόμετρα την ώρα. Αυτές κυρίως προκαλούν τους κυκλώνες, τους αντικυκλώνες, τις θυελλές, τις καταιγίδες. Κανείς όμως δεν ξέρει την αι-τία τους και κανείς δεν μπορεί ως τώρα να τις μελετήσει.

Οι στρατοσφαιρικές λοιπόν ρουκέτες θα εκσφενδονισθούν κατακόρυφα, θα φτάσουν σε ύψος μεγαλύτερο από 65 χι-λιόμετρα κι' έπειτα θα ζαναπέσουν αργά, με αλεξίπτωτο. Καθώς θα κατεβαίνουν προς τη γη, ένα ειδικό ραδιοφωνικό εξάρτημά τους θα στέλνει, κάθε μερικά δευτερόλεπτα, στοι-χεία για τη θερμοκρασία, την πίεση και την υγρασία που θα συναντούν στα διάφορα ύψη. Οι πληροφορίες αυτές θα επι-τρέψουν στους μετεωρολόγους να διαφωτίσουν επί τέλους τα μυστικά της στρατοσφαιρας και να προβλέπουν τον και-ρό του θα κάνει μετά πολλές ημέρες.

Ός τώρα οι Άγγλοι μετεωρολόγοι χρησιμοποιούσαν αε-ρόστατα εφωδισμένα με τέτοια όργανα, που τους παρείχαν στοιχεία των ατμοσφαιρικών συνθηκών μέχρι ύψους 12 χι-λιόμετρων. Τελευταίως, τα τελευταίοισσαν, σκεπαζόντας τα μ' ένα δίχτυ από νήματα (νάυλον) εμπροσθιμένα με άσυρο, που αντανακλά τα κύματα του ραντάρ. Έτσι λοιπόν, αντί να παρακολουθούν με το μάτι τα αερόστατα ως εκεί που είχε σκονή ορατό, θα τα παρακολουθούν με το ραντάρ και θα ξέρουν την ακριβή θέση τους, κι' αν ακόμη ο άνεμος τα πα-ρασηρή εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά απ' τη βάση τους.

Με τη μέθοδο αυτή, μπορούν σήμερα να μάθουν με ακρί-βεια την ταχύτητα και το ύψος των ανέμων, καθώς και την πίεση, τη θερμοκρασία και την υγρασία της ατμοσφαιρας.

Μια άλλη ενδιαφέρουσα μετεωρολογική τελειοποίηση, που θα εφαρμοσθεί προεχώς στο άγγλικό ναυτικό και στην αε-ροπορία, είναι η χρησιμοποίηση του ραντάρ για να ανακα-λυπτείται μια θυελλα από μεγάλη απόσταση. Οι σκαυτές της βροχής αντανακλούν τα κύματα του ραντάρ. Ένα συνθημέ-νο μηχανήμα ραντάρ συνεπώς μπορεί να εισησηνών μια θυ-ελλα από απόσταση 160 χιλιόμετρων. Ειδικά μηχανήματα, πιο ευαίσθητα, φτάνουν ως τα 300 χιλιόμετρα. Η θυελλα ση-μειώνεται με μια φωτεινή κηλίδα στη οθόνη, κι' οι επιστή-μονες μπορούν έτσι να υπολογίσουν την θέση, την ένταση και τη διεύθυνσή της.

Τώρα οι Άγγλοι ειδικοί σχεδιάζουν να εγκαταστήσουν γι' αυτό το σκοπό 10 σταθμούς ραντάρ στη Μεγάλη Βρετανία που θα προεδοποιούν με ακρίβεια, οσάκις φτάνει μια θυελλα από οποιαδήποτε διεύθυνση.

Χάρη σ' αυτές τις διάφορες προόδους, τα μετεωρολογικά προγνώστικα θα γίνουν θετικώτερα. Ποτέ όμως δεν θάνε α-πολύτως ασφαλή. Γιατί τα απλούστερα αίτια — π. χ. το λυσιμμο ενός παγώνου ή η πυρκαγιά ενός πλοίου — μπορούν να προκαλέσουν τις πιο απρόοπτες συνέπειες και συνεπώς να ανατρέψουν σε λίγες ώρες όλες τις μετεω-ρολογικές προβλέψεις. Άρκει να περάση τυχαίως μια μαζα υ-λικυρηπύθου τυφώνες κι' ανεμοστρόβιλοι! Πρόκειται για ένα φαινόμενο που οφείλεται κυρίως στην υπερθέρμανση της ατμοσφαιρας πάνω απ' το κοραλλιογενές έδαφος αυτών των νησιών.

Εφ' όσον λοιπόν τόσο μικρά και τυχαία περιστατικά μπο-ρεί να προκαλέσουν τέτοιες τεοάστιες ατμοσφαιρικές άνα-στασεις, θάνε πάντα αδύνατον για τους μετεωρολόγους να προβλέψουν όλα με ακρίβεια και να προφτεψουν α-λθινα τον καιρό που θα κάνει.

ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ

Διήγημα της Κατοχής

Το ζευγάρι έμεινε ως άργα στο μπάρο. Τέλος, ο Πάλλ είπε στη Μάρθα: — Όρα πια να φύγουμε!... — Έλα στο σπίτι μου. Είπε κοννότερα απ' το δικό σου. — Η νέα γυναίκα κατάφερε να σπικωθεί, τρεκλίζοντας απ' το μεθύσι, και βγήκε απ' το μπάρο, κρεμασμένη στο μπράτσο του καβαλιέρου της. Μία βροντή ακούστηκε από μακριά. — Οά βρέχει, είπε ο Πάλλ. Πάμε πιο γρήγορα, να προλάβουμε! — Το σκοτάδι ήταν βαθύ σ' όλο το γεωμετροκροτούμενο Παρίσι. Αλλά ο Πάλλ προχωρούσε με ασφάλεια, δι' ως κανένα διαταγμό. — Οτάρμο, είπε σε λίγο. — Αφίσε μου το υπράτσο, για να βρω το κλειδί μου. — Άνοιξε την εξώπορτα και βρέθηκε στον ύγρο και πλακόστρωτο διάδρομο. Ένας παλιού σπιτιού. Άνεβηκαν τα σκαλοφαγμένα σκάλα. Ο Πάλλ κατοικούσε σε δυο δωμάτια του τρίτου πατώματος. Η Μάρθα είχε πάει εκεί ελάχιστα φορές. Είχαν συνδεθεί πρόσυτο εξομώδων μόνο, κι' ο Πάλλ περνούσε συνήθως τη νύχτα του στο σπίτι της. — Είμαι ψόφια απ' την κούραση!... τραύλισε η νέα γυναίκα. Θα πάρω έναν ύπνο σάν μολύβι! — Κι' εγώ το ίδιο! πρόθεσε ο Πάλλ. — Η Μάρθα γδύθηκε κι' έπεσε πρώτη στο κρεβάτι. Όταν ο Πάλλ τακτοποίησε τα ρούχα του σε μία καρέκλα και πήγε κοντά της, τη βρήκε να κοιμάται κι' όλες βαθύα.

★

Το πρωί νωρίς το ζευγάρι έφυγε από δαιμονισμένα χτυπήματα στην πόρτα. Ο Πάλλ πήδωσε απ' το κρεβάτι κι' έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο. — Ποιος είναι; ρώτησε απ' το μέσο. — Τα χτυπήματα έπαψαν και μία φωνή διάταξε: — Άνοιχτε! Πολιτοφυλάκι!

Μόλις ο νέος τράθηξε το εύρημα, ώρμησαν μέσα τέσ-

σερες άντρες με μπλέ στολή. — Ψάλλ τα χέρια! φώναζε ο αρχηγός τους, σημαδεύοντας τον Πάλλ μ' ένα αυτόματο, ενώ ένας απ' τους άνδρες του έψαχνε γρήγορα τις τσέπες της πιτζάμας του. — Τι με θέλετε; ρώτησε ο νέος, νυσταγμένος από μ' και κακόκεφος. — Ντύσου γρήγορα. Νάσαι έτοιμος σε δυο λεπτά. Θα σε πάρουμε μαζί μας. — Μα κάνετε λάθος... διαμαρτυρήθηκε ο Πάλλ. — Καλά, καλά! Δέχομαι ο άλλος. Την έπιασε, φιλάρακι! Αυτή τη φορά, θα το πληρώσεις ακριβά! — Ένας θόρυβος στο διπλανό δωμάτιο τον έκαμε ν' ανασκίρτη. — Δέν είσαι μόνος; ρώτησε. Ποιος είναι μέσα; — Η Μάρθα παρουσιάσθηκε, τη στιγμή εκείνη, κουμπώνοντας τη ρούπα της. Τα μάτια της ήταν προσημένα απ' τον ύπνο, τα μαλλιά της ανακατεμένα. — Πολιτοφυλάκι; φώναξε. Γιατί; — Θάθελα κι' εγώ να το ξέρω, μουρμούρισε ο Πάλλ ανάμεσα στα δόντια του. — Ο αρχηγός της μικρής ομάδας κύταξε τώρα τη Μάρθα με φανερά άμικανία. — Περάσατε εδώ τη νύχτα; τη ρώτησε. — Τιποτε δέν μπορεί κανείς να σας κρύψει! είπε ειρωνικά η νέα γυναίκα. — Γυρίσατε μαζί χθές το βράδυ; — Ναι. Μείναμε σ' ένα μπάρο ως τις 11. — Επειτα ήρθαμε να κοιμηθούμε. Δέν χωρίσαμε καθόλου, όλη τη νύχτα. Γιατί πράγμα τον κατηγορείτε; — Ένας τρομοκράτης άνατιναξε λίγο μετά τα μεσάνυχτα μία λέσχη των Γερμανών. Σκοτώθηκαν πολλοί αξιωματικοί τους. Έγώ βρισκόμουν εκεί κοντά και είδα το δράστη πούφωρε. Θά μπορούσα να ορκισθώ ότι ήταν αυτός εδώ! Τον άναγνώρισα ανάμεσα σε διάφορες φωτογραφίες υπόπτων. — Μα πώς είναι δυνατόν να

βρίσκει τα χαρακτηριστικά ενός ανθρώπου στο σκοτάδι; — Τον φώτισαν μερικές στιγμές τα φανάρια ενός αυτοκινήτου... — Οτάρμο, άφου μάς βεβαιώνετε σεις ό,τι δέν έφυγε από κοντά σας ο φίλος σας... — Ο αρχηγός λοζοκύνταζε ακόμα μία φορά τον Πάλλ, σάν λυπημένος γιατί του έφευγε, και διάταξε έπειτα τους άνδρες του: — Έμπρός, πάμε! — Όταν έπαψαν ν' άκούγονται τα βήματά τους στη σκάλα, ο Πάλλ είπε στη Μάρθα: — Συγχαρητήρια! Δέν θα πίστευα ποτέ πως έχεις τόση πειστικότητα! Συνήθως, οι άνθρωποι αυτοί δέν περνούν τόσο εύκολα. — Η νέα γυναίκα δέν εφάνηκε ν' αντελήφθη το παράδεινο ύψος του. Πέρασε στο διπλανό δωμάτιο κι' άρχισε να ντύνεται και να χτενίζεται. — Δέν θα ξαναπέσεις στο κρεβάτι; τη ρώτησε ο νέος. — Όχι. — Είχε πιά ξεμυρώσει καλά. Ένα μωτέρ λειτούργουσε στο δρόμο. Ο Πάλλ κύταξε απ' το παράθυρο κι' είδε τους πολιτοφυλάκες μαζεμένους γύρω στο αυτοκίνητό τους. — Κάτι θάπαθε ή μηχανή τους... είπε. — Τώρα ή Μάρθα πουδραριζόταν βιαστικά. Γύρισε άπτομα και κύταξε στα μάτια τον Πάλλ. — Καλά, τα κατάφερες, πρόφερε. Άλλοτε όμως να προσέχης περισσότερο στις λεπτομέρειες. — Δέν κατάλαβαίνω! είπε ο νέος, ζαρωμένος έλαφρά τα φρύδια του. — Η Μάρθα άνασκόπωσε τους ώμους της κι' έδειξε την καρέκλα, όπου ο Πάλλ είχε κρεμάσει τα ρούχα του. — Το κοστούμι σου είναι μωσκέμα, είπε, κι' όμως δέν έδρεχε ακόμη, όταν γυρίσαμε απ' το μπάρο! — Μα δέν μπορείς να θυμάσαι! Έσύ ήσουν τυφλά στο μεθύσι... — Άν έδρεχε, δέν θάχε μωσκέψει και το δικό μου φόρεμα; — Ο νέος χλώμισε κι' έπαψε να χαμογελάει. — Τι θα κάνεις τώρα; ρώτησε με βραχνή φωνή. — Είχες μαντέψει ότι δουλεύω για λογαριασμό της πολιτοφυλάκης... δέν είν' έτσι; — Ναι. — Και σκέφθηκες ότι δέν θα άμφισβητούσαν ποτέ ένα άλλοθι, που θα το έπιβεβαίωνε εγώ. Με μέθυσεες χθές το βράδυ, κι' άφου κοιμήθηκες ξαναδίνες κι' έκομες την άνατίναξη. — Οτάρμο, το παιχνίδι σου! Άν δέν υπήρχε ή βροχή, δέν θα υποπτευόμουν τίποτε... — Η Μάρθα είχε πιά έτοιμασθεί για να φύγει. Άπ' έξω, λειτούργουσε πάντα ή μηχανή του αυτοκινήτου. — Τι περιμένεις; Γιατί δέν τους φωνάζεις; πρόφερε ξανά ο Πάλλ. — Η Μάρθα τόν κύταξε. Τα μάτια της ήταν ύγρ. — Με περιφρονείς... κι' έχεις δικίω! μουρμούρισε. Μα κάθε κατάπτωσι έχει τα όρια της... Κι' ή αγάπη συγκρατεί μερικούς ανθρώπους στον κατήφορο!... — Στομάχιμα μία στιγμή στο κατώφλι. Άκούσε το αυτοκίνητο που άπομακρυνόταν επί τέλους. — Καλή τύχη, Πάλλ... φημί, θύρισε, πριν άνασκήσει πύσω της την πόρτα. Καλή τύχη... Σου άπέδειξε την άγάπη μου. Τώρα πρέπει να χωριστείτε για πάντα. Χαίρε και καλή τύχη... ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

169

Άχώριστος σύντροφος

της νοικοκυράς
ή σωτηρία του
σπιτιού της

ΤΟ ΠΕΡΙΦΟΡΜΟ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ
ΚΟΣΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ
ΤΟΥ ΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΟΥ ΤΩΝ
ΛΕΚΕΔΩΝ
BEUCAIRE
(ΜΠΩΚΕΡ)

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ:
Υφάσματα, Μεταξωτά, Δερμάτινα
και πολλά άλλα είδη τα οποία αναφέ-
ρονται στην οδηγία που συνοδεύει
την φιάλη.

Ζητήσατέ το
ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΑΔΕΛΦΟΙ
ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 8
ΤΗΛ 24 636

ΧΑΛΚΙΑΣ
8 & 11Α

Για κάθε γυναίκα
ΣΩΤΗΡΙΟ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟ
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ
ΕΚΟΛΠΟ
ΚΑΛΛΙΓΙΑΝΗ
Μαγειρίσι - Γυναικολόγος
Ε.Ε.Π. Μαγειρίσι - Ελεν Βενιζέλου

Αυτομάτος Κοληπεχούλης
διηλού ρευματος
Δια καθαρίσας ΠΡΟΗΠΗΤΙΚΑΣ! και
θεραπευτικής Κοληπας Πλυνείας.
ΑΡ. ΔΙΠΛ. ΕΥΡ. 10823
Πωλείται εις Ια Φαρμακεία.
Διαρκής Παρακ. ΚΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΓΙΑΝΗ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 36 ΤΗΛ. 29-870

Σκυφτή στο πεπρωμένο

Σκυφτά προχωρούν τα κορίτσια μέσ' στ' αμπέλια και τρυγούν τον τραγανό ροδίτη. Φλέγεται ο κάμπος από το λιπώρι. Τα ζώα φορτωμένα άγκομαχούν στ' άνεβασμα για το χωριό. — Καλά κρασιά! — Και του χρόνου! εύχονται ο ένας στον άλλο οι νοικοκυραίοι του χωριού.

★

Η γαϊδούρα έσπρωξε με το κεφάλι της τη μεγάλη πόρτα της αυλής και την άνοιξε. Πίσω της υπήκων οι δυο φοραδίτσες, φορτωμένες κι' αυτές. Και μία φωνή λεπτή ακούστηκε εσπίσω: — Καλά κρασιά, παππού! — Ήταν ο Μάκης, τ' άρρανό, που συνόδευε τα ζώα από τ' αμπέλι ως το σπίτι.

★

Και του χρόνου, αγόρι μου, νάσαι καλά του άπάντησε ο παππούς. Ο μικρός κάλεσε την κυρ' Άλέξω, τη γειτόνισσα και του άδειασε τα κοφίνια και να του τα ξαναδέσει να γυρίσει στ' αμπέλι.

★

Έξη χρονιά παιδί ο Μάκης, κι' ο παππούς ογδόντα κατάκοιτος κει πάνω στο χαγιάτι. Ο Μάκης πήρε ένα τσαμπί, το βούτηξε στον κουβά και τόφερε στο γέρο που το πήρε από τα χέρια του έγγονου, με λαχτάρα.

★

Τα κοφίνια άδειασαν, δέθηκαν εα-νά πάνω στα ζώα και ή πόρτα εα-νάκλεισε άφώνοντας μόνο πάλι το γέρο Θύμιο.

★

Ρόγα -ρόγα τραβούσε από το τσαμπί με τα κοκαλιάρικα δάχτυλά του ο γέρος και δάκρυ - δάκρυ κυλούσε από τα μάτια του το κλάμα. — Όλα ήταν καλά άλλοτε, όλα χαρούμενα: αυτός, ή γυναίκα του και ή μονακριβή κόρη του ή Κατέρω. Τα χωράφια του καρπερά, τ' αμπέλια του πλούσια, οι έληδες του βάραιναν απ' τον καρπό. Κι' ή Κατέρω του ψέλλανε, μεγάλανε, όμόρφαINE καμαρωτή και λυγιστή μέσα στο σπίτι και στο νοικοκυριό του. — Ή Κατέρω! μουρμούρισε ο γέρος μ' έναν άναστεναγμό και σκούπισε με το μανίκι του τα δάκρυά του.

★

Πέρα από το χαγιάτι, στο βάθος, ψηλά, καμαρωτά τα κυπαρίσσια δρώναν τις κορφές τους ως τον ουρανό. Κι' ανάμεσα σ' αυτά δεχόριζε ο σταυρός της έκκλησίας του νεκροταφείου. — Ο γέρο - Θύμιος σκέφτοταν πως κει κάτω απ' αυτά τα κυπαρίσσια βρισκόταν ή Κατέρω του.

★

Πολλά ήταν τα προξενιά που του φεραν, μα λιγοστοί ήταν οι γαμπροί που τ' άρεσαν. Κι' αυτοί, από κά-τω, είχε ο καθένας. Άλλος την τεμ-

πελιά, άλλος τα καρτιά κι' άλλος το μεθύσι. — Δέν την παντρεύω εγώ την Κατέρω μου με αυτούτους. Θέλω δου-λεύει να βάλω στο σπίτι μου. Έλεγε στη γυναίκα του. Και ο καιρός περνούσε, ή Κατέρω μεγάλωνε και άσφικα, να που άρχισε να χλωμαίει, ν' άδυνατίζει. Δυο χρόνια την έτρωγε το μαρά-ζι, μα κανείς απ' τους γιατρούς που την κυττάσανε στο χωριό και στην Άθήνα δέν βρήκε την άρώσθειά της. Ή Κατέρω άγαπούσε μα δέν τό-λεγε κανένας, ήξερε πως δέν θα της τόν έδιναν το Μήτρο, το λαουτατζή κι' έλυσε σάν το κερί. — Το φάρμακο το ξέρω εγώ, εί-πε μία νύχτα ο γέρο - Θύμιος στη γυναίκα του. Πανάθεμά τους, δ-μως, ποιόν να διαλέξω για γαμπρό; Κι' άρχισαν ν' άραδιάζουν τα ό-νόματα ως που κατέληξαν στο Μπουρνιά, το μεγαλοκτηματία. Ή-ταν λιγάκι ηλικιωμένος, μα όλα πάλι δέν μπορούσαν να τα βρούν. Και το πρωί ο Θύμιος δίχως να ρωτήσει την Κατέρω πήγε και τα κα-νόνισε με το Μπουρνιά. — Όρισαν τα προικιά και τους γάμους άκόμη για του Σωτήρος. Ή Κατέρω δέν είπε τίποτα όταν χαρούμενα ήρθε να της το πη ή πα-τέρας της. Του χαμονέλασε για να μην τόν στενοχωρήσει και το πήρε άπόφασι να σκύψη το κεφάλι της και να κρύ-ψη το μεγάλο πνώ της.

★

Κι' οι γάμοι έγιναν του Σωτήρος. Τρεις φορές λιποθύμησε ή Κατέ-ρω στο χορό. Και ξάφνου εκεί που έπεσε χάμω την πρόφτασε και την σήκωσε στην αγκαλιά του ο Μήτρος, ο λαουτατζής, αυτός που βρισκόταν στην καρδιά της κοπέλλας δίχως να το ξέρει.

★

Φορτωμένος, την έφερε στη ά-κούμπησε στο κρεβάτι. Μα εαφνικά άνοιγόντας τα άτία της ή Κατέρω του ψιθύρισε: — Έσένα άγαπούσα, Μήτρο, γι' αυτό κι' άρώσθησα απ' τον καύμο μου!...

★

Δέν το περίμενε ποτέ ν' άκούση από το στόμα της τέτοιο πράγμα ο Μήτρος. Μα δέν άπάντησε, γιατί ζυ-γώσαν ο γαμπρός και ή μητέρα της. — Όλη τη νύχτα εκείνη του γάμου το λαούτο του Μήτρος έδραξε τους πιά θλιβερούς ήχους και τα άτία του δάκρυσαν πολλές φορές σάν συλ-λογίζεταν τί άγάπη έσχεε δίχως να το ξέρει. Κι' όμως ήταν ύποχρεω-μένος να παίξει, να παίξει ως το πρωί για τη χαρά του Μπουρνιά, που τόν πληρώσε.

★

Στο χρόνο άπάνω που γεννήθηκε το παιδί, πέθανε ο Μπουρνιάς από κακό σπυρί, κι' από τις άσώθειες του στην πρωτεύουσα. Κι' από την πίκρα της ζωής με τόν άντρα που συναινόταν ή Κατέρω πέρασε στα μαύρα της χηρείας και της μοναξιάς. Ο Μήτρος από τόν καύμο του εί-χε θύγει πολύ μακριά από το χω-ριό.

★

Τη μία στενοχώρια άκολούθησε ή άλλη: ο θάνατος της μητέρας της. Κ' έτσι ή μία θλίψη πάνω στην άλ-λη κι' ο ξενητεμός του Μήτρος θά-νάωσαν την άμοιρη κορασιά κι' ένα πρωί έσθωσε ή δύστυχη, πέθανε από φθίσι!...

★

Έξη χρονών ο Μάκης και ογδόν-τα ο γέρο - Θύμιος. Ο ένας στα χα-ράφια και στ' αμπέλια, κουβάλα ά-τά που θεόκλυμε και τρυγάνε τα εα-δέλεια του και οι υπαρκτάδες του, κι' ο άλλος, ο παππούς έαπλωμένος συλλογεται τα λόγια της Κατέρας που του έομολογήθηκε μία μέρα, και πεθαίνει άόγα, σιγά μέσα στις άνα-μνήσεις του.

★

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΟΙ ΗΧΟΙ ΠΟΥ ΓΙΑΤΡΕΥΟΥΝ

Τα θάματα της ηλεκτροακουστικής

Δέν άπέχει ίσως πολύ ο καιρός, που θα ζητούμε απ' το φαρμακείο ένα... δίσκο του γραμμοφώνου κατά του πονοκέφαλου ή του πυρετού! Αυτό του-λάχιστον ύπόσκειται τα πρώτα άποτελέσματα των εργασιών δυο Γάλλων, του γιατρού Ρισάρ ντε λα όρς και του παραγώνου διακόν Ζάν θυμιέρ. Πρά-κται για μία άσυνήθιστη ακόμη θεραπεία με-θοδο, σπριζόμενη στην ηλεκτρο - ακουστική και στους ήχητικούς παλμούς.

Ήταν ήδη γνωστή ή επίδρασις του ήχου στη φυσιολογική ισορροπία των ζωντανών πλασμάτων. Ή κοινή αντίληψις ότι ή μουσική μαλακώνει τον χαρακτήρα, βασίζεται σε ώριμένα έπιστημονικά στοιχεία.

Όλοι οι πολιτικοί, άρχαίοι και σύγχρονοι, εκ-μεταλλεύθηκαν τόν ήχο για τήν ψυχοφυσιολογική του επίδρασι. Ποτέ όμως δέν έγινε συστηματική έφαρμογή αυτής της μεθόδου για θεραπείατικούς σκοπούς.

Οι γόντες των φειδών μεταχειρίζονται τη μουσική για να θαυμάζουν τα φειδία, ή άπεναντίας για να τα έρερεθίζουν. Το ταμ - ταμ των άφρικανικών φυ-λών βυθίζει τους μαύρους σε μία άμαδική υπνωτι-κή κατάστασι, που εξωτερικεύεται με διαθέσεις άλλοτε νωχελείς κι' άλλοτε φιλοπόλεμες. Ύπάρχουν άνθρωποι, που έχουν την ικανότητα να πείθουν τόν άλλους, όχι με τα λόγια τους αλλά με τόν τόνο της φωνής τους. Το βάλε μάς κάνει όνειροπόλους, τα πένθιμα έμβαθρία μάς φέρνουν ένα σφίξιμο στην καρδιά, κι' όταν άκούμε να περνά μία στρα-τιωτική μπάντα παίρνουμε άσυναίσθητως τη στάσι και το βήμα του στρατιώτου σε παρέλασι.

Διάφοροι Άμερικανοί βιομηχανοί εφάρμοσαν τη μουσική στα εργοστάσια και στα γραφεία τους για να άποτακύνουν το ρυθμό της εργασίας. Και με-ρικοί προοδευτικοί κτηματία σκέφθηκαν να προσ-φέρουν κονσέρτα... στις αγελάδες, γιατί είχαν προσέξει ότι τα ζώα αυτά έδειχναν προτίμηση σε ώριμένα μουσικά κομμάτια, που διευκόλυναν το άρμεγμά τους!

Άλλα κι' ο τυχαίος θόρυβος έχει εξ ίσου ισχυρή επίδρασι, όπως ή μουσική. Οι ήχοι που φτάνουν απ' το δρόμο, κουράζουν πιά πάνω τους ανθρώπους των πόλεων. Ο πάταγος των μηχανών εαφνίζει τους εργάτες - και γι' αυτό ώριμένα μεγάλα ευ-ρωπαϊκά εργοστάσια προσφέρουν στους εργάτες των εξοχικών και ήσυχες κατοικίες, συγκρόνες δε αναλύουν έπιστημονικά τους θόρυβους των, κα-ταργούν μερικούς απ' αυτούς, τους πιο επίβλα-βείς κι' έτσι επιτυγχάνουν μία αύξηση της παρα-γωγής των.

Ή βιομηχανία του αυτοκινήτου άσολείται από καιρό με το πρόβλημα της κατασκευής άθρούνων αυτοκινήτων. Ή καινούργια οικοδομική πρόδλεψη τοίχους άπομονωτικούς του ήχου. Και τα παραδεί-ματα αυτά θα μπορούσαν να συνεχισθούν για πολύ άκόμη...

Τώρα λοιπόν ο δόκτωρ ντε λα όρς κι' ο Ζάν θυ-μιέρ επένεσαν ειδικά μηχανήματα, που παράγουν ήχητικά κύματα με έντοσι και ύψος κατάλληλα ώστε να άποδρούν ιδιαιτέρως στον οργανισμό, στον έν-κεφαλο και στο νευρικό σύστημα. Τα κύματα αυτά δέν γίνονται πάντα αντίληπτα απ' το ανθρώπινο αυτί. Μπορεί ν' άντικουν στην καθήγορία των (α-περλήτων), που δέν τους συλλαμβάνει το αυτί μας. Οι δυο έρευνήται δέν έχουν άκόμη άνακαίνωσει έπισήμως τα άποτελέσματα των εργασιών τους. Θε-λουν να λύσουν πρώτα διάφορα τεχνικά προβλήμα-τα, προτού παρουσιάσουν στο κοινόν την καινούργια (ήθεραπεία) τους. Έχουν γίνει ώστόσο γνω-στές μερικές απ' τις πρώτες επιτυχίες τους.

Οι ήχοι τους φέρνουν σημαντικές μεταβολές στο νευρικό σύστημα. Ελαττώνουν ή αύξάνουν την άρ-τηριακή πίεσι του αίματος. Έμπρεάζουν άκόμη και τις εκκρίσεις των αδένων - πράγμα που δείχνει ότι ή μεθοδος αυτή μπορεί να εφαρμοσθ ή όχι μόνο σε ψυχονευρικές παθήσεις, αλλά και σε κάθε άνω-μαλία του οργανισμού από διαταραχή της ισορρο-πίας των αδένων.

Μπορούμε συνεπώς να ελπίζουμε ότι θα φτάσει πράγματι ο καιρός που θα πουλουν τα φαρμακεία δίσκους γραμμοφώνων, με άποτυπωμένους τους θε-ραπείατικούς ήχους για τις διάφορες άρρώστειες!

★

Ή άρχαιότερη ιστορία του κόσμου

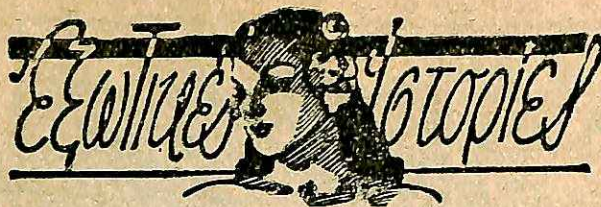
Οι δυστυχισμένες οι πεθερές άκούνε πάντα τόν εαφάλομο. Και τόν άκούσαν και πάλι εξ άφορηής μιας έρευνης που έκαμε μία μεγάλη άγγλική έ-φημερίς για την άνακάλυψι της άρχαιότερης ιστο-ρίας που κυκλοφορεί στον κόσμο. Άκούστε, λοι-πόν, ποιά είναι εκείνη που βραβεύθηκε.

Στη μακρινή λιθινή εποχή, ένας άνθρωπος ά-κονιζε μπροστά στη σπηλιά που του χρειαζόταν για κατοικία το πέτρινο τοκευάρι του. Εαφνικά, είδε τη γυναίκα του να έρχεται προς το μέρος του και να του φωνάζει: — Τρέξε γρήγορα! Ή μητέρα μου πιάσθηκε με μία τίγρη! — Ο άνδρας της της άπάντησε: — Καί τί θέλεις να κάνω; Θα σου άρεσε, λοιπόν, να πετοκοπω κι' εγώ για να σωθ την τίγρη; Ά-φισε την να τα ξεπαιδέψη μόνη της.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΑΛΗΘΕΥΣΕ

Καθισμένος στον άνθισμένο κήπο του ο Βού θάνγκ διάβαζε τους στίχους ενός παλαιού ποιητή, που είχε πεθάνει πρό 2.000 ετών. Σιγά-σιγά αποκοιμήθηκε, κι είδε ένα όνειρο. Όταν ξυπνήσε, άφρασε το βιβλίο του, διέσχιζε τον κήπο, βγήκε απ' το σπίτι κι' ακολουθώντας ένα δρομάκι που ανέβαινε στο γειτονικό λόφο. Πήγαινε να συμβουλευθεί το θένγκ Κού, που ζει ηγουός το όνειρο.

Τόν βρήκε ξαπλωμένο σε μια ψάθα, στο φτωχικό του σπίτι. Έκείνος τούδειξε ένα κάθισμα, χωρίς να σηκωθεί απ' την ψάθα του. Κι ο Βού θάνγκ άρχισε να διηγείται:

— Άκουσε το όνειρο που είδα πριν από λίγο, στον κήπο μου... Ξέρεις πως είμαι παντρεμένος και πως κατοικώ στο σπίτι του πατέρα μου. Η γυναίκα μου Λιά με δεν μουέι χαρίσει ακόμη παιδί. Ήσθόσο δεν την έδιωξα, δεν πήρα άλλη. Θέλω πάντα να έλπιζω, ότι ο ουρανός θα εύλογησέ τη σπλάχνα της... Ο πατέρας μου την πήρε στο σπίτι μας απ' τα έπτά της χρόνια. Έγώ ήμουν τότε 10 ετών. Μεγάλωσα με ζήλο... Την αγαπάω. Ξέρω, μ'αυτή τραγουδάει τα μελαγχολικά τραγούδια που της έμαθε η μητέρα της. Είναι πλσθ και γλυκιά...

» Ξέρεις ακόμη ότι ο πατέρας μου είναι γέρος, 75 ετών. Η Λιά με τον περιποιείται με σεβασμό. Τούετοιμάζει το φαγητό. Όταν παρουσιάζεται εμπρός μου, φροντίζει, για να τον τιμήσω, νάνε καλοχτενισμένη, μυρωμένη και στολισμένη.

» Στ' όνειρό μου λοιπόν, είδα τον πατέρα μου και τη γυναίκα μου ακίνητους, με τα μάτια κλειστά. Διέκρινα μόνο το πρόσωπό του και τα χέρια τους, σαν μέσα από μια ομίχλη... Άνοιξαν. Έξαφνα τα μάτια τους και με κυττάζαν κι' ένα βλέμμα παράξενο, μακρινό... δονούσαν σαν να μη μ' άφελαν, σαν να μη μ' άφελαν. Τά μάτια της Λιά με δεν είχαν την τόσο γλυκιά εκείνη λαμψη τους... Έπειτα σκοτεινίσαν λίγο-λίγο, τα πρόσωπά τους χάθηκαν, και δεν είχα πιά εμπρός μου παρα ένα τρούε, το κενό, βαθύτερο και πλατύτερο απ' τις αβύσσους της θάλασσας!

» Ήσθόσο μ'αυτήν, θένγκ Κού!»

— Αφού έμεινε άμυλητος για πολλή ώρα, ο όνειρο κρήνη άρχισε να λέει: — Ο πατέρας σου κι' η γυναίκα σου διατρέχουν μεγάλο κίνδυνο! Οι συμφορές θα πέσουν απάνω σου σαν μύρα κοράκια. Πρέπει να νάνε δυνατή η ψυχή σου. Μην ξεχάσεις ποτέ ότι η διαγωγή σου πρέπει νάνε αξία του πατέρα σου και των άλλων προγόνων σου. Στις ώρες της ταραχής σου, να θυμάσαι τη μνήμη τους, να προσεύχεσαι στον τάφο τους, ν' άκούς τη φωνή τους.

Ο Βού θάνγκ γύρισε απ' τον ίδιο δρόμο, στο σπίτι

του. Ξαφνικά είδε νάρκεται τρέχοντας ο Το, ο νέος υπηρέτης του.

— Ο πατέρας σου, άρχον, το, είνε άρρωστος, πολύ άρρωστος! Του είνε λαχανιασμένος. Έλα γρήγορα! Πιστεύω πως θα πεθάνει!

Προχώρησαν κι' οι δυο βιαστικά προς το σπίτι. Ο Βού θάνγκ θυμόταν την προφητεία του θένγκ Κού... Ο γέρος Βού είχε φάει άρρωστικμένο χοιρινό κρέας, όπως κι' η γλυκιά Λιά με.

Ένώ η γυναίκα υπέφερε τώρα μόνη στο δωμάτιό της, όλοι οι υπηρέτες περιτοινούντο το γέρο.

Ο Βού θάνγκ έσκυψε πάνω απ' τον πατέρα του, είδε στα μάτια του τη σκιά του θανάτου και είδοποιος άμέσως νάρθουν όλοι οι συγγενείς του, τ' αδελφά του, τ' ανήψια του...

Ίως, αν καλούσαν ένα λευκό γιατρό, ο γέρος θα σωόταν. Μα ο πατέρας κι' ο γιός ένοιωθαν περιφρόνησι για τους ξένους. Πιστεύαν ότι τα χέρια τους μολύνουν...

Ούτε στιγμή δεν σκέφθηκε ο Βού θάνγκ να πάρει κοντά στην άρρωστη γυναίκα του. Ήσθόσο την αγαπούσε. Μα ο σεβασμός στον πατέρα του δεν του επέτρεπε να φύγει από κοντά του. Έστειλε μόνο μια υπηρέτρια, για να μάθει πως πήγαινε η Λιά με.

Οι ώρες περνούσαν, άργες και θλιβερές. Ο γέρος αγωνιούσε στο στρώμα του. Ο ιδρώτας κυλούσε στο ζαρωμένο του πρόσωπο. Βράδυαζε πιά, όταν άρχισαν να φτάνουν οι συγγενείς. Είχαν κάμει πολύ δρόμο με τα πόδια, με το άλογο ή με τους πρωτόγονους αρουπάδες, για ναρθούν να παρευρεθούν στις τελευταίες στιγμές του Βού.

Ο γέρος ψυχομαχούσε πιά. Συμφώνα με το έθιμο, τον σήκωσαν απ' το κρεβάτι και τον ξάπλωσαν κάμω. Σαν να περιμένα μόνο αυτή την έπαφή με το έδαφος, ο έτοιμοθάνατος ξεψύχησε.

Ο γιός του σήκωσε τότε το άριστερό του χέρι. Κι' όλοι οι συγγενείς άρχισαν να φωνάζουν και να ηπνούν, για να εκφράσουν τον πόνο τους και για να βοηθήσουν την ψυχή του Βού να υπερνικήσει τις δυσκολίες που την περιμένα.

Έπειτα απ' αυτή την τελετή, συγγενείς κι' υπηρέτες άρπαξαν τα ρούχα του νεκρού, σκαρφάλασαν στή σκεπή και προσοπάτησαν, κουνώντας στον αέρα τα ρούχα, να αειματωτίσουν μέσα στις πτυχές τους την ψυχή που είχε πετάξει. Τέλος, ξανακατέβηκαν κι' έψυσαν το νεκρό. Μα το σώμα του έμεινε άψυχο. Δεν είχαν μπόρσει να πιάσουν την ψυχή του. Ο θάνατός του ήταν άνεπανόρθωτος.

Με τη βοήθεια ενός υπηρέτη, ο Βού θάνγκ έγδυσε το λείψανο, τόπλωνε και το σότλσε με τα πλουσιώτερα ρούχα του. Έπειτα το ξάβαζε στο κρεβάτι, ως ά-

του φτάση το πολυτελές πέ-
ρετρό του.

Τότε μόνο μπόρσε να πάρη στο δωμάτιό της Λιά με. Έκείνη τον υποδέχθηκε με με δάκρυα και γέμισε φιλία τα χέρια του. Οι τρυφερές αυτές εκδηλώσεις ήσαν αντίθετες προς τα έθιμα των συγγενικών σχέσεων. Έφ' όσον όμως δεν μπόρουν να τους ιδη κανένας υπηρέτης, ο Βού θάνγκ εγκαταλείφθηκε μ' ευχαρίστηση στα γλυκά αυτά χάδια.

Την άλλη νύχτα, ήρθε το δεύτερο κακό. Ο Βού θάνγκ είδε αποκοιμηθσ' ένα υπηρέτη, στον βάθος του κλινίου. Επρεπε να μείνει εκεί σ' όλο το διάστημα της κηδείας. Αφού έκαψε λιθάνι στη μνήμη του πατέρα του, αποκοιμήθηκε, κατακουρασμένος. Έξαφνα τόν ζύπνησαν δυνατές φωνές και θόρυβος... Σηκώθηκε κι' είδε το δωμάτιό του φωτισμένο από μια κόκκινη λαμψη. Το σπίτι του πατέρα του καίγονταν. Κάποιος άπρόσεκτος υπηρέτης θάκε άφισει αναμμένη φωτιά στο τζάκι ή θάκε αναποδογυρίσει μια λάμπα...

Ο Βού θάνγκ φαντάσθηκε άμέσως την άτυχη Λιά με. Τη γλυκιά σούζωνε, που ώμωφαινε τη ζωή του, που φωμμένη στο στρώμα της απ' την άδυναμία της άπ'ρρωστικής άνικανη να γλυτώσει μόνη της απ' τις φλόγες. Φαντάσθηκε όμως και τον πατέρα του, στο νεκροκρεβάτι του, που περιμένα τη στιγμή να πάρη να βρη τους προγόνους του στο οικονέο νεκροταφείο, να γίνη κι' αυτός θεός για τα έγγονία του και τα διεγγονά του...

Κι' ο Βού θάνγκ δεν έδισαζε ούτε στιγμή. Αφίσε τη δύστυχη Λιά με να σπαράζει μέσα στις φλόγες κι' έτρεξε να σωρή το λείψανό του πατέρα του!

Οι υπηρέτες κι' οι συγγενείς είχαν φωνή πανικό. Βλητοί. Δεν μπόρουν να περιμένη βοήθεια απ' τους γειτόνους, γιατί το σπίτι ήταν μοναχικό. Όμως μετ'α σ' όστις φλόγες κι' έφτασε κοντά στο κρεβάτι του νεκρού. Έσβωσε με τα χέρια του τα ρούχα του, που είχαν πάρει κι' όλος φωτιά, έπειτα φορτώθηκε στους ώμους του το λείψανο και το κουβάλησε ως το περίπτερό του. Το ξάπλωσε με σεβασμό στο κρεβάτι του. Ευτυχώς, είχε ζυγνήσει έγκαιρως για να γλυτώσει απ' την πυρκαγιά το ιερό πτώμα.

Το σπίτι καίγονταν τώρα ολόκληρο, με άπαια τριελάματα. Θά ήταν πιά άνώφελη κάθε προσπάθεια του Βού θάνγκ να σωρή την άμωρη Λιά με... Αύριο, όταν θάχαν καί όλα, θάδρισκε ανάμεσα στις στάχτες λίγα κομμάτια της... Η ίσως δεν θάδρισκε τίποτε, γιατί θα τάχε κάνει σάχτη όλα η φωτιά. Δεν θάκε πιά, παρά να κλάψη πάνω σε μια σκιά, σε μια άμνημνη.

Ένώ ο ουρανός φωτιζόταν απ' τις τελευταίες λαμψεις της πυρκαγιάς, ο Βού θάνγκ γύρισε την πλάτη του σ' ό,τι ήταν άλλοτε γ' αυτόν η ζωή κι' ο έρωας, και ξαναπήγε άργά-άργά για να προσευχηθεί κοντά στο λείψανο του πατέρα του. Η καρδιά του ήταν βαρεία ώστόσο.

Ένα δάκρυ κύλησε στο χλωμό μάγουλό του. Και τα χείλη του άνοιγούσαν.

— Άτυχη, άμωρη, Λιά με!

Z. ΑΝΓΚΛΑΝΤ

Ανατολίτικο Χιούμορ

Τα καρπούζια και τα καρύδια

Άφού τελείωσε τη δουλειά του στο περιβάλλο του ο Ναστροδίν Χότζας έδωπωσε κατακουρασμένος κάτω από μια μεγάλη συκιά για να ξεκουραστή. Άναψε το τσιμπουκι του και σφάος όπως ήταν άρχισε να κυττάζει δεξιά κι' άριστερά και να φιλοσοφεί. Τά μάτια του έπεσαν σε μια στιγμή στο μέρος που είχε φυτεμένα τα καρπούζια και τα πεπόνια του. Κι' έτσι καθώς τά είδε μεγάλα και ώριμα άρχισε να μουρμουρίζει:

— Βάι, βάι, πολύ στραβά σκάρωσα ο Άλλάχ μερικές δουλειές του σ' αυτόν τον κόσμο. Τα καρπούζια που είνε τόσο μεγάλα τά κόλλησε σε μια ρίζα που δεν είνε μεγαλύτερη από τέσσερες - πέντε σπιθαμές! Και τά καρύδια που είνε τόσο μικρά τάβαλε άπάνω σ' ένα θεόρατο δέντρο!... Παλύ ανάποδη δουλειά αυτή, μά την πίστι μου. Χωρίς άλλο την ώρα που δημιουργούσε ο Άλλάχ τον κόσμο κι' έφτιαχνε τά δέντρα, τά ζαρζαβατικά και τά φρούτα κάπου άλλου είχε τού νού του...

Τράβηξε το τσιμπουκι του ο Χότζας, έβηξε, χαμουρήθηκε τεμπέλικά και συνέχισε:

— Άν ήμωνα εγώ ο Άλλάχ θά σκάρωνα διαφορετικά τον κόσμο. Θά τά έφτιαχνα πετό βολικά. Και πρώτα - ιερώτα θά έδινα τη θέσι των καρυδιών στα καρπούζια και τά καρύδια θά τάβαζε στή θέσι των καρπουζιών. Έτσι τά πράγματα θά ήσαν με περισσότερη ιαξι και περισσότερη σοφία δημιουργημένα.

Τη στιγμή αυτή ένα καρύδι έπεσε από ψηλά και χτύπησε τον Ναστροδίν Χότζα στή μύτη.

Ο Χότζας πετάχτηκε άπάνω, έτοιμς τη μύτη του, συλλογίσθηκε λίγο έρωσε μια ματιά στα καρύδια, άλλα μ'α σ' όστις καρπούζιες και έπειτα γονάτω κάτω, σήκωσε τά χέρια του ψηλά και φώναξε μετανοιασμένα:

— Άλλάχ! Άλλάχ! συμπάθησε με!... Φρόνιμα και σοφά δημιουργήσε τον κόσμο. Είμαι ένας βλάκας και μισέ. Άν η καρυδιά είχε καρπούζια, αυτή τη στιγμή θά ήταν το κεφάλι μου πλάτα και θά είχα τινάξει τά πέταλα. Συμπάθησε με, Άλλάχ! Άφισε τά καρπούζια σ' όστις καρπούζιες και σ' όστις καρύδια τά καρύδια. Πολύ σοφά τον έπλασε τον κόσμο. Μονάχα εγώ είμαι ένας μεγάλος γαϊδούρας!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η υπηρέτρια κατακύλησε από τις σκάλες με τον φορτωμένο με πιάτα δίσκο που κράταγε και τά έκανε όλο θρυμμάτα. Η κυρία καταφθάνει ταραγμένη:

— Τι έκανες, Μαρία; — Τίποτα, κυρία. Σπάσανε μερικά πιάτα. Ευτυχώς όμως δεν ήσαν πλυμένα!

— Η άμπρέλλα σας, κ. καθηγητά, βρέθηκε, λέει η υπηρέτριά του στον άφηνόμενο καθηγητή.

— Άλήθεια; Μπράβο. Και πού ήτανε;

— Στο γραφείο άπλωσε δέντνων αντί-κειμένων.

— Τι διάβολο γύρευε εκεί; Έγώ δεν ήμωα ποτέ μου σ' αυτό το γραφείο!...

Ο Μάριος, ένας βέρος Άθηναίος, πρόκειται να παντρευτεί. Ο μέλλων πεθερός του τον καλεί ιδιαίτερως και του λέει:

— Άκούσε, αγαπητέ μου: Έξλησθα πληροφορίες για όένα — μου έστοίχισαν μάλιστα δέκα χιλιάδικα — και δυστυχώς δεν είνε διόλου ικανοποιητικές.

— Μά... με τη σμημερινή άκρίβεια τί πληροφορίες θέλεις να πάρεις με δέκα ψωροχιλιάρικα;

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ με τη φρικτή μορφή

Παράξενο διήγημα

Είχα πεί τότε να περάσω λίγες μέρες στο σπίτι του παλιού μου φίλου Τζώρτζ Κάρσον. Ήθελε να με γνωρίσει η μνηστή του μίς Στόνορ που έμενε κι' αυτή εκεί, φιλοξενούμενη του Τζώρτζ.

Το σπίτι ήταν έξοχικό, παλιό, άλλα πολύ περιποιημένο. Είχε σταθή τυχερός ο Κάρσον, που τό νοίκιασε σε φθηνή τιμή. Όπως μου εξήγησε, ο ιδιοκτήτης του είχε αναγκασθή να φύγει, για λόγους υγείας. Ο Τζώρτζ είχε εγκατασταθή σ' αυτό με τους γονείς του, κι' είχε προσκαλέσει άμέσως τη μνηστή του κι' έμεινε.

Τη δεύτερη νύχτα μετά την άφιξί μου, είχα μείνει ως άργα με το φίλο μου στην τραπέζια. Κάποια στιγμή, θέλησα να ξαναγεμίσω την πίπα μου. Το κουτί με τον καπνό βρισκόταν έπάνω, στο δωμάτιό μου. Άνομα ένα κερύ και πήγα να τό πάρω. Καθώς ξανακατέβαινα τη σκάλα, σκόνταψα και κύπησε το κερύ απ' το χέρι. Έξακολουθήσα να κατεβαίνα με προσοχή, μέσα στο σκοτάδι, άκουμπώντας στο κάγκελλο της σκάλας.

Έξαφνα τά δάχτυλά μου άγγιξαν κάτι άλλοκοτο, κρύο και μαλακό. Τό χούφτωσα, με μια έντονη κίνηση. Ήταν ένα χέρι ανθρώπου, ένα λιπόσαρκο χέρι, που μου έξφυγε άπτόμα. Έπειτα άκουσα ένα ελαφρό θόρυβο, σαν ν' ανέβαινε κάποιος τη σκάλα.

— Ποιος είνε; φώναξα.

Δεν μου άπάντησε κανείς... Ο-ταν μπήκα στην τραπέζια, ο Τζώρτζ διάβαζε στο πρόσωπό μου την ταραχή μου και με ρώτησε τί μου συνέβη.

— Ά, τίποτε! δικαιολογήθηκα. Μούπτεσε το κερύ κι' έμεινα στα σκοτεινά.

Όστόσο τη νύχτα εκείνη δεν μπόρεσα να κοιμηθώ. Μου φαινόταν διαρκώς ότι ένα χέρι άγγιζε το δικό μου...

★

Τό άλλο πρωί, ή μίς Στόνορ μου είπε σε κάποια στιγμή πού βρεθήκαμε μόνι:

— Έχω να σάς εξομολογηθώ κάτι!... Πέστε μου, πιστεύετε στα φαντάσματα;

— Όχι, άπάντησα φέροντας άμέσως στο νού μου την υκτερινή μου περιπέτεια. Πιστεύω μόνο σ' ότι παραστήσεις... Μα γιατί με ρωτάτε;

— Ω, βοηθήστε με! μουρμούρισε ή νέα. Μου φαίνεται πως θά τρελλαθώ!...

Και μου διηγήθηκε ότι, κάθε νύχτα ζυπνούσε από κάποιο άλλοκοτο συναίσθημα κι' έβλεπε τότε μια φρικτή μορφή να την κυττάζει απ' το τζάμι του παραθύρου της! Μόλις έκανε την παραμικρή κίνηση, ή όπτασία χανόταν.

Την καθυσύχασα όσο μπόρουν και της υποσχέθηκα να μην κάνω λόγο σε κανένα και ιδίωστο Τζώρτζ.

Λίγη ώρα άργότερα, με βρήκε ή μητέρα του φίλου μου. Και μου έμυστηρεύθηκε κι' αυτή τά ίδια.

Άποφάσιμα πλέον, μόλις θά τύχαινε να βρεθώ μόνος στο σπίτι, να κάμω μια γενική έρευνα. Έπρεπε να ύπάρνη κάποιο μυστήριο... Κι' ένοουσα να τό εξακριβώσω.

Τό ίδιο βράδυ, μόλις είχα άνεβή στην κάμαρά μου, άκουσα ελαφρά βήματα στο διάδρομο κι' έπειτα κάτι σαν λυγμό ή σαν άδύνατο μου-

κρητό... Άνοιξα την πόρτα. Ό διαδρόμος ήταν άδειανός... Την ίδια στιγμή, άνοιξε κι' ή πόρτα του δωματίου του Τζώρτζ, που βρισκόταν στην άλλη άκρη του διαδρόμου.

— Έσύ περπατούσες εδώ άπ' έξω; με ρώτησε ο φίλος μου.

— Όχι. Έγώ νόμιζα πως ήσουν έσύ.

Κυτταχτήκαμε για λίγο άμυλητοι. Έπειτα ο Τζώρτζ με πήρε στην κάμαρά του και μου είπε:

— Έχεις αντίληψη ότι συμβαίνει κάτι παράξενο σ' αυτό τό σπίτι; Δεν θέλω να πώ τίποτε στους άλλους, για να μην τους τρομάξω. Δεν περνάει όμως νύχτα, δίχως ν' άκούσω περιέργες πατημασιές στή σκάλα... Έπειτα, μια νύχτα που έμεινα άψυτος, είδα ξαφνικά ένα φρικτό πρόσωπο να με κυττάζει άνάμεσα απ' τις κουστίνες αυτής της εσόπορας! Χάθηκε σχεδόν άμέσως... άλλα τό είχα ήδη καθαρά, όπως σε βλέπω τώρα!

Τό πρόσωπό του ήξερα καλά, έκφρασι φρίκης, καθώς κύτταζε πάνω απ' τον ώμο μου προς τη μεσόπορτα.

— Τί έπαθες; τον ρώτησα μ' άνησυχία.

— Τό είδα και πάλι!... αυτή τη στιγμή, άνάμεσα σ' όστις κουστίνες! φώναξε.

Έτρεξα προς τη μεσόπορτα, πέρασα στο διπλανό δωμάτιο και τό βρήκα άδειανό. Ο διαδρόμος ήταν επίσης έρημος. Ξαναγύρισα στον κρεβατοκάμαρα του φίλου μου και τού είπα άποφασιστικά:

— Πρέπει να διαφωτίσουμε άμέσως αυτό τό μυστήριο!...

Με δέκονε ένα οπαρκατικό ουρλιασμα, που άντηχησε σ' όλο τό σπίτι. Έρχόταν απ' το δωμάτιό της μίς Στόνορ. Τρέξαμε όλοι να ιδούμε τί συνέβαινε. Τη βρήκαμε ξαπλωμένη στο πάτωμα, λιπόθυμη. Όταν συνήλθε, δεν μπόρσε να μάς δώσει εξηγήσεις. Έπανελάμβανε μόνο, σαν τρελή:

— Τό πρόσωπο!... Τό πρόσωπο.

Άίσιασε τον κ. Κάρσον να την περιποιηθί και βγήκαμε έξω.

Άνάψαμε ένα φανάρι και γυρίσαμε όλα τά δωμάτια του μεγάλου σπιτιού. Δεν βρήκαμε πούθενά τίποτε. Στο βάθος του διαδρόμου, βρισκόταν μια πόρτα που ώδηγούσε στα υπόγεια. Ο Τζώρτζ μου εξήγησε ότι δεν είχε χρειασθί ποτέ να την άνοίξει.

Πίσω απ' αυτήν, βρήκαμε μια στενή σκαλίτσα. Κατεβήκαμε σ' ένα άδειανό και χαμηλωτάνο δωμάτιο. Στο βάθος του, άνακαλώσαμε μια καταπακτή. Την άνοίξαμε άποφασιστικά.

Ξαφνικά, πετάχτηκε από κεί μέσα μια ανθρώπινη σιλουέττα! Έπεςε πάνω μου, με πέταξε κάτω και δυό χέρια μούσφιξαν το λαμό. Άλλά ο Τζώρτζ έσπευσε να με άπαλλάξει απ' τό μυστηριώδη αντίπαλό μου, χτυπώντας τον στο κεφάλι με μια βαρεία ταμπάκα που κρατούσε. Μπόρσα ν' άναπνεύσω έλεύθερα, σηκώθηκα κι' είδα έναν άγνωστο με άγριο πρόσωπο, πεσμένον στο πάτωμα, λιπόθυμο!

Ήταν ο ιδιοκτήτης του σπιτιού. Τον είχαν κλείσει σ' ένα ιδιωτικό φρενοκομείο, γιατί είχε πάθει επικίνδυνη μανία καταδωμένος. Είχε όμως δραπέτευσει πρό 15 ημερών κι' είχε κρυφθί στο σπίτι του, στο ύπγειο. Τis νύχτες, έβγαυε απ' την κούπητη του και γυρίε εδώ κι' εκεί, για να βρη κάτι φαγώσιμο. Ευτυχώς, δεν είχε προλάβει να σκοτώσει κανένα, πριν τον πιάσουν.

O. ΝΤΥΝΚΑΝ

Το μέτωπο και ο λαιμός

Σήμερα θά μιλήσωμε για την ειδική περιποίηση του λαιμού και του μετώπου χάρις στην όποιαν θά προλάβετε ή τουλάχιστον θά περιορίσετε την τόσο συννησμένη στα μέρη αυτά αντιαισθητική ρυτίδωση. Δυστυχώς οι περισσότερες κυρίες παρεμολών την περιποίηση του λαιμού των. Και όμως ο λαιμός, στον όποιον δίνουν οι γυναίκες τόσο λίγη σημασία, άμα μείνη άπεριποίητος και ρυτιδωμένος, προσάγει πολλά χρόνια και άσχημίζει και τό ώραιότερο πρόσωπο.

Πρέπει λοιπόν, για ν' αποφυγέτε τά βθεαία χαρακώματα — που τόσο εύκολα και πρόωρα γίνονται στον λαιμό — και την ακαλαίσθητη διαγραφή των μωών του, να τον περιποιηθώ από μικρής ηλικίας όλως ιδιαίτερως.

Τονίζω από μικρής ηλικίας, γιατί ή νεότης είνε ή κυριώτερη περίοδος της ζωής για να σκεφθί κανείς, για την διατήρησή της φυσικής όμορφιάς, ή όποια, παραμειλουμένη, περνάει γρήγορα.

Ο λαιμός, λοιπόν, πρέπει να μάθετε, ότι έχει πάντοτε ζήρο, δερμά. Γι' αυτό όλες, ανεξαρτήτως της ποιότητας του δέρματος του προσώπου σας (λιπαρό, ξηρό ή μέτριο) πρέπει για την κατημένη περιποίηση του λαιμού να χρησιμοποιήτε μια λιπαρή κρέμα.

Οιαδήποτε άγνη λιπαρή κρέμα είνε κατάλληλη για την περιποίηση του λαιμού. Ξας γράφω μια απ' αυτές, άπολύτως άγνη: Αμυγδαλέλαδο 25 γραμ. Κερί λευκό 12,50 γραμ. Μελάκη παρυσίου 12,50 γραμ. Βόρκαας 0,50 εκατ. Ροδόνηρο 12,50 γραμ. Άρωμα. Λοιπόν με την λιπαρή σας κρέμα άλειψετε κάθε πρωί σε παχύ στρώμα το λαιμό και μετά μια ώρα δίχως να την σκουπίζετε, ραντίζετε με νερό όλο τον λαιμό, όπου υπάρχει κρέμα. Κατόπιν δέ τον σκουπίζετε μελακά και καλά, αφαιρώντας όλοτέτα την κρέμα με μια χνουδωτή πετσέτα. Τό καλοκαίρι χρησιμοποιείτε κρύο νερό, ενώ κατά τον χειμώνα έλαφρώς κλιάρω.

Αυτός ο εύκολος τρόπος δυναμώνει τους μύς και δίνει ανδρότητα, μαλάκωα και ελαστικότητα στο δερμά του λαιμού.

Η χρήση ώσούτως μελιού μαλακώνει, λευκαίνει και τεζάρει το δερμά του λαιμού ως και τις ρυτίδες του μετώπου. Η αλήθεια όμως είνε, την όποιαν έμπειρας έχομεν παρατηρήσει, ότι μερικές επιδερμίδες δεν άνέκονται, ιδίως στον λαιμό, την χρουν το μελιού. Μετά μια ή δυό φορές χρουν τους άνεφάνονται ψιλά έρυθρα στίγματα και φαγούρα. Άναφέρω την λεπτομέρεια αυτή, ώστε αν παρατηρήσθι να διακοπή η χρήση του προς άποφυγήν δερματίτιδος. Τό μελί χρησιμοποιείται άραιωμένο με νερό ίσης ποσότητας ή και όλιγώτερον. Διασώδ δουλεύετε καλά μια κουταλιά καλού μελιού μ' άλλη μια κουταλιά νερού ή και λιγώτερο, ούτως ώστε να γίνη σαν μια αραιά αλοιφή. Άν τυχόν έχετε και διπλοσάγωνο (πηγούνη) τότε πριν σκουπίσετε την κρέμα, κάντε ένα δυνατό κάμψ μασάζ του πηγουνιού μ' όλη την παλάμη του χεριού και με κατεβυθι από τό σάγνι προς τά αυτιά, όπλ. έκ των κάτω προς τά άνω. Ένα άποτελεσματικό άκόμα κι' ευκόλοχρηστο μέσο για την καταπολέμηση του διπλοσάγωνου είνε τό δέσιμο μιας παλμής μεταξωτής κάλτσας, ακριβώς όπως όπων έχομε πονόδοντο. Τό φορδύ μέρος της κάλτσας, εφαρμόζεται κάτω από τό σάγνι και έπάνω στο κεφάλι δένεται ο κόμπος.

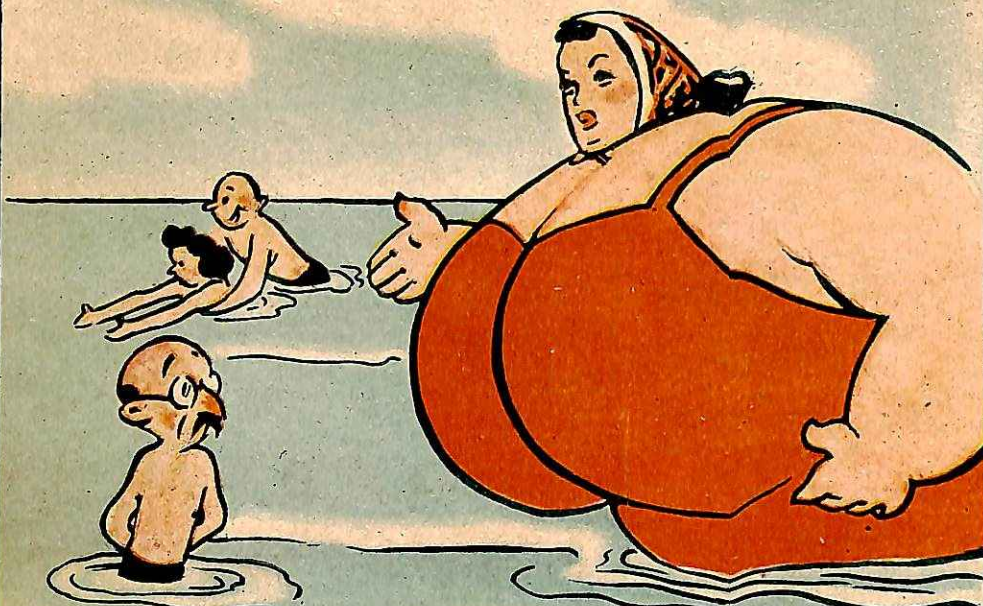
Η εφορομή της κάλτσας πρέπει πάντοτε να γίνετα ημέρα κατά την χρουν της κρέμας και ουδέποτε την νύχτα. Όσούτως η χρήση των υπερωδών έκτινων είνε άποτελεσματική, διότι οι άκτινες μεθόδους εφοροζόμενες, τονώνουν τους μύς, δυναμώνουν τό δερμά και διεγείρουν την όργανική λειτουργία.

Και τώρα, άς πούμε μερικά και για τό μέτωπο. Πολλές φορές, ώραια κατά τά άλλα πρόσωπα, παρουσιάζουν μια βθεαία ρυτίδωση στο μετώπου, άδιαφόρως ηλικίας. Η πιά συντηρηστική, τόσον για την πρόληψη, όσον και για την έλάττωσι των ρυτιδών του μετώπου μέθοδος — διότι για την πλήρη εξοφάν των, ούτε λόγος πρέπει να γίνετα άπες και εμφανισθούν — είνε η χρήση πομμένων με βιταμίνη φ, που άπεδείχθη άριστή ως τροφονομητική της επιδερμίδος. Η ίδια χρησιμοποιείται πλέον και για τις περιφεριακές ρυτίδες των όφθαλμών με λίαν ίκανοποιητικά άποτελέσματα. Άλλά και τό ίδιοίονο μασάζ των ρυτιδών του μετώπου κάθε βράδυ, μετά την καθολική ειδική περιποίηση του προσώπου, με την αλοιφή του μελιού ή με την κάτωθι παμάδα, άποδίδει καλά άποτελέσματα: Ρετινολάδο 10 γραμ. Άλιντ γκαλικ 0,20 εκατ. Δοσολινη άνυδρος 25 γραμ. Τό μασάζ, για τις ρυτίδες του μετώπου, πρέπει πάντως να γίνετα έλαφρά και τετατοίτα άρχίζοντας πάντοτε από την ρίζα της μύτης, κυκλικώς όλόγυρα από τά φρύδια και τελειώνοντας ταυτόχρονα στα μνηγγία δεξιά κι' άριστερά. Πρέπει δέ άπαραίτητως να γίνετα ταυτόχρονα και με τά δυό χέρια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος - Δερματολόγος

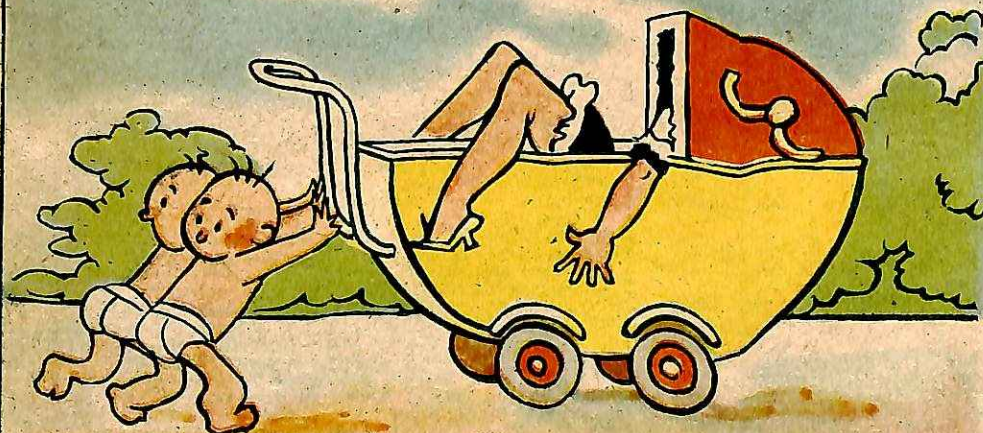

—Κι' όμως δεν είναι δύσκολο, Ζαχαρία, να με πιάσης κι, έμένα έτοι, για να μάθω κολύμπι!...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΨΕΜΜΑ

—Είμαστε μαζί όλη την ημέρα στην αμμουδιά... Σου όρκίζομαι όμως ότι ούτε με άγγιξε καν!

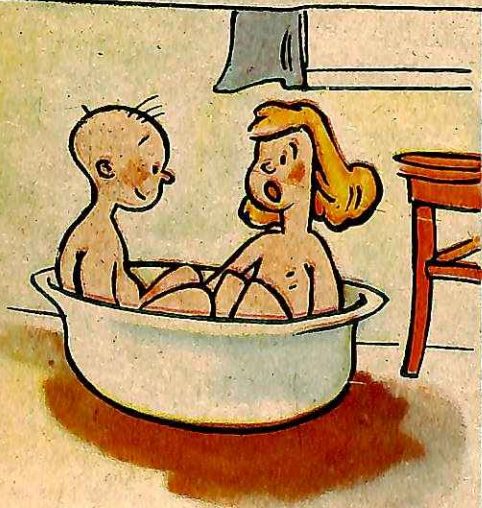

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΠΙΠΟΤΕΣ

—'Η νταντά μας δεν αισθανόταν και τόσο καλά...

ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

—'Ο Γιάνκος έρχεται αμέσως... Ψάχνει να βροί το καπέλλο του...

—Τό νοῦ σου μήν κάνης τὰ τσίσα σου μέσα στο μπάνιο και πνιγούμε....

— Άκουσε, χριστιανέ μου, τόσο ώρα θα τραγουδάς ακόμη ή γυναίκα σου;

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

